

П. Г. УДХАУС
ЧИЧО ФРЕД ПРЕЗ ПРОЛЕТТА

Част 1 от „Чичо Фред“

Превод от английски: Савина Манолова, 1999

chitanka.info

1.

Вратата на клуб „Търтеите“ се отвори със замах и младеж в добре ушит костюм от туид слезе по стъпалата и се запъти на запад. Някой по-наблюдателен минувач, хвърлил поглед върху лицето му, би го оприличил с нетърпеливия, напрегнат израз на африкански ловец, преследващ хипопотам. И щеше да е прав. Понго Туисълтън, защото това беше той, отиваше при Хорас Пендълбъри-Дейвънпорт да го крънка за двеста лири.

За да крънкаш от Хорас Пендълбъри-Дейвънпорт, ако идваш от „Търтеите“, трябва да тръгнеш надолу по Хей Хил, да минеш през площад Бъркли, по улица Маунт и после нагоре по Парк Лейн към новия блок с луксозни апартаменти, построен на мястото на Блоксъм Хаус, така че Понго бързо стигна до местоназначението си. Бяха изминали десетина минути, когато Уебстър — прислужникът на Хорас, отвори вратата в отговор на позвъняването му.

— Здравсти, Уебстър. Тук ли е господин Дейвънпорт?

— Не, сър. Отиде на урок по танци.

— Е, значи няма да се забави. Нали мога да вляза?

— Много добре, сър. Надявам се, че нямате нищо против да го изчакате в библиотеката. В момента дневната е разхвърляна.

— Пролетно чистене?

— Не, сър. Господин Дейвънпорт покани чичо си — херцог Дънстабъл, на обяд и негова светлост изпотроши с ръжена голяма част от мебелите.

Ще бъдем прави в твърдението си, че тази информация изненада Понго. Но би било преувеличено дори да кажем, че беше смаян. Ексцентричностите на чичо му Аларик бяха любима тема за разговор на Хорас Дейвънпорт, а в лицето на Понго винаги беше намирал съчувствено ухо, защото самият Понго имаше ексцентричен чичо. Като слушаше Хорас да говори за чичо си Аларик, той все си мислеше за собствения си чичо Фред и се чувстваше като Ной, пред когото някой се жалва от пролетен дъждец.

— Но защо?

— Струва ми се, сър, че нещо ядоса негова светлост.

Това прозвуча логично и в отсъствието на повече информация Понго изостави темата. Отиде в малкото помещение, възвеличавано като библиотека, и застана до прозореца, гледащ към Парк Лейн.

Очите му срещнаха безрадостна гледка. Подобно на всяка английска пролет и току-що настъпилата сякаш не можеше да убеди дебелият си глава дали трябва да донесе ефирната благост, възпята от поета, или да облагодетелства проспалите зимата скиори. Преди няколко минути слънцето грееше с необичайна яркост, а сега навън се вихреше новородена виелица и гледката хвърли Понго в отчаяние.

Хорас беше сгоден за сестра му Валерия, но беше ли възможно, запита се той, някой мъж да изкиха колосалната сума от двеста лири дори за да послужи на бъдещия си шурей? Реши, че отговорът е отрицателен и с трагична въздишка се извърна от прозореца и закрочи нервно из стаята.

Крачейки из библиотеката на Блоксъм Маншънс 15, като запрехосват необятните пространства откъм прозореца, пътешествието неминуемо ще ви отведе до писалището. Така че когато Понго стигна до него, нещо взе, че привлече вниманието му. Изпод попивателната се подаваше краят на някакъв лист, а на него бяха написани следните интригуващи думи:

Подпис:

Клод Пот
(Частен детектив)

Това му подежда като вида на баронет, проснат на пода със забита в гърба старинна арабска кама. Налегна го непреодолимото желание да разбере за какво става въпрос. Нямахме навика да четете хорските писма, но тук се натъкна на нещо, което и човек с най-възвишени задръжки не би могъл да подмине.

При по-близко проучване откри, че писмото е написано в разказвателна форма — представляваше истинска сага, в която главната роля, да не кажем ролята на звездата, бе отделена за лице,

наречено Обекта. Клод Пот очевидно не можеше да се откъсне от действията на този тип.

Обектът, който, изглежда, се подвизаваше в чужбина, защото често се споменаваше терминът „казино“, очевидно беше от ония хора, които живеят за едното удоволствие. Нямаше опасност да спипате Обекта как върши добрини за бедните или се отдава на задълбочен политически анализ. Когато той (или тя) не влизаше в казиното в комп. на приятели (двама мъже, една жена) в единайсет часа и седемнайсет минути вечерта, той или тя, защото липсваха данни, указващи дали сюжетът има герой или героиня, играеше тен., яздеше к., пребиваваше на игрището за голф, обядваше с трима пр., отскачаше с кола до Монтроьо с един м., танцуваше с компания, състояща се от четирима м. и още толкова ж., до малките часове на нощта. Понго знаеше израза „да си отживея“ и точно това правеше Обектът, както прозираше от всеки ред на документа.

Но срещна трудност да определи основната идея на това повествование. Клод Пот имаше хубав, стегнат стил, но творбата му беше замъглена от същата неяснота, предизвикала толкова критични забележки по адрес на поета Браунинг.

Тъкмо беше започнал да го чете за трети път, когато до слуха му достигна звукът от превъртането на ключ, и в мига, когато чевръсто пъхна документа на мястото му, вратата се отвори и в стаята влезе извънредно висок младеж, комуто обаче липсваха ширината на плещите и могъществото на крайниците, правещи ръста внушителен. Природата бе разтегнала Хорас Дейвънпорт надлъж, но бе забравила да прибави нещо нашир и човек лесно би си представил как Евклид при евентуална среща с него би сръгал приятеля си в ребрата и би прошепнал: „Онзи човек точно илюстрира определението ми за права линия като нещо безкрайно дълго и лишено от широчина.“

В далечния север на тази безкрайност фигурираше лице, украсено с очила в костенуркови рамки и толкова благо изражение, че при вида му Понго отново се занаява на най-доброто.

— Здравсти, Хорас — рече той почти весело.

— Здравей, Понго. Тук ли си? Уебстър разказа ли ти за последните подвизи на чичо ми?

— Накратко. Теорията му е, че старецът се е ядосал от нещо. Съвпада ли с фактите?

— Напълно. Беше ядосан от много неща. На първо място, днес заминава за провинцията и разчиташе Бакстър, секретарят му, да отиде с него. Винаги обича да има компания, когато пътува с влак.

— Сигурно за да му играе екзотични танци и като цяло да го развлича.

— Но в последния момент Бакстър заявил, че трябва да остане в Лондон и да свърши някаква работа в Британския музей във връзка с оная семейна история, с която чичо Аларик се занимава от години. Та това от самото начало го направи раздражителен. А преди да дойде тук, отишъл при братовчед ми Рики и той успял да му вдигне кръвното. Тъй че пристигна във взривоопасно настроение. Когато седнахме да обядваме, ни поднесоха суфле, което приличаше на киснат крем карамел. Това не допринесе за разведряване на напрежението. А когато си изпихме кафето и дойде време да тръгва за гарата, ми нареди да го изпратя и аз отказах. Това го отприщи. Хвана ръжена и се развилня.

— Защо не отиде да го изпратиш?

— Не можех. Закъснявах за урока по танци.

— Щях да те питам за това. Какъв е този внезапен бяс?

— Валерия настоя. Каза, че танцувам като едногърба камила, страдаща от световъртеж.

Понго не можеше да упрекне сестра си. В интерес на истината, сравнението ѝ правеше чест.

— И как се справяш?

— Мисля, че напредвам. Поне Поли твърди така. Поли смята, че ще мога да ида утре на бала. На Бохемския бал в Албърт Хол. Ще се маскирам като бой скаут. Искам да заведа Валерия и да я изненадам. Поли мисли, че ще се справя.

— Но Вал не е ли в Льо Туке?

— Днес се връща.

— А, ясно. И коя е тази Поли, за която не спирам да чувам?

— Момичето, което ме учи да танцувам. Запознах се с нея чрез Рики. Тя му е приятелка. Поли Пот. Тя е мило, симпатично момиче, тъй че когато на бял свят излезе тая работа с едногърбата камила и световъртежа, я помолих да ми даде няколко урока.

Остра жал към момичето прониза сърцето на Понго. Самият той учеше за държавния си изпит по право и понякога му се струваше, че

няма да издържи на напрежението, но сега разбра, че в сравнение с изпитанието на Поли Пот положението му направо е розово. Между опитите да извлече нещо разбираемо от писанията на господата Коук и Литълтън и преподаването на танци на Хорас Дейвънпорт имаше значителна разлика и човекът, заел се с втората задача, бе изтеглил тежкия жребий. Лошото, мислеше той, е, че Хорас е толкова висок. Човек с такава дължина осъзнаваше какво правят краката му едва след известно време. Би трябвало да го срежат на две и направят двама Хорасовци.

— Поли Пот значи. Роднина ли е на Клод Пот, частния детектив?

— Дъщеря му е. Какво знаеш за частния детектив Клод Пот?

Понго неловко се размърда. Твърде късно осъзна, че сам се е натресъл.

— Ами, старче, истината е, че когато преди малко минах покрай писалището ти, случайно хвърлих поглед върху онзи документ...

— Бих искал да не четеш писмата ми.

— Така е, прав си. Но видях, че това не е писмо, а само документ. Затова му хвърлих един поглед. Помислих си дали не е нещо във връзка с което би потърсил съвета ми, знаейки какво юридическо светило съм, и реших, че ще спестим време, ако се запозная предварително.

— И сега, предполагам, ще отърчиш при Валерия да ѝ изпееш, че съм плащал на детективи да я следят, докато е била в Льо Туке.

Ослепителна светкавица споходи Понго.

— Божке! Такава ли била работата?

И той сви неодобрително устни — не твърде видимо, защото все още се надяваше да прокара идеята за заема, но все пак достатъчно, за да подскаже, че Туисълтънови не са лишени от гордост и мразят сестрите им да бъдатдушени от детективи. Хорас безпогрешно отгатна мислите му.

— Да, знам, но ти не разбираш, Понго. Последната събота и неделя беше годишното посещение на членовете на „Търтеите“ в Льо Туке. Самата мисъл, че любимото момиче ще бъде заобиколено от осемдесет и седем членове на „Търтеите“ в безгрижната атмосфера на чуждестранен курорт, посветен на удоволствията, докато аз съм далеч, далеч, прониза като нож сърцето ми. Поли случайно спомена, че баща ѝ е частен детектив, който не се уморява да си лепи фалшиви носове и

да следи хора, то не можах да устоя на изкушението. Понго, за Бога, не споменавай нищо пред Валерия. Ако има някакъв недостатък, това е докачливостта. Най-милата сред жените, но когато се ядоса, няма мяра. Мога ли да разчитам на теб?

Понго разви устни. Разбра и прости.

— Разбира се, старче. Никога няма да го научи от мен. Да не мислиш, че ще разруша щастието на моя най-добър... най-стар... най-скъп приятел... Хорас, приятелю — продължи той, защото като всеки Туисълтън усети кога желязото е горещо и захвана да го кове, — дали... дали не би... дали имаш възможност...

— Господин Клод Пот — обяви Уебстър от вратата.

За Понго Туисълтън, чиято представа за частен детектив беше мъж с ястребово лице, остър, пронизващ поглед и общото поведение на леопард, Клод Пот се оказа пълна изненада. Ястребите нямат брадички. Клод Пот имаше две. Леопардите стъпват енергично. Пот се търкаляше. А очите му — толкова далеч от остри и пронизващи, бяха мътни и безизразни и както често се случва на хора, прекарващи живота си в опити да прикрият от света мислите си, бяха сякаш покрити с глазура.

Беше дебел, кръгъл, плешив и набит човечец на около петдесет години, който би минал за букмейкър или изпълнител на епизодични роли в Шекспирови пиеси и колкото и да беше странно, през изпълнения си с превъплъщения живот се беше правил и на двете.

— Добър ден, господин Д. — рече този крокондер.

— Здравейте, господин Пот. Кога се върнахте?

— Снощи, сър. И размишлявайки тази сутрин в леглото, реших, че ще е най-добре да ви предам устно останалата част от фактите, за да спестя време.

— А, значи има още?

— Да, сър. Ще ви изредя фактите — каза Клод Пот, като отправи към Понго доста недружелюбен поглед, — когато сте свободен.

— О, всичко е наред. Спокойно можете да говорите пред господин Туисълтън. Той е в течение. Това е господин Туисълтън, брат на Обекта.

— За приятели — Понго — тихо смънка младежът. Недружелюбният поглед го смазваше.

Суровостта в маниера на детектива се стопи.

— Господин Понго Туисълтън? Значи вие сте племенникът, за когото граф Икнъм ми е говорил толкова много?

— Да, той ми е чичо.

— Прекрасен господин. Един от малкото, останали от старата школа. Спортсмен до мозъка на костите си.

Понго, макар и привързан към чичо си, не можа докрай да сподели този сърдечен ентузиазъм.

— Да, предполагам, че чичо Фред е мъж намясто — рече той. — Като се изключи фактът, че е пълно куку. Познавате го, нали?

— Да, сър. Той именно любезно ми услужи с първоначалния капитал, необходим да започна свой бизнес като частен детектив. Значи Обектът е племенница на лорд Икнъм? Колко странно! Негово благородие финансира предприятието ми и преди да разбере какво става, вече следя племенницата му и водя бележки за действията ѝ. Странно! — повтори господин Пот. — Необикновено!

— Любопитно — присъедини се Понго.

— Необичайно — додаде Клод Пот.

— Тръпки да те побият! — предложи Понго.

— Точно така. Показва колко е малък светът.

— Дяволски малък.

Хорас, който слушаше тези философски разсъждения с известно нетърпение, ги прекъсна.

— Господин Пот, канехте се да докладвате.

— Брей! — сепна се господин Клод Пот. — Така беше, нали? Е, тогава, господин Д., накратко казано, съжалявам, но трябва да ви съобщя нещо, което бихте нарекли нещастно събитие. На деветнайсети апр., което беше вчера, Обектът, след като обядва в хотел „Пикарди“ с компания, състояща се от две жени и трима мъже, се отправи към игрището за голф, където извади стиковете си и започна да играе с един млад професионалист, а аз ги следвах на разумно разстояние. Известно време не ставаше нищо, достойно за отбелязване, но на четиринайсетата дупка... Не знам дали познавате игрището за голф в Льо Туке, сър?

— Да, разбира се.

— Тогава ще знаете, че когато тръгнете от четиринайсетото флагче по алеята, ще излезете срещу къща, оградена от жив плет. И тъкмо Обектът застана срещу къщата, когато иззад живия плет се появиха двама мъже, единият с шейкър за коктейли в ръка. Започнаха да подвикват на Обекта, като очевидно я канеха да пийне по едно с тях, а Обектът заряза познатия си, мина през вратичката в живия плет и до времето, когато пристигнах, беше изчезнала в къщата.

Тих стон се изтръгна от Хорас Дейвънпорт. Имаше вид на човек, комуто се ще да зарови лице в ръце.

— И аз, действайки във ваш интерес, минах през вратата и се промъкнах до прозорците, през които дочух весело бърбене. Тъкмо приклекнах, за да проуча нещата в дълбочина, когато на рамото ми се стовари ръка и като се обърнах, видях един мъж. В същия момент Обектът подаде глава от прозореца и извика: „Браво, Барми. Това е негодникът, който ме следи през цялата седмица. Откъсни му главата, докато Коко извика полицията. Ще го пратим на гилотината за оскверняване на подрастващи.“ Тогава разбрах, че мога да предприема само едно.

— Не бих се сетил дори и за него — отбеляза Понго, който следеше разказа с голям интерес.

— Да, сър, само едно. Можех да се отърва чрез пълни самопризнания.

Остър агонизиращ крясък се изтръгна от устата на Хорас Дейвънпорт.

— Да, сър, съжалявам, но нямах избор. Нямах желание да влизам в сблъсък с френските ченгета. Направих пълни самопризнания. Докато мъжът Барми ме наричаше „ливада неокосена“, мъжът Коко питаше знае ли някой как е „полиция“ на френски, а Обектът говореше нещо за бой с бич, обясних изцяло положението. Отне ми известно време да наля фактите в главите им, но най-сетне успях и те ми разрешиха да си тръгна, а Обектът заяви, че ако още веднъж се мярна пред очите й...

— Госпожица Туисълтън — обяви Уебстър.

— Е, довиждане на всички — рече Клод Пот.

Критикът, недоволен от отсъствието на леопардова нотка в поведението на господин Пот, не би имал от какво да се оплаче при вида на Понговата сестра Валерия. Беше високо красиво момиче с буен

темперамент, а когато влезе в стаята, приличаше на хищник от джунглата, преследващ плячка.

— Червей! — откри дебатите тя.

— Валерия, миличка, нека ти обясня!

— Нека аз обясня — обади се Понго.

Сестра му насочи към него поглед, силно надминаващ по недружелюбие предназначения за господин Пот.

— Би ли държал настрана тъпата си глава?

— Не, не бих държал настрана тъпата си глава — откликна Понго. — Не смяташ, че съм способен да стоя и да гледам как един добър човек страда несправедливо, нали? Защо нахлуваш тук с бесен лай и оголени зъби, само защото Хорас е пуснал Клод Пот, частен детектив, по следите ти? Ако имаше капка мозък, щеше да разбереш, че това всъщност е комплимент. Показва колко много те обича.

— О, нима? Ами...

— Валерия, миличка...

Момичето се извърна към Понго.

— Би ли бил така добър да помолиш приятеля си да не ме нарича „Валерия, миличка“? Името ми е госпожица Туисълтън.

— Името ти — рече Понго с братска строгост — ще бъде стъпкано в калта, ако изпуснеш ненадминат фаворит като добрия стар Хорас Дейвънпорт — най-добрия човек, когото познавам, само защото голямата му любов го е накарала да те държи под око по време на уикенда на „Гъртеите“.

— Не съм...

— А както показват събитията, този ход е бил напълно оправдан. Държала си се като на холивудски купон. Какви са тия двама мъже с шейкьра за коктейли?

— Не съм...

— А онзи м., с когото си ходила до Монтьо?

— Да — обади се и Хорас, който за първи път понадигна гребена и показва нещо от пламенността на Пендълбъри-Дейвънпортови. — Какво ще кажеш за онзи м., с когото си ходила в Монтьо?

Лицето на Валерия Туисълтън остана хладно и сурово.

— Ако ми бяхте дали думата за няколко минути и не ме прекъсвахте всеки път, когато си отворя устата, щях да ви обясня, че не съм дошла тук да споря. Дойдох единствено да те информирам, че

годежът ни е разтрогнат и че обява в този смисъл ще се появи утре сутринта в „Таймс“. Единственото що-годе приемливо обяснение, което мога да измисля за поведението ти, е, че най-сетне дъската ти се е разхлопала — нещо, което очаквам от месеци. Погледни чичо си Аларик. Смахнат е до мозъка на костите.

Хорас Дейвнпорт беше унил, но не можа да допусне това.

— Ами твоят чичо Фред?

— Какво за него?

— Изкукал е до кътните зъби.

— Чичо Фред не е изкукал!

— Не, ама да. Понго го твърди.

— Понго е магаре.

Понго вдигна вежди.

— Не бихме ли могли — хладно предложи той — да се придържаме към приличен тон на дебата?

— Това не е дебат. Както вече споменах, дойдох тук единствено да съобщя на господин Дейвнпорт, че годежът ни е прекратен.

Лицето на Хорас не трепна. Той си свали очилата и започна да ги чисти със заплашително спокойствие.

— Значи ми връчваш оставката?

— Да, връчвам я.

— Ще съжаляваш.

— Няма.

— Ще пропадна още сега!

— Чудесно, пропадай.

— Ще се хвърля във водовъртежа на насладите.

— Давай.

— И смея да споделя, че първата ми стъпка ще бъде да заведа Поли Пот на Бохемския бал в Албърт Хол.

— Клетата! Надявам се, че ще постъпиш почтено.

— Не те разбирам.

— Ами на другия ден ще има нужда от патерици. В името на справедливостта ще трябва да ги платиш.

Настъпи мълчание. Чуваше се само звукът на задъхано дишане — дишането на мъж, с когото една жена е стигнала твърде далеч.

— Би ли била тъй любезна да изчезнеш — ледено запита Хорас.
— Смятам да ѝ се обадя.

Вратата се затръшна. Той отиде на телефона.

Понго се изкашля. Не беше най-добрият момент да поставя късмета си на изпитание, ако имаше избор, но нуждите му бяха належащи, денят застрашително напредваше, без да е свършил някаква работа, а и беше схванал, че в близките дни Хорас ще е твърде зает. Затова се изкашля и като подръпна маншетите си, призова на помощ знаменитата Туисълтънова храброст.

— Хорас, старче.

— Ало?

— Хорас, приятелю.

— Ало? Поли? Една минутка. Тук ми пречат. Кажи!

— Хорас, приятелю, помниш ли за какво бяхме започнали да си говорим, когато нахлу старият Пот? Та, когато ни прекъснаха, тъкмо се канех да ти кажа, че поради обстоятелства, върху които нямам... или имам съвсем несъществен контрол...

— По-бързо. Няма да те слушам цял ден.

Понго разбра, че уводът трябва да се ореже.

— Можеш ли да ми послужиш с двеста лири?

— Не.

— Е, добре. В такъв случай — вдървено изрече Понго, — всичко хубаво.

Излезе от стаята, отиде в гаража, където беше оставил двуместния си бъфи-порсън, и нареди да му го подготвят за следващата сутрин.

— Далеч ли ще ходите, сър?

— В Икнъм, Хампшир — отвърна Понго.

Говореше мрачно. Не беше планирал да разкрива финансовите си затруднения пред чичо Фред, но не можа да се сети за друг източник на материални блага.

2.

След като сведе гостната на племенника си до купчина тленни останки и потегли от Блоксъм Маншънс с такси, херцог Дънстабъл, силно подобрил настроението си след леката гимнастика, отиде на гара Падингтън и хвана влака в два и четирийсет и пет по направление Маркет Бландингс в графство Шропшир. Защото се беше самопоканил — беше прекалено нетърпелив по натура, за да се мотае и да чака хората да го канят — да прекара неопределено време като гост на Кларънс, девети граф Емсуърт и сестра му лейди Констанс Кийбъл в оная фрашкана с призраци древна съборетина замъка Бландингс.

Картичката, която беше изпратил преди няколко дни със съобщение за предстоящото си пристигане и поръчка за просторен апартамент на партера с южно изложение и тиха приемна, където да може да работи със секретаря Рупърт Бакстър върху историята на рода си, се прие на масата за закуска в Бландингс със смесени чувства.

Лорд Емсуърт, видимо ужасен, прие страшната новина с остро: „Ъ, какво? О, ъ, проклятие!“ Изпитваше смътна неприязън към херцога вече четирийсет и седем години, а що се отнасяше до Рупърт Бакстър, твърдо се надяваше да не се налага да го вижда отново нито на този, нито на онзи свят. Съвсем неотдавна този работлив младеж му беше секретар и отношението му към него донякъде напомняше на отношението на току-що възстановил се човек към отвратителната зараза, която едва не го е отнесла в гроба. Вярно, че този път напастта щеше да пребивава в замъка като чужд наемник, но това беше слаба утеха. Самата мисъл да пребивава под един покрив с Рупърт Бакстър го отвращаваше.

От друга страна, лейди Констанс видимо се зарадва. Беше предана почитателка на съвестния Бакстър, а когато светът беше помлад, тя и херцог Дънстабъл си бяха шепнали в сумрачни зимни градини и неизменно бяха последната двойка, която си тръгваше от пикниците. И макар че нищо не се получи (това бе дълго преди той да наследи титлата, а и роднините му на бърза ръка го отпратиха в

чужбина, за да позволят на станалата твърде гореща за него Англия да се поохлади), споменът все още трепкаше в сърцето ѝ.

Лорд Емсуърт внесе официален протест, макар да беше наясно, че той е съвсем формален. И преди, и сега беше безгласна буква в дома си.

— Но той беше тук само допреди седмица.

— Минаха близо седем месеца.

— Не можеш ли да му кажеш, че къщата е претъпкана?

— Не, разбира се.

— Последния път, като беше тук — мрачно произнесе лорд Емсуърт, — сръчка Императрицата в ребрата с чадъра си.

— Е, нямам намерение да обиждам един от най-старите си приятели само защото е мушнал свинята ти в ребрата — заяви лейди Констанс. — Ще пиша на Аларик, че ще сме очаровани да го приемем за толкова време, колкото му се стои. Винаги иска апартамент на партера, защото се страхува от пожар. Най-добре ще е да му дадем Градинския апартамент.

И така, на другия ден след обяда си в Блоксъм Маншънс херцогът се събуди именно в този луксозен апартамент. Известно време се излежава, втрепен в слънчевата светлина, която проникваше през завесите на френските прозорци, излизащи към моравата, след това натисна звънеца и нареди на лакея да му донесе препечен хляб, сладко от портокалови корички, каничка с китайски чай, две рохко сварени яйца и вестник „Таймс“. Бяха минали около дваайсет минути, когато лейди Констанс, наслаждаваща се на слънцето на терасата, беше уведомена от иконома Бийч, че негова светлост ще се радва, ако тя благоволи да се отбие за малко в покоите му.

При получаването на това повикване първото ѝ усещане беше на тревога и загриженост. Историята, която херцогът най-обстоятелствено и с нездраво удоволствие ѝ разказа предната вечер на масата, за урока, който дал на племенника си Хорас, дълбоко я впечатли, та, като стигна в Синята стая, беше напълно подготвена да я завари в руини, може би поради недостигане на стандартите на негова светлост по отношение на закуската. С дълбоко облекчение обаче установи, че всичко си е наред. Херцогският ръжен се мерзелееше на втори план като потенциална опасност, но все още не бе пуснат в обръщение и тя се загледа в облечения в моравя пижама обитател на леглото с кротката

обич на домакиня към гост, който не е изпотрошил мебелите ѝ, примесена с нежността, която всяка жена изпитва към човека, шепнал ѝ някога любовни слова във врата.

— Добро утро, Аларик.

— Добрутро, Кони. По дяволите, кой е оня свирач?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа свирач. Човек, който свири с уста. Някакъв гад се мотае пред прозореца ми, откак съм се събудил, и си свирука „Красивите брегове на езерото Ломънд.“

— Сигурно е някой от градинарите.

— А! — промърмори херцогът.

Понго Туисълтън се беше изненадал, че частните детективи могат да изглеждат като Клод Пот и щеше да остане не по-малко изненадан, ако го запознаеха с херцог Дънстабъл и го информираха, че това е печално известният губител на гостни стаи, за когото беше слушал толкова много. Херцогът не приличаше на изверг. Като се изключеше Дънстабълвият нос, който винаги стряскаше при пръв поглед, у Хорасовия чичо Аларик нямаше нищо внушително и застрашително. Плешива глава... водопад от побелели мустаци... оцъкдени сини очички... Мило старче, бихте си казали.

— Затова ли искаше да ме видиш?

— Не. Кажи колата да е готова да ме закара на гарата веднага след обяд. Трябва да ида в Лондон.

— Но ти пристигна едва снощи.

— Няма значение какво е станало снощи. Важно е какво е станало тази сутрин. Прегледах „Таймс“ и що да видя? Племенникът ми Хорас е развалил годежа си.

— Какво!

— Чу ме добре.

— Но защо?

— Откъде, по дяволите, да знам защо? Тъкмо защото не знам трябва да ида и да разбера. Когато се разваля годеж, „Таймс“ не публикува дълги репортажи от специалния си пратеник. Пише просто: „Бракът, договорен между Джордж Еди-кой-си и Амелия Не-знам-си-коя няма да се състои.“

— Момичето не беше ли племенница на лорд Икнъм?

— И още е.

— Познавам лейди Икнъм, но никога не съм виждала лорда.

— Нито пък аз. Но въпреки това му е племенница.

— Казват, че бил крайно ексцентричен.

— Смахнат е. Напоследък всички са се смахнали освен мен. Такъв е духът на епохата. Погледни Кларънс. Отдавна трябваше да го освидетелстват.

— Не смяташ ли, че е просто заваян?

— Заваян, друг път. Смахнат е. Също и Хорас. Също и другият ми племенник Рики. Кони, вслушай се в съвета ми, никога нямай племенници.

Въздишката на лейди Констанс каза красноречиво, че съветът е закъснял.

— Имам ги с десетки, Аларик.

— Смахнати?

— Бих казала, че постъпките им почти неизменно силно ме озадачават.

— Но се обзалагам, че не правят и наполовина толкова озадачаващи постъпки, колкото моите.

— Племенникът ми Роналд се ожени за балеринка.

— Племенникът ми Рики пише поезия.

— Племенникът ми Бошъм веднъж купи кюлче злато от скитник.

— А сега иска да продава супа.

— Бошъм?

— Рики. Исква да продава супа.

— Да продава супа?

— За Бога, Кони, не повтаряй всяка моя дума като ехо в Швейцарските Алпи. Казвам ти, че иска да продава супа. Вчера отидох да го посетя и той, моля ти се, има нахалството да ми поиска петстотин лири, за да купи бар за лучена супа. Естествено, отказах да му дам дори пени. Страшно се вкисна. Но това вкисване е нищо в сравнение с вкисването на Хорас, след като приключи с него. Като начало ще го изкормя. Върви да поръчаш колата.

— Направо е срамота да ходиш в Лондон в такъв прекрасен ден.

— Да не смяташ, че много ми се ходи? Но се налага.

— Не можеш ли да кажеш на господин Бакстър да отиде при Хорас? Той нали още е в Лондон?

— Да, там е, проклетият му, грозен, очилат еди-чий-си син, и съм напълно убеден, че остана само защото планира някакво безобразие в момента, когато види гърба ми. Заклевам се, че само да ми се мерне пред очите, и ще го уволня. Не, не мога да накарам Бакстър да отиде при Хорас. Няма да допусна племенникът ми, колкото и да е смахнат, да бъде подложен на инквизиция от страна на някакъв си скапан подчинен.

В настоящата реч имаше няколко пункта, които лейди Констанс би подложила на критика, стига мисълта за ръжена, надвиснал над замъка Бландингс като Дамоклев меч, да не я възпираше. Не ѝ допадна предположението, че Рупърт Бакстър е способен на безобразия. Не го смяташе за грозен. А описанието му като скапан подчинен ѝ причини болка. Но има времена, когато езикът трябва да се обуздава. Запази дискретно мълчание, от което изплува след няколко секунди с предложение.

— Сетих се! Тази сутрин Бошъм заминава за Лондон. Защо Хорас да не го докара после тук с колата си? Тогава ще можеш да поговориш с него на спокойствие.

— Това са първите разумни слова, които изрече, откак си влязла в тази стая — одобрително откликна херцогът. — Да, кажи на Бошъм да се отбие при него и да го доведе тук жив или мъртъв. Е, Кони, не мога цял ден да стоя тук и да си чеша езика с теб. Трябва да ставам, трябва да ставам. Къде е Кларънс?

— Предполагам, в кочината.

— Не ми казвай, че още чезне по оная свиня.

— Отношението му към нея граничи с абсурда.

— Искаш да кажеш, че е луд. Кони, ако държиш на мнението ми, тая свиня е коренът на злото. Оказва твърде пагубно влияние върху живота му и ако в най-скоро време нещо не се направи за премахването ѝ, един ден ще го видиш да пъха сламки в косата си и да твърди, че е пържено яйце. Като стана дума за яйца, изпрати ми една дузина.

— Не си ли закусил?

— Разбира се, че закусих.

— Ясно. Значи искаш допълнително — миролюбиво рече лейди Констанс. — Как искаш да ти ги приготвят?

— Изобщо не ги искам приготвени. Не искам да ям яйца. Искам да хвърлям яйца. Ще дам добър урок на оня свирач. Стой! Ето пак. Сега пък пее.

— Аларик — умолително се обърна към него лейди Констанс, — наложително ли е да замеряш градинарите с яйца?

— Да.

— Много добре — примири се лейди Констанс и се запъти да предотврати надвисналата заплаха, като изведе певеца от опасната зона.

Докато вървеше, мислите ѝ бяха дълбоки, много дълбоки.

Междувременно лорд Емсуърт, без да подозира какви тревоги причинява, беше на моравата зад зеленчуковата градина, надвесен над уютната кочина, подслоняваща изтъкнатата му свиня Императрицата на Бландингс, две поредни години носителка на сребърен медал в клас „Угоени свине“ на Шропширското селскостопанско изложение. Благородното животно поглъщаше втората си закуска под изпълнения му с обожание поглед.

Деветият граф Емсуърт беше жилав човек. Не му трябваше много време да преодолее първата остра болка от откритието, че Рупърт Бакстър отново ще нахлуе в живота му. Тази сутрин Бакстър беше забравен и той изпитваше онова съвършено щастие, което се поражда от чистата съвест, отсъствието на любимите същества, приятната компания и хубавото време. Защото като никога нямаше какво да крие от сестра си Констанс, никой не смущаваше общението му с Императрицата, а времето, както почти винаги в това райско кътче, беше прекрасно. В Лондон, както видяхме, пролетта бе капризна и непостоянна, но тя беше достатъчно благоразумна да не опитва подобно поведение в замъка Бландингс.

Единственото опасение, което хранеше лорд Емсуърт, беше, че това благословено усамотение няма да продължи дълго, и то се оказва оправдано. Дрезгав вик разтърси ленивото му усамотение и като се обърна, забеляза един м., както би се изразил Клод Пот. Гостът му, херцогът, прекосяваше моравата право към него.

— Добрутро, Кларънс.

— Добро утро, Аларик.

Лорд Емсуърт се насили да залепи приветствена усмивка на устните си. Възпитанието му и около петнайсетте хиляди думи от

страна на лейди Констанс, отправяни към него от време на време, го бяха научили, че домакинът трябва да носи маска.

— Виждал ли си някъде Бошъм?

— Не. Не, не съм.

— Искам да разменя две думи с него, преди да тръгне. Ще ида нататък да го пресрещна. Днес заминава за Лондон да доведе Хорас. Годежът му е развален.

Това сведение съществено задръсти лорд Емсуърт. Готов беше да се закълне, че неговият син и наследник лорд Бошъм, който гостуваше в замъка във връзка с надбягванията в Бриджфорд, от няколко години е женен. Затова си позволи да спомене нещо в този смисъл пред херцога.

— Не годежът на Бошъм. Годежът на Хорас.

Лорд Емсуърт отново се обърка.

— Кой Хорас?

— Племенникът ми.

— Сгоден ли е?

— Беше. За племенница на Икнъм.

— Коя е тя?

— Момичето, за което беше сгоден Хорас.

— А Икнъм кой е?

— Чичо й.

— А — разведри се лорд Емсуърт. Името бе задвижило струнка в паметта му. — Икнъм? Разбира се. Икнъм, естествено. Познавам Икнъм. Приятел е на брат ми Галахад. Май ги изхвърляха заедно от нощните заведения. Радвам се, че Икнъм ще дойде.

— Няма да дойде.

— Нали каза, че ще дойде?

— Не съм казвал такова нещо. Казах, че Хорас ще дойде.

Името беше ново за лорд Емсуърт.

— Кой — запита той учтиво — е Хорас?

— Обясних ти преди две секунди — отвърна херцогът с раздразнение, което никога не го напускаше задълго, — че това е племенникът ми. Нямам основания да предполагам, че оттогава обстоятелствата са се променили.

— О? — рече лорд Емсуърт. — А? Да. Да, естествено. Племенникът ти. Е, трябва да се погрижим да направим престою му приятен. Може би се интересува от свине? Ти интересуваш ли се от

свине, Аларик? Май познаваш свинята ми, Императрицата на Бландингс. Струва ми се, че се запознахте, когато ни гостува през лятото.

Дръпна се настрана, за да може гостът му да се удоволства непосредствено на ненадминатото животно. Херцогът се доближи до перилата и последва кратко мълчание — почтително от страна на лорд Емсуърт, неодобрително от страна на херцога. Беше измъкнал от вътрешния си джоб чифт огромни очила и изучаваше през тях сребърната медалистка по начин, твърде очевидно придиричлив и неуважителен.

— Отвратително! — най-сетне рече той.

Лорд Емсуърт подскочи. Не можеше да повярва на ушите си.

— Какво!

— Тази свиня е прекалено дебела.

— Прекалено дебела?

— Прекалено дебела. Погледни я само. Ще вземе да се пръсне.

— Но, драги ми Аларик, тя трябва да е дебела.

— Не чак толкова.

— Толкова, толкова, уверявам те. Вече получи два медала за дебелината си.

— Не ставай глупак, Кларънс. За какво й са медали на една свиня? Няма какво повече да обсъждаме. Тази свиня може да се охарактеризира само с една дума — чудовищна. Напомня ми за леля ми Хорейша, която почина от апоплексия по време на една коледна вечеря. Капична се над втората си порция коледен пудинг със сини сливи и повече не проговори. Това животно може като нищо да последва примера й. И какво очакваш? Тъпчеш я, тъпчеш я, а май не прави никакви физически упражнения. Плаче за един енергичен галоп всяка сутрин и никакви въглехидрати. Това ще я вкара във форма.

Лорд Емсуърт улови пенснето си, което силните чувства както винаги бяха изстреляли от носа му. Върна го на мястото му с несигурна ръка.

— Да не си под впечатлението — започна той, защото, когато беше дълбоко развълнуван, можеше да бъде рязко саркастичен, — че смятам да запиша свинята си за участие в надбягванията в Дерби?

Херцогът размишляваше. Никак не беше одобрил тази глупост с раздаването на медали на свине и жалеше клетата Кони. Но при тези

думи се стресна. Затресе се неконтролируемо и маниерът му стана съчувствено болногледачески.

— На твое място не бих го правил, Кларънс.

— Кое?

— Не бих записал тая свиня за надбягванията в Дерби. Може и да не спечели и тогава язък за всичките ти усилия. Това, което ти трябва, е да я пропъдиш от живота си. Ще ти кажа какво ще направя. Слушай, драги ми Кларънс — продължи херцогът и потупа лорд Емсуърт по гърба, — ще взема тази свиня — раз, два и готово. Да, не се шегувам. Разпореди се да я изпратят в имението ми — ще им телеграфирам да я чакат, и след няколко седмици ще стане нов човек. Бодра, напета, с блеснали очички. А и ти ще се промениш. Ще станеш по-интелигентен. По-малко смахнат. Ще се поправиш до неузнаваемост... А, ето го и Бошъм. Ей, Бошъм! Минутка, Бошъм, искам да поговоря с теб.

Няколко секунди след като събеседникът му го напусна, лорд Емсуърт остана да стои отпуснат като мокър чорап на парапета. Слънцето блестеше. Небето синееше. Нежен бриз галеше опашчицата на Императрицата, която трепкаше над копанята. Но за него небесата бяха забулени от непрогледна мъгла и над света брулеше източен вятър. Мина доста време, преди да осъзнае, че някакъв глас повтаря името му, но най-сетне го чу и като се взе в ръце с могъщо усилие, видя сестра си Констанс.

Питаше го дали не е оглушал. Не, каза той, не, не е оглушал.

— Преграхнах да ти викам. Бих искала понякога да ме слушаш. Кларънс, дошла съм да поговорим за Аларик. Много се тревожа за него. Станал е някак особен.

— Особен? Че той винаги си е бил особен. Знаеш ли какво, Кони? Току-що дойде при мен...

— Поиска да му дам яйца, за да замеря градинарите.

В по-ненапрегнат момент думите ѝ биха шокирали лорд Емсуърт. Всеки качествен английски земевладелец е нещо като настойник за своите служители и ако гостите му започнат да ги замерят с яйца, справедливо би възнегодувал. Но сега дори пенснето му не трепна.

— И знаеш ли какво ми каза?

— Не може да е с всички си, щом възнамерява да мята яйца по градинарите.

— Не може да е с всички си, щом иска да му дам Императрицата.

— Нима я поиска?

— Да.

— Тогава — заяви лейди Констанс — ще трябва да му я дадеш.

Този път пенснето на лорд Емсуърт излетя. Замандахерца се на края на верижката като есенно листо при буря.

— Какво!

— Ти май наистина оглушаваш.

— Нищо подобно. Когато казах: „Какво!“, нямах предвид „Какво?“, а „Какво!“

— Какви, за Бога, ги плещиш?

— Говоря за крайно необичайната ти забележка. Казвам ти, че тоя отвратителен херцог иска да му дам Императрицата, а вместо да се съкрушиш, покрусис и... въз... съкрушиш, ти ми казваш: „Тогава трябва да му я дадеш!“ Без да ти мигне окото. Опазил ме Господ, да не би дори за секунда да ти е минало през ума...

— А ти да не си си въобразил дори за секунда, че ще оставя Аларик да вилнее из замъка с ръжен в ръка? Щом е разпердушинил цялата мебелировка в гостната на племенника си Хорас само защото момчето отказало да го изпрати на гарата, как смяташ, че ще постъпи в сегашния случай? Не възнамерявам да оставя домът ми да бъде разрушен заради някаква си свиня. Ако питаш мен, ще е истинска Божа благодат да се отървем от това гадно животно.

— „Гадно животно“ ли каза?

— Да, казах „гадно животно“. Аларик сподели, че според него то влияе зле на живота ти.

— Проклето да е нахалството му!

— И аз се съгласих с него. Във всеки случай няма смисъл да спорим. Щом иска свинята, ще я получи.

— О, много добре, много добре, много добре, много добре — реагира лорд Емсуърт. — Предполагам, че следващото, което ще поиска, ще е самият замък и ти ще му го дадеш. Не забравяй да му кажеш да не се стеснява и да си го поиска, ако му харесва. Ще отида да

почета в библиотеката, преди Аларик да реши да опакова и изнесе книгите ми.

Беше добра реплика за напускане на сцената — хаплива и саркастична, но не породила блясък на доволство в очите на лорд Емсуърт, когато я произнесе. Сърцето му бе натежало от скръб. Опитът, натрупан от стотиците битки, го бе научил, че сестра му Констанс винаги постига своето. Човек може да рита, човек може да се бори, човек може да вдига ръце към небесата, да свива юмруци и да ги размахва, но накрая резултатът неизменно биваше един и същ — Кони се налагаше.

Когато десет минути по-късно седеше в уединената прохлада на библиотеката и напразно се мъчеше да насочи вниманието си към „Грижи за прасето“ от Уифъл, лорд Емсуърт бе налегнат от усещането за самота и безпомощност в един враждебен свят. В кризата, връхлетяла го да разбие живота му, имаше нужда най-вече от приятел... съюзник... съчувстващ на каузата му съветник. Но към кого би могъл да се обърне? Бошъм беше неизползваем. Икономът Бийч му съчувстваше, но не беше конструктивен мислител. А брат му Галахад, единственият мъжки член на семейството, способен да се справи с жените във въпросното семейство, беше далеч...

Лорд Емсуърт трепна. Хрумна му внезапна идея. Докато мислеше за Галахад, изведнъж се сети за онзи негов приятел, онзи съмнителен лорд Икнъм, за когото преди малко бе споменал херцогът.

Достопочтеният Галахад Трипуд беше мъж с високи стандарти. Внимателно преценяваше хората, преди да им положи печата на одобрението си, и подбираше думите си, преди да заговори. Щом Галахад твърдеше, че някой е голяма работа, той не използваше фразата безотговорно, а в най-дълбокия ѝ смисъл. А лорд Емсуърт не веднъж и дважд го бе чувал да възнаграждава с тази възхвала Фредерик, граф Икнъм.

Очите зад пенснето засвяткаха с нов блясък. Графът кроеше, планираше и програмираше. Справочникът на Дебрет за аристокрацията, поставен зад гърба му на лавицата, щеше да му снесе адреса на този прекрасен човек и какво по-просто от това да му телефонира, да си уреди среща с него и да отскочи до Лондон, за да му представи всички факти и да потърси ценния му съвет. Подобен човек би измислил хиляда начина да спаси Императрицата...

Блясъкът угасна. Отскачането до Лондон нямаше да е проста работа. Докато оня проклет херцог се мотаеше из замъка, нямаше и искрица надежда Кони да му разреши да отсъства дори за една нощ.

Тъкмо посягаше обезсилен към Уифъл, когото беше изпуснал в страданията си, с надеждата, че вълшебните му страници ще му подействат обезболяващо, и лейди Констанс нахлу в стаята.

— Кларънс!

— Ъ?

— Кларънс, казвал ли си на Аларик, че искаш да запишеш Императрицата за участие в надбягванията в Дерби?

— Не, казах му, че не смятам.

— Тогава не те е разбрал. Заяви, че си му казал. И настоява да намеря психиатър, който да те прегледа най-обстойно.

— Ама че наглост!

— Тъй че веднага трябва да заминеш за Лондон.

За пореден път Уифъл се изплъзна от безжизнените пръсти на лорд Емсуърт.

— Да отида в Лондон?

— Хайде, Кларънс, моля те, не ми създавай проблеми. Няма защо да ми казваш, че мразиш Лондон. Въпросът е от жизнена важност. От момента, когато пристигна Аларик, имам чувството, че той трябва да е под наблюдението на добър психиатър, но не можех да измисля как да го направим, без да го обидим. Това решава проблема. Познаваш ли сър Родерик Глосъп?

— Никога не съм го чувал.

— Говори се, че е най-добрият в тази област. Лейди Гимлет ми довери, че е направил чудеса с проблемното дете на сестра й. Искам още днес следобед да отидеш в Лондон и да го доведеш със себе си. Покани го утре на обяд в клуба си и му обясни положението. Увери го, че разходите не са пречка и че трябва да дойде с теб. Той ще ни каже какво е най-доброто за клетия Аларик. Надявам се да се справим с някоя простичка форма на лечение. Трябва да хванеш влака в два часа.

— Много добре, Кони. Щом казваш.

Когато вратата се затвори, на лицето на лорд Емсуърт се появи странно изражение. Беше изражението на човек, който току-що е преживял чудо. Коленете му леко трепереха, когато стана и отиде до лавицата, където червено-златната подвързия на справочника на

Дебрет блестеше като лъч светлина, пътеводец захвърлен от бурята мореплавател.

Икономът Бийч чу звънеца и се представи в библиотеката.

— Да, милорд?

— О, Бийч, искам да ми поръчаш междуградски разговор. Не знам номера, но адресът е Икнъм Хол, Икнъм, Хампшир. Ще говоря лично с лорд Икнъм.

— Много добре, милорд.

— А когато се свържеш — рече лорд Емсуърт и хвърли нервен поглед през рамо, — прехвърли разговора в спалнята ми.

3.

Ако бѐфи-порсѐнѐт ви е в ред, пътешествието от Лондон до Хампшир не отнема много време. Понго Туисѐлтѐн се справи добре и пристигна в Икнѐм Хол малко преди обяд, всѐщност точно в момента, когато лорд Емсуѐрт в далечния Шропшир седеше в библиотеката на замѐка Бландингс над своите „Грижи за прасето“ от Уифѐл.

Насред алеята за коли, където рододендроните прикриваха остѐр завой, Понго за една бройка да направи близѐк контакт с ролса на Икнѐм Хол, който се движеше срещу него, а камарата багаж на покрива му го накара да се уплаши, че се е разминал на косѐм с чичо си. Но всичко се оказа наред. Когато пристигна в къщата, го откри, застанал на стѐпалата.

Фредерик Олтамонт Корнуолис Туисѐлтѐн, пети граф Икнѐм, беше висок, тѐнѐк, изискан на вид мѐж със засукани мустаци и бдителни, проницателни очи. Педантичното отчитане на календарното време го поставяше извѐн пѐрвата младост. Пролетта, съживяваща в момента Англия с редуващите се виелици и слѐнце, беше една от многото, минали през главата му, оставяйки я посребрена. Но точно както годините не бяха успели да го лишат от стройната фигура, така бяха безсилни и пред непокорния му дух. Заедно с младежката талия бе съхранил и бодрия си ентусиазѐм, и свежите, непокътнати виждания на леко недоразвит гимназист, макар че както сам признаваше, върховите му изяви бяха в Лондон.

Точно поради тази причина Джейн, графиня Икнѐм, беше преценила благоразумно, че съпругѐт ѝ трябва да прекара залеза на живота си неотлѐчно в провинциалното си имение и стигна дори дотам, че го заплаши, ако някога се опита да се промѐкне скришом в Лондон, да го одере с тѐп нож. А приветливото му лице в момента се оживяваше от някакѐв вътрешен блясък поради мисѐлта, че тя току-що бе заминала на дълго гостуване в далечни земи. Беше предан на другарката си в живота и никога не бе спрял да смята, че е най-милото създание, отговорило с „да“ на свещеническия въпрос: „Сѐгласна ли

си?“, но не можеше да отрече факта, че отсъствието ѝ щеше да го улесни в поемането на няколко глътки лондонски въздух, който предпазва мъжа от ръждясване и го сближава с най-новите достижения на напредничавата мисъл.

При вида на племенника веселостта му се удвои. Беше силно привързан към Понго, в чиято компания бе преживял едни от най-щастливите и поучителни часове в живота си. Денят, прекаран от двамата на кучешките надбягвания, още пълнеше кошмарите на младежа.

— О, здрасти, момчето ми — извика той. — Очарован съм да те видя. Паркирай скутера и влизай. Какво утро! Топло, уханно, спокойно и все пак с онази жилчица във въздуха, която изправя човека на нокти. Снощи в местното кино гледах уестърн, в който един от героите се описва като преливащ от кипнала енергия. Точно така се чувствам и аз. Виното на пролетта ферментира във вените ми и съм готов на всичко. За малко се размина с началството.

— Леля Джейн ли беше в колата?

— Беше Големият Бял Вожд.

Информацията зарадва Понго. Уважаваше леля си Джейн и се възхищаваше от нея, но от ранно детство тя неизменно го изпълваше със смътен страх и затова бе доволен, че няма да се срещне с нея в момент на текущата си финансова криза. Подобно на всички лели, и тя беше надарена с необяснимо ясновидство и само един поглед върху лицето му би ѝ разкрил, че е на червено с две стотачки. А оттам до признанието, че това се дължи на неуспешни спекулации на конни надбягвания, имаше една малка и несъществена стъпчица. А що се отнасяше до последните му деяния, не му се и мислеше какво щеше стане, ако ги разкриеше.

— Ще отиде с колата до Дувър и ще хване следобедния кораб. Отива в Южна Франция да се грижи за майка си, която е получила поредния си пристъп.

— Значи си сам?

— С изключение на теб и сестра ти.

— Проклятие, тя тук ли е?

— Пристигна снощи с пяна на уста. Научи ли за разваления ѝ годеж? Може би си дошъл да я утетиш?

— А, не съвсем. Всъщност, между нас казано, в момента не горя от нетърпение да я виждам. При последната схватка застанах на страната на Хорас и отношенията ни са лед-студени.

Лорд Икнъм кимна.

— Да, сега, като го спомена, се сещам за думите ѝ по твой адрес, в смисъл, че си гнусен плужек. Емоционално момиче.

— Да.

— Но не мога да разбера патърдията, която вдига. Всеки знае, че развален годеж не значи нищо. Леля ти разваля нашия шест пъти, преди да ме направи най-щастливия човек на света. Бог да я благослови! Най-милата, най-преданата жена, която някога съм имал. Надявам се майка ѝ да се съвземе бързо и тя да се върне при мен час по-скоро. Но не прекалено скоро. Знаеш ли, Понго, много е странно, че детективът, нает от Хорас да преследва Валерия с хрътки по леда, се оказа старият Пот. Викахме му Пот Горчицата. Познавам го от години.

— Да, той ми каза. Ти си му помогнал да започне да детективства.

— Точно така. Разностранен талант е Горчицата. Малко са нещата, с които не се е занимавал навремето. Струва ми се, че веднъж дори игра на сцената. След това стана букмейкър на Силвър Ринг. После отвори клуб. А подозирам също, че е развенчан иконом. Въпреки това Майката Природа го е предвидила да бъде измамник. Нещо, което между другото съм мечтал да опитам цял живот, но, така или иначе, не ми се е паднал стоден случай.

— Каква глупост.

— Не е глупост. Не бива да се подиграваш с мечтите на един старец. Всеки път, когато прочета във вестниците за поредната жертва на измама, копнея сам да я опитам, но просто не мога да повярвам, че на света има хора, които биха се хванали. Е, млади Понго, колко?

— Ъ?

— По очите ти познавам, че си дошъл да ме крънкаш. Какво е числото?

Такава непосредствена интелигентност от страна на един чичо би трябвало да зарадва племенника, но Понго си остана мрачен. Сега, когато моментът бе настъпил, вроденият му песимизъм бе надделял.

— Ами, множко е.

— Петарка?

— Малко повече.

— Десет?

— Двеста.

— Две... какво? Как, за Бога, си успял да хлътнеш с толкова?

— Поувлякох се в Линкълн, подведен от съветниците си, а когато се опитах да си ги върна в Хърст Парк, нещата отново се объркаха и в резултат дължа на букмейкър на име Джордж Бъд два стотака. Познаваш ли Джордж Бъд?

— От мое време. Когато бях видна фигура на хиподрума, Джордж Бъд вероятно е ходел прав под масата и си е смукал розовите пръстчета на крачетата.

— Е, вече не ги смуче. Станал е костелив орех. Миналата зима Бинго Литъл имаше вземане-даване с него и когато се опита внимателно да му съобщи, че може би няма да успее да се разплати, тоя Бъд изрази твърда надежда, че ще успее...

— Значи такива са възгледите на съвременния букмейкър? Защото по мое време беше същото.

— ... защото, макар да знаел, че суеверието е празна работа, винаги когато някой го завличал с пари, на въпросното лице му се случвали крайно неприятни неща. Било просто съдба. Извикал някаква горила на име Ърб и я размахал пред очите на Бинго. Та вчера Ърб ме намери.

— И какво каза?

— Нищо не каза. Очевидно е от силните, мълчаливи мъже. Само ме погледна и кимна. Тъй че, чичо Фред, ако имаш възможност да ми послужиш...

Лорд Икнъм със съжаление поклати глава.

— Уви, момчето ми, ухото, което се мъчиш да отхапеш, макар и не безчувствено, е неспособно да ти помогне. Тук настъпи преврат във финансовото ведомство. Преди известно време леля ти за жалост реши да поеме семейния бюджет в свои ръце и лично да го управлява, като ме остави само с онези джобни пари, които ми трябват за тютюн, самоуважение, топки за голф и други дреболии. Издръжката ми възлиза на десетачка.

— Боже мой! А Ърб ще ме потърси отново в сряда.

Очите на лорд Икнъм преливаха от съчувствие и разбиране, когато потупа рамото на племенника си. Беше се върнал назад във

времето и виждаше себе си, буен двайсетгодишен юнак, внимателно залепил си дебели черни мустаци с цел заблуда на починал вече букмейкър, въртял бизнес под името Джими Безопасния.

— Знам как се чувстваш, момчето ми. Всички сме минали по този път — от Кентърбърийския архиепископ, доколкото знам, надолу. Преди трийсет и шест години изпълзах от един прозорец и се спуснах по улука, за да избегна срещата с мускулест индивид на име Сид, назначен от букмейкър — мой тогавашен кредитор, със същите изпълнителски функции като твоя Ърб. И добре, че се измъкнах, макар че доколкото си спомням, тежък настолен часовник профуча на косъм от главата ми. Има само един изход. Трябва да се обърнеш към Хорас Дейвънпорт.

Горчива усмивка разкриви устните на Понго.

— Ха! — кратко възкликна той.

— Искаш да кажеш, че вече си опитал? И си се провалил? Лоша работа. Все пак няма място за униение. Без съмнение си подходил неправилно. Струва ми се, че ако към него тактично се обърне мъж с моята представителност и достойнство, ще се окаже по-дащен. Остави на мен. Ще вляза под кожата му от твое име. Нещата, на които съм способен през пролетта, буквално нямат чет и брой.

— Но ти не можеш да стъпваш в Лондон.

— Не мога да стъпвам в Лондон ли каза? Не те разбирам.

— Леля Джейн не спомена ли, че ще те одере жив, ако отидеш?

— Вярно, каза някаква глупост в този смисъл. Но ти май си забравил, че тя е на път за Южна Франция.

— Да, но е оставила Валерия да те държи под око.

— Разбирам мисълта ти. Да, сега, като го спомена, може и да е хранила някаква надежда, че Валерия ще наблюдава с любящо око всичките ми действия по време на отсъствието ѝ. Но, радвай се, Валерия няма да остане дълго. Ще я върнеш в Лондон с колата си.

— Така ли?

— Да. Тя още не го знае. Всъщност подразбрах, че възнамерява да стои няколко седмици, но смятам, че ще успееш да я привлечеш на своя страна.

— Какво искаш да кажеш? Не можеш да я изгониш.

— Мило мое момче! — шокира се лорд Икнъм. — Разбира се, че няма да я гоня. Но човек си има своите методи. А, ето я — продължи

той, когато момичешка фигура се появи иззад ъгъла на къщата. — Валерия, скъпа, Понго е тук.

Валерия Туисълтън беше поспряла, за да проследи минаващ наблизно охлюв с хладни и непроницаеми очи, сякаш той бе Хорас Дейвънпорт. Когато вдигна очи, тя пренесе същия поглед върху брат си.

— Виждам — отбеляза високомерно. — И що ще тук?

— Дошъл е да те върне в Лондон.

— Нямам никакви намерения...

— Нищо — продължи лорд Икнъм — не може да бъде по-прекрасно за мен да се навърташ наоколо и да разсейваш самотата ми, но Понго смята, и съм длъжен да се съглася с него, че правиш голяма грешка, като бягаш така.

— Какво правя?

— Опасявам се, че така конструктивните личности биха нарекли напускането ти на Лондон след случилото се. Знаеш какви са хората. Подиграват се. Злорадстват. Смеят се зад гърба ти. Разбира се, с истинските приятели положението е различно. Те ще изпитват само нежна жалост. Ще гледат на теб като на ранено животно, пропълзяло в бърлогата си, и ще те разберат, ще ти съчувстват. Но, повтарям, че по мое мнение правиш грешка. Ние, Туисълтънови, винаги сме вирили гребен в тежки времена и признавам, че на твое място първият ми импулс би бил да се показвам какъвто съм си винаги — весел, усмихнат, безгрижен... Да, Когс?

От вестибюла се беше появил икономът.

— Междуградски разговор за вас, милорд.

— Идвам веднага. Помисли за тези неща, скъпа.

Известно време откъм Валерия Туисълтън долитаха звуци като от тенджерата под налягане. После рязко спряха и зъбите ѝ неприятно изтракаха.

— Понго, можеш ли да почакаш десетина минути да си стегна багажа? — попита тя.

Влезе в къщата, а Понго запали почтителна цигара. Не одобряваше чичо си Фред, но не можеше да не се възхити от работата му.

Лорд Икнъм се върна и се огледа.

— Къде е Валерия?

— Горе, опакова си багажа.

— А, значи е решила все пак да тръгне? Умно. На телефона беше старият Емсуърт. Ти май не го познаваш? Живее в замъка Бландингс в Шропшир. Аз самият слабо го познавам, но е брат на мое старо другарче. Иска утре да обядвам с него в клуба му. Нещата се подреждат прекрасно. Ще оправим сутринта работата с Хорас. Ще се срещнем в дванайсет в „Търтеите“. А сега ела да обърнеш едно на крак. Бог да ми е на помощ, но мисълта, че утре ще съм отново в Лондон, ме окриля. Чувствам се като дете, което ще водят на цирк.

Понговите чувства, когато последва чичо си в пушалнята, бяха по-смесени. Разбира се, ободряващо бе да мисли, че уменията му ще накарат Хорас Дейвънпорт да се присъедини към движението „Сподели богатството си“, но мисълта, че чичо му ще се развилнее необуздано из Лондон, определено помрачаваше челото му. Както винаги, когато лорд Икнъм му предлагаше да сподели с него освежаващата атмосфера на столицата, той започваше да се пита откъде ще му дойде.

Умен член на „Търтеите“ веднъж сбито бе формулирал нещата.

— Лошото при Понговия чичо Фред е — беше заявил той, а „Търтеите“ е почти единственото място в наши дни, където можеш да чуеш подобна завладяваща мъдрост, — че макар да е ударил шейсетака, като дойде в Лондон става на годините на които се чувства — на около двацет и две. И има отвратителния навик да мъкне Понго със себе си на открито и там, пред очите на обществеността, започва да си разиграва коня. Не знам дали сте чували думата „ексцесии“, но точно това неизменно върши Понговият чичо Фред винаги щом се озове в Лондон.

Лицето на младежа, докато отпиваше коктейла, беше напрегнато и измъчено.

4.

Понго беше силно впечатлен от теорията на чичо си Фред, че Хорас Дейвънпорт след научна обработка ще започне да ръси злато. Тази теория остави силен отпечатък в съзнанието му както когато я чу, така и през остатъка от деня. По време на шофирането обратно към Лондон тя го поддържаше в оптимистично настроение. Но когато се събуди на следващата сутрин, идеята му се стори твърде теоретична и неприложима.

Безнадеждно е, мислеше унило той, нормален човек да бъде убеден да изкиха сума от порядъка на двеста лири. Единственото възможно решение на финансовите му затруднения беше да открие подписка и да въвлече широката общественост. Реши веднага да надникне в „Търтеите“ и да проучи настроенятията на инвеститорите. Като пристигна там, с удовлетворение отбеляза, че симптомите за успешно издояване са налице.

Атмосферата в пушалнята на „Търтеите“ след завръщането на членовете му от ежегодното посещение в Льо Туке невинаги беше лъчезарна — имаше години, когато поразително наподобяваше на Стената на плача в Йерусалим, ала днес цареше възхитителен дух на доволство. Съмнителните божества, които управляват игралните маси във френските казина, очевидно бяха проявили рядка благосклонност към много от Симпатиягите, Образите и Скиците, които се кефеха на бара. И Понго, попиващ разказите за похожденията им, тъкмо реши да изкрънка от няколко присъстващи още десет лири, когато през мъглата на цигарения дим съзря познато лице. На един стол в далечния край на бара седеше Клод Пот.

Не само простото любопитство какво прави господин Пот там, нито пък страхът, че човекът може да се чувства самотен в тази непривична обстановка, накараха Понго да отиде при него и да го заговори. При вида на частния детектив в ума му като семенца на магарешки бодил се понесе мисълта, че може би е възможно да даде

начален тласък на снежната топка чрез изкрънкване на дребно дарение от него. Прекоси стаята с протегнатата ръка.

— Виж ти, здравейте, господин Пот. Какво ви води насам?

— Добро утро, сър. Дойдох с господин Дейвънпорт. Той в момента се обажда от телефонната кабина.

— Не знаех, че старият Хорас става толкова рано.

— Още не е лягал. Снощи беше на танци.

— Да, разбира се. Бохемският бал в Албърт Хол. Спомням си. Е, господин Пот, радвам се да ви видя отново. При последната ни среща си тръгнахте малко прибързано.

— Да — потвърди замислено Клод Пот. — Как се справихте с Обекта?

— Не твърде добре. Големи къчове бяха.

— И аз останах с такова впечатление.

— По-добре, че ви нямаше.

— И аз така прецених.

— Все пак — сърдечно продължи Понго — съжалих, че се наложи да си тръгнете, много съжалих. Още тогава разбрах, че ние с вас ще се разбираме прекрасно. Ще пийнете ли нещо?

— Не, благодаря, господин Т.

— Цигарка или нещо друго?

— Не, благодаря.

— Та както казах, господин Пот — настоя Понго, — тъкмо се питах...

Буботенето на бара се издигна до внезапно кресчендо. Уфи Просър, питомният милионер на „Търтеите“, охотно повтаряше заради няколко новодошли историята как спечелил седем пъти срещу банката, а в очите на господин Пот се появи мътен блясък, подобен на фосфоресцирането от корема на умряла риба.

— Виж ти! — възкликна той и отправи към Уфи поглед на сахарски лешояд към умираща камила. — Тази сутрин тук май се навъртат доста пари.

— Да. Та като стана дума за пари...

— Сега е моментът да организирам Залагане на шапки.

— Залагане на шапки?

— Не сте ли чували за Залаганията на шапки? Понякога имам чувството, че вас, младите, на нищо не ви учат в частните училища.

Ето как става. Някой от компанията, например аз, открива залагане в Състезанието на шапки, като финалът е на предварително избрано място, например онази врата. Разбирате ли? Участниците правят залагания какъв вид шапка ще носи първият човек, който ще влезе през въпросната врата. Вие например може да пожелаете да заложите десетачка...

Понго изтупа въображаема пращинка от ръкава на събеседника си.

— Да, но нямам десетачка — отбеляза той. — И точно затова се канех да ви питам дали...

— ... на цилиндър. И тогава, ако пръв влезе човек с цилиндър, печелите.

— Да, схващам идеята. Забавно. Находчиво.

— Но в наше време не може да се правят Залагания на шапки с тия бомбета, дето всички ги носят. Няма да има достатъчно участници. Фу!

— Фу! — съгласи се съчувствено Понго. — Ще трябва да го преиначите на дрехи или нещо друго. Но споменахте нещо за десетачки и докато сме на темата... Прекъснете ме, ако вече сте чували това... — Клод Пот, който беше потънал в мрачни мисли, рязко изскочи на повърхността.

— Какво казахте?

— Казах, че докато сме на темата за десетачките...

— Дрехи! — Господин Пот опразни стола със спазматичен скок, сякаш бе видял Обекта да влиза в стаята. — Е, проклет да съм!

Стрелна се към вратата със забележителна за фигурата му чевръстина. След няколко секунди се стрелна обратно и внезапно Симпатягите, Образите и Скиците, събрани на бара, шокирани откриха, че в нарушение на всички клубни норми някакъв непознат държи реч.

— Господа!

Буботенето заглъхна и се смени със смаяно мълчание, през което долетя гласът на Клод Пот, натоварен с цялата енергия и страст на дните му от хиподрума.

— Любители на спорта, мога ли за момент да получа любезното ви внимание! Господа и любители на спорта, защото аз от пръв поглед познавам господата и любителите на спорта, а това, което имах честта

да чуя в разговорите ви, откак влязох в тази стая, ме убеди, че всички сте господа и любители на спорта, които са готови по всяко време да вземат участие в малко спортно залагане.

Думите „спортно залагане“ никога не отминават, без да докоснат нежна струнка в душата на членовете на „Търтеите“. Нещо, наподобяващо топлота, започна да се прокрадва в атмосферата на хладно неодобрение. Все още не разбираха как този проклет дребосък бе пропъзлял в пушалнята им, но първоначалният импулс на присъстващите да го изритат навън се бе смекчил до по-дружелюбното желание да го изслушат.

— Господа, името ми е Пот — име, което, смее да твърдя, навремето не беше непознато на света на спорта и макар че се оттеглих от активна дейност като посредник в състезанията с коне, все още обичам чат-пат да организирам дребни залагания за развлечение на господа и любители на спорта и няма по-добър момент за това от настоящия. Ето ни тук — вие с парите, аз с книгата за залагания, тъй че повтарям, господа, нека си направим едно дребно залагане. Господа, залаганията на дрехи са открити.

Малко членове на „Търтеите“ са с бистри и ясни глави в ранно утро. Разнесе се озадачен шепот. Един Образ запитва: „Какви ги дрънка тоя?“, а объркана Скица промърмори: „Залагания на какво?“

— Обясних как се правят Залагания на шапка на моя приятел господин Туисълтън, а Залаганията на дрехи се извършват на същия принцип. В момента в телефонната кабина в коридора има един господин и аз току-що се погрижих да предупредя един от портиерите да пъхне под вратата й дръвче, за да не може той да излезе оттам и за да ви дам достатъчно време спокойно да направите залозите си. Брей! — извика господин Пот, смутен от неприятна мисъл. — Нали никой няма да отиде да го пусне да излезе?

— Разбира се, че не — с негодувание откликнаха слушателите му. Мисълта някой доброволно да освободи член на клуба, залостен в телефонната кабина, нещо което се случва веднъж в годината, ако не и по-рядко, им се стори крайно отблъскваща.

— Значи всичко е наред. Тогава, господа, простикият въпрос, който трябва да си зададете, е: с какво е облечен господинът в телефонната кабина? Или иначе казано: какво носи на гърба си? Оттук идва и названието Залагане на дрехи. Може да е едно нещо, а може и

да е друго. Може да е с неделния си костюм за църква, а може и да е ходил да се топне в Серпентината^[1] и да е по бански костюм. Може пък да е постъпил в Армията на спасението и да носи униформата ѝ. За да ви насоча, обявявам, че давам девет към четири срещу син шевиот, четири към едно срещу сив раиран туид, десет към едно срещу сако и панталони за голф, сто към шест срещу тениска и гуменки, двайсет към едно срещу официално облекло за посещение в Бъкингамския дворец, девет към четири срещу костюм за конни надбягвания. И може би вие, сър — обърна се господин Пот към близкостоящ Симпатяга, — ще бъдете така добър да ми помогнете като писар?

— Това не значи, че не мога да залагам, нали?

— В никакъв случай, сър. Следвайте съвета на сърцето си и не се бойте от нищо.

— Колко давате за шевиот рибена кост?

— Шест към едно, сър.

— Залагам десет лири.

— Чудесно, сър. Шест половинки за шевиот рибена кост. Парите в брой, ако обичате, сър. Не че не ви вярвам, но законът не ми разрешава. Благодаря ви, сър. Насам, насам, благородни мои любители на спорта. Девет към четири за костюм за надбягвания.

Така дадените указания пометоха и последните задръжки на компанията. Бизнесът закипя и не след дълго господин Пот напълно се скри зад тълпата нетърпеливи залагащи.

Между първите, които заложиха, беше Понго Туисълтън. Като забърза към гишето на портиера, той написа чек за последните си десет лири на света и сега се облягаше на бара, изпълнен с тихото задоволство на човек, открил победителя и своевременно получил парите си.

Защото от самото начало на процедурата на Понго му стана ясно, че Съдбата, толкова капризна досега, най-сетне бе решила, че няма смисъл да тъпче добрия човек и му беше поднесла нещо на тепсийка. За да залагаш успешно, ти трябва единствено информация, а той я притежаваше в излишък. Единствен той сред присъстващите знаеше самоличността на господина в телефонната кабина и имаше допълнителното предимство да разполага с вътрешна информация за гардероба му.

Ако насреща му беше примерно Коко Потър-Пърбрайт, този съвременен Бръмел^[2], би могъл да гадае с часове, без да налучка точния костюм, който носеше дадена сутрин. Но с Хорас Пендълбъри-Дейвънпорт положението беше различно. Хорас не се славеше като конте. Обичаше да се придържа към вехтите си изпитани дрешки и ги носеше, докато не се разпаднаха на гърба му, и точно тази негова идиосинкразия беше накарала доскорошната му годеница точно преди заминаването си за Льо Туке да вземе драстични мерки.

Тя направи набег в апартамента на Хорас точно когато Понго беше там да си побъбри със собственика му, и без да обръща внимание на протестните крясъци на любимия си, изнесе буквално всичките му дрехи, натовари ги на такси и ги раздаде на заслужили бедни. Тъй като не можеше да остави клетника чисто гол, му разреши да задържи изтъркания сив костюм, който носеше, а също и официалния костюм, предназначен за сватбения ден. Но отмъкна всичко останало и тъй като никой шивач не би могъл да приготви нови попълнения в такъв кратък срок, Понго се почувства оправдан да заложи на сив вълнен костюм при десет към едно с малък резервен залог на официален костюм и доволен зачака.

Тъкмо пийваше от коктейла и си мислеше, че макар цялата му печалба далеч не бе достатъчна да покрие умопомрачаващата сума, която дължеше на Джордж Бъд, щяха все пак да му приспадат от сметката и да премахнат поне временно тъмната сянка на Търб от живота му, когато осъзнаването на факта, че е пропуснал жизненоважен момент, го халоса като тухла по главата.

Сети се за встъпителните думи на разговора си с Клод Пот, когато същият в допълнение към информацията, че Хорас е в телефонната кабина, беше споменал, че последният е ходил на Бохемския бал в Албърт Хол и още не си е лягал. А в ушите му като камбанен звън екнаха думите на Хорас: „Ще отида като бой скаут.“

Пушалнята се залюля пред очите на Понго. Сега разбра защо Клод Пот тъй ентусиазирано подхвана идеята за Залаганията на дрехи. Той просто знаеше, че букмейкърът няма начин да не спечели. И най-проницателният и далновиден търтей не би си и помислил за бой скаут в телефонна кабина в този ранен сутрешен час.

Понго нададе панически вой. Пътят към богатството му се откри в единайсетия час, а поради клаузата за парите в брой не можеше да се

възползва от факта. Тогава зърна в отсрещния край на бара Уфи Просър и разбра как чрез бързи и решителни действия би могъл да спаси имането си от крушение.

В началото отношението на Уфи Просър към Залаганията на дрехи беше презрително и снизходително като на уолстрийтски вълк към играта на хлапета, боричкащи се за пенита. Подобни залагания не го интересуваха. Принципно странеше от тях, а когато Понго се приближи и се опита да го приклеци в ъгъла, взе да страни и от него. Само с помощта на яко дърпане на ръкава му с трескави пръсти Понго успя да го задържи на място.

— Слушай, Уфи...

— Не — отвърна рязко Уфи. — Нито пени!

Понго изтанцува няколко трескави стъпки. Около масата, където господин Пот въртеше бизнеса си, вече се чуваше жужене и закриването на залозите очевидно се задаваше.

— Но аз искам да те откrehна на нещо страхотно!

— Нима?

— Сигурен залог.

— Да?

— Хиляда процента сигурен.

Уфи Просър демонстрира нескрит сарказъм.

— Няма да залагам. Какъв е смисълът да спечеля няколко лири?

Че едва миналата неделя на голямата маса в Льо Туке...

Понго препусна към Клод Пот като разблъска Образите, Симпатягите и Скиците от пътя си.

— Господин Пот!

— Сър?

— Има ли горна граница?

— Не, сър.

— Тук имам един приятел, който иска да заложи голяма сума.

— Трябва ли да ви напомням, господин Т., че приемам само пари в брой? Такъв е законът.

— Глупости. Става дума за господин Просър. Можете да приемете чек от него. Не може да не сте чували за господин Просър!

— А, господин Просър? Да, това е друго нещо. Нямам нищо против да наруша закона, за да услужа на господин Просър.

Понго се върна на бара и завари един Уфи, който вече не беше резервиран и снизходителен.

— Понго, наистина ли знаеш нещо?

— Можеш да се обзаложиш, че знам. Ще ми пуснеш ли петдесетачка?

— Добре.

— Тогава заложи и последната си риза на бой скаут — изсъска Понго. — Имам информация от първа ръка, че човекът в кабината е Хорас Дейвънпорт и случайно научих, че снощи е ходил на бал с маски облечен като бой скаут и не се е прибирал вкъщи да се преоблече.

— Какво! Вярно?

— Официална информация.

— Но тогава ще капнат доста парички!

— Като златен дъжд — увери го възторжено Понго. — Следвай ме и не се бой от нищо. И не забравяй, че участвам със споменатата сума.

Загледа с искрящи очи как финансовата му опора си пробива път към гишето за залагания и в този напрегнат момент влезе един разсилен да го уведоми, че лорд Икнъм го чака във вестибюла. Хукна да го посрещне, а краката му едва докосваха килима.

Лорд Икнъм с интерес наблюдаваше приближаването му.

— Аха! — рече той.

— Аха! — отвърна разсеяно Понго като човек, който няма време за официални поздравии. — Слушай, чичо Фред, дай ми всички пари, с които разполагаш. Май ще успея да ги пробутам преди закриването на залозите. Старото ти приятелче Клод Пот дойде тук с Хорас Дейвънпорт...

— Недоумявам какви ги върши Хорас, като влачи Горчицата в „Гъртеите“. Прекрасен човек, разбира се, но последният, когото бих пуснал да вилнее сред податливи на влияние младежи.

Маниерът на Понго стана нетърпелив.

— Нямаме време да бистрим етиката. Достатъчно е да се каже, че Хорас въпреки всичко го доведе, а Пот го залости в телефонната кабина и започна да приема залагания за това как е облечен Хорас. Колко можеш да отделиш?

— Да залагам срещу Пот Горчицата? — Лорд Икнъм благо се усмихна. — Нищо, момчето ми, нищо. Един от суровите уроци, които

ще ти даде Животът, когато пораснеш достатъчно да го опознаеш по-добре, е, че не можеш да спечелиш пари от Горчицата. Стотици са опитвали и до един са се проваляли.

Понго сви рамене. Беше направил всичко възможно.

— Е, пропускаш шанс, който идва веднъж в живота. Случайно знам, че Хорас снощи е ходил на бал, маскиран като бой скаут, а от собствената уста на Пот чух, че не се е прибирал да се преоблече. Уфи Просър ми послужи с петдесетачка.

От изражението на лорд Икнъм се видя, че е дълбоко шокиран.

— Хорас Дейвънпорт е ходил на бал, маскиран като бой скаут? Каква ли отблъскваща гледка е представлявал. Не мога да повярвам. Трябва сам да се убедя. Бейтс — обърна се лорд Икнъм към портиера, — беше ли тук, когато се появи господин Дейвънпорт?

— Да, милорд.

— И как изглеждаше?

— Ужасно, милорд.

На Понго му се стори, че чичо му се отдалечава от темата.

— Предполагам — рече той, — че човек с ръста и кльошавината на Хорас би трябвало да е по-интелигентен и да не се явява на обществен бал като бой скаут, което означава къси панталонки и голи колене...

— Но костюмът му не беше такъв, сър.

— Какво!

Портиерът остана вежлив, но твърд.

— Господин Дейвънпорт не е ходил на бала нито като бой, нито като скаут, ако ми разрешите да възразя, сър. Костюмът му ми се стори повече като на представител на негроидната раса. Лицето му беше начернено и носеше дълго копие. Много се стреснах, като го видях.

Понго се вкопчи в гишето на портиера. Стоте килограма на същия затанцуваха пред очите му.

— Начернен?

Някакво движение в коридора привлече вниманието им. Клод Пот, придружен от комисия, се бе запътил към телефонната будка. Измъкна дръвчето изпод вратата и като я отвори, от нея изникна възмутена до дън душа фигура.

Природата е създавала не един урод, но малко бяха по-уродливи от изхвъркналия от телефонната кабина и понесъл се по коридора край

малката групичка до гишето на портиера, през вратата на клуба, навън по стъпалата и метнал се в първото спряло такси.

Лицето на този индивид, както беше подчертал и портиерът, имаше непрогледно черен цвят. Върлинестото му тяло беше обвито в трико със същия траурен оттенък плюс наметало от леопардова кожа. На главата му се кипреше внушителна корона от щраусови пера, а в лявата ръка стискаше дървено копие. Носеше очила с рамки от костенуркова коруба.

Понго се олюля и се облегна на гишето, а лакътят му бе подкрепен от дружеска ръка.

— Да се измъкваме, а, момчето ми? — прошепна лорд Икнъм. — Тук няма какво повече да те задържа, а една среща с Уфи Просър в този момент би била прекалено болезнена. Да последваме примера на Хорас, той май тръгна за вкъщи, и да го поразпитаме за това негово идване и бягство. Каж ми, колко заложи Уфи Просър от твое име? Петдесет лири?

Понго кимна отчаяно.

— Тогава да обобщим фактите. Авоарите ти са на нулата. Дължиш двеста на Джордж Бъд и петдесет на Уфи Просър. Ако не платиш на Уфи, той вероятно ще докладва за теб пред клубния комитет и ще те изхвърлят на улицата, където несъмнено Търб ще те чака с разтворени обятия. Да — впечатли се лорд Икнъм, — никой не може да твърди, че не водиш пълноценен живот. За провинциалист като мен това е твърде стимулиращо. Човек се чувства в центъра на събитията.

Двамата отидоха в Блоксъм Маншънс и бяха информирани от Уебстър, че господин Дейвънпорт е в банята.

[1] Езеро в Хайд Парк. — Б.пр. ↑

[2] Бо Бръмел (1778–1840) — известен британски денди, дълго време диктувал модата във висшето лондонско общество. — Б.пр. ↑

5.

Този Хорас, който след около десет минути влезе в библиотеката, облечен с пижама и халат, беше къде-къде по-приемлива гледка от вдъхващата погнуса фигура, изхвъркнала неотдавна от телефонната кабина на „Гъртеите“, но все още очевидно страдаше. Лицето му, натрито с масло и изстъргано до основи със сапун и вода, блестеше в нежно розово, но иначе бе изтерзано, с потъмнели от мъка очи.

В тези очи, когато се спряха на по-възрастния гост, се появи и израз на тревога. Хорас Дейвънпорт познаваше случаите, когато родственици на изоставени девойки се явяваха в дома на негодника с камшик в ръка.

Но държането на лорд Икнъм го успокои. Макар да смяташе Хорас за умствено недостатъчен, графът иначе го харесваше и сега се трогна от несретността, която излъчваше.

— Как си, драги ми приятелю? Наминах по-рано сутринта, но не си беше вкъщи.

— Да, Уебстър ми каза.

— А когато преди малко те зърнах в „Гъртеите“, май бързаше и не беше в настроение за разговори. Искрах да си поговорим за зловещия разрыв между теб и Валерия. Тя накратко ми снесе фактите в качеството си на очевидец.

Хорас преглътна някаква буца.

— Нима?

— Да. Снощи си бърбих с нея и името ти беше споменато между другото.

— Нима?

— Да. Всъщност бих казал, че тя доста се разпростря върху теб. Трябва да признаем, че Валерия е много гневна.

— Да.

— Но това не бива да те тревожи — весело заяви лорд Икнъм. — Ще й мине. Убеден съм. Когато достигнеш моята зряла възраст, ще знаеш, че е отличен признак едно момиче да говори за мъж като за

оцъклен недодяланик и да твърди, че най-горещото й желание е да го вари бавно във вряло олио и да гледа как се гърчи.

— Това ли каза?

— Да, беше категорична, което, както усетих, е знак, че любовта още трепти. Съветът ми е — дай й ден-два да се поохлади и започни да й пращаш цветя. Тя ще ги къса на парченца. Изпрати пак. Тя ще ги стъпче в праха. Изпрати нови. И много скоро, ако постоянстваш, ще разбереш, че малката дневна доза дава резултат. Очаквам пълно размекване в първата седмица на май.

— Разбирам — мрачно заяви Хорас. — Е, това е чудесно.

Лорд Икнъм се разтревожи.

— Не изглеждаш зарадван.

— А, не, зарадван съм.

— Тогава защо продължаваш да приличаш на умряла риба?

— Ами защото, в интерес на истината, в момента ме тревожи нещо друго.

Понго наруши продължилото двайсет минути мълчание. Откак влезе в апартамента, стоеше със скръстени на гърдите ръце, сякаш издялан от скала.

— А, тъй ли? — възкликна той. — А мен пък ме тревожи нещо още по-друго. Ти, проклетите Хорас Пендълбъри-Дейвънпорт, заяви ли ми ясно и категорично, че ще ходиш на бала, маскиран като бой скаут, или не? Признай си! Каза ли ми, или не ми каза?

— Казах ти, но промених намерението си.

— Променил си бил намерението! Брей! — заговори Понго през зъби със заемки от могъщия речник на Клод Пот, за да вдъхне повече живот на думите си. — Бил си променил решението! Бил си променил тъпото решение! Брей! Фу!

— Но защо, какво има?

— А, нищо. Само дето напълно и безвъзвратно ме разори, нищо друго.

— Да, драги ми Хорас — потвърди лорд Икнъм, — опасявам се, че зле подведе Понго. Ако горкичкият постъпи в Чуждестранния легион, отговорността ще е изцяло твоя. Дал си му сериозни уверения, че ще отидеш на бала с един костюм, а в действителност си се появил с друг. Не е твърде британско.

— Но какво значение има?

— В пушалнята на клуба е имало залагания какво облекло носиш и Понго, клетото момче, в светлината на това, което е смятал, че знае лично от теб, заложил и последната си риза.

— Така ли? Страшно съжалявам.

— Вече е късно за съжаления.

— Поли реши, че ще е много забавно, ако се появя като зулуски воин.

— Очевидно е момиче с екзотични и доста нездрави вкусове. Думата „зловещи“ се налага на преден план. Коя впрочем е Поли?

— Дъщерята на Пот. Беше с мен на бала.

От устата на лорд Икнъм се отрони възкликание.

— Малката Поли Пот? Велики Боже, как лети времето. Малката Поли вече ходи по балове. Познавах я като дете. Идваше да прекарва ваканциите си в Икнъм. Много живо момиченце беше и всички я обичаха. Трябва да е доста пораснала, а? Да, да, никой от нас не се подмладява. Бях момче на петдесет и няколко години, когато я видях за последен път. Значи си завел Поли на бала?

— Да. Разбирате ли, първоначалната идея беше да заведе Валерия. Но когато ми би дузпата, ѝ казах, че ще заведе Поли вместо нея.

— Като, разбира се, си смятал, че така ще ѝ натриеш носа? Добър отмъстителен жест. А Пот дойде ли с вас?

— Не, нямаше го.

— Тогава какво правеше с теб в „Търтеите“?

— Ами дойде в полицейския участък на улица Марлборо да ми плати гаранцията и след това се замъкнахме в клуба. Предполагам, че съм искал да го почерпя или нещо подобно.

Лек интерес трепна по каменното лице на Понго.

— Каква гаранция? Да не са те окошарили снощи?

— Да. На бала възникнаха редица неприятности, в които се оказах въввлечен. Рики е виновен за всичко.

— Кой — интересува се лорд Икнъм — е Рики?

— Братовчед ми. Аларик Гилпин.

— Поет. Едър мъжага с червен перчем. Той запозна онова момиче Поли с Хорас — намеси се Понго с допълнителни бележки под черта. — Тя му даваше уроци по танц.

— И как те въввлече в неприятностите?

— Ами така. Рики, макар да не го знаех, се оказа сгоден за Поли. Друго, което не знаех, е, че идеята да ми дава уроци по танц хич не му допадала, а когато споделила, че ще я водя на бала, категорично ѝ забранил да ходи. И когато ни видя там заедно... Тъъ, той не се ли мотаеше долу при входа?

— Не видяхме никой да се спотайва наблизко.

— Каза, че днес ще намине да ми счупи врата.

— Не знаех, че поетите трошат вратове.

— Рики го прави. Веднъж се зае с трима зарзаватчии на Ковънт Гардън и за пет минути ги изтри от лицето на земята. Беше отишъл там да черпи вдъхновение за някакъв пасторал, а те започнаха да му се подиграват и той ги натръшка върху купчина брюкселско зеле.

— Какъв контраст с домашния бит на покойния поет лорд Тенисън. Но беше започнал да ни разказваш за неприятностите на бала.

Хорас поразмишлява за бурното минало.

— Всичко започна след като от бала бяха минали няколко часа. Поли беше отишла някъде да общува с приятелчета, а аз пуших и давах почивка на глезените си, когато изневиделица се появи Рики и дойде при мен. Обясни, че негов приятел в последния момент му дал билет и той решил, че няма да е зле да се отбие, тъй че взел под наем костюм на малкия лорд Фаунтлерой и пристигнал. Тогава още беше напълно редовен, дори бих го нарекъл любезен. Седна и започна да се мъчи да ми изкрънка петстотин лири, за да си купи бар за лучена супа.

Лорд Икнъм поклати глава.

— Оставяш ме без дъх. Ние, селяните, които рядко стъпваме в Лондон, не сме в течение на новостите на модерната цивилизация. Какво е бар за лучена супа?

— Място, където се продава лучена супа — обясни Понго. — Напоследък никнат като гъби около Пикадили. Отворени са по цяла нощ и продават лучена супа на тълпите, които използват от пиянски оргии. Доколкото знам, бизнесът е страшно доходен.

— Така каза и Рики. Негов приятел американец отворил такъв бар преди години на улица Ковънтри и според него печелел по две хиляди лири годишно. Но му е домъчняло за родината, та искал да го продаде и да се върне в Ню Йорк. Предлага го на Рики срещу петстотин лири. Та Рики искаше да му ги дам назаем. Тъкмо стана

особено красноречив и убедителен, когато млъкна на средата на думата и забелязах, че гледа кръвнишки някъде зад рамото ми.

— Не ми казвай — намеси се лорд Икнъм. — Нека отгатна. Поли?

— В плът и кръв. И тогава целият аспект на взаимоотношенията претърпя коренна промяна. Тъкмо ми разтриваше лакътя и казваше какви добри приятелчета сме били винаги и ме питаше спомням ли си дните, когато сме лудували в дома на баща ми, когато изведнъж си глътна езика. Стана патладжанено морав, а в следващия миг направи италианска сцена... ругаеше мен... ругаеше Поли... С други думи, показва съвсем различна страна на характера си. Е, знаете какво става, когато подобно нещо се случи в Албърт Хол. Хората започват да се скупчват, да задават въпроси. И така от дума на дума се ядосах и сигурно го направих, защото съм бил ядосан. Беше грешка, разбира се. Сега го съзнавам.

— Кое?

— Ръгнах го с дървеното си копие. Подчертавам — заяви Хорас, — че не съм искал да го направя. Не беше предумишлено. Просто се опитвах да го озаптя. Но не прецених разстоянието и в следващия миг той се държеше за корема и ми налетя със зловещ блясък в очите. Затова го намушках отново и тогава нещата още повече се разгорещиха. А това, което доведе до моето арестуване, беше фактът, че той успя да се промуши покрай копието и да ме светне по ченето.

Лорд Икнъм не успя да свърже причината със следствието.

— Но никой полицаи, колкото и да е смахнат, не би арестувал човек само защото са го фраснали в ченето. Май си объркал фактите. Вероятно, ако вникнем по-дълбоко, ще се окаже, че Рики е бил гост на улица Марлборо.

— Не, всъщност след като ме фрасна, главата ми се замота и аз вече не знаех какви ги върша. Всичко пред очите ми се размъти и аз започнах бясно да ръчкам с копието в посоката, където ми се струваше, че се намира седалището на раздора. Но след известно време установих, че мушкам една Мария Антоанета. Останах крайно смаян. Всъщност от доста време си бях смаян. Усещах, че копието потъва в нещо меко, пък и се учудих, че Рики е толкова месест и има такъв писклив глас. И тогава, както вече казах, открих, че това не е Рики, а онази Мария Антоанета.

— Мм... да, смущаващо.

— Доста. Кавалерът на жертвата извика полицията. А най-лошото е, че дотогава Рики се беше смотал нанякъде. Още в началото на суматохата го бяха хванали за врата и изхвърлили навън. Тъй че когато полицията пристигна и ме видя да се мятам като очумял с копие в ръка, без някой да ме предизвиква поне видимо, ми беше трудно да ги убедя, че съм невинен. Тази сутрин магистратът беше доста суров. Та сигурни ли сте, че Рики не се спотайва отвън?

— Нямаше и помен от него.

— Тогава ще се облека и ще отида да видя Поли.

— С каква цел?

— Ами, по дяволите, искам да я накарам да иде при Рики и да му обясни, че поведението ми спрямо нея е било крайно безупречно. В момента той храни мисълта, че съм някакъв... Кой беше оня, дето нямаше проблеми с противниковия пол?... Някой си Доналд.

— Доналд Дък?

— Дон Жуан. Ако не обясня час по-скоро на Рики, че не съм Дон Жуан и не съм се лигавил с Поли, ще се случи най-лошото. Нямате представа какъв беше снощи. Пяна му излизаше от устата. Трябва веднага да отида да я видя.

— А ако той се появи, докато си при нея?

Хорас замръзна, както се беше забързал към вратата.

— Не помислих за това.

— Така е.

— Смятате, че ще е по-добре да й телефонирам?

— Не смятам нищо подобно. Не можеш да проведеш такива деликатни преговори по телефона. Езикът на очите... дребните умолителни жестове с ръце... Очевидно трябва да възложиш задачата на посредник. А какъв по-добър посредник от тук присъстващия Понго?

— Понго?

— Най-сладкодумният оратор, когото майка е раждала. Неговата майка. А, знам какво си мислиш — рече лорд Икнъм. — Смяташ, че той ще посрещне хладно задачата, защото неотдавна си отказал да му заемеш малко пари. Мило момче, Понго е твърде широко кроен и прекрасен човек, за да ти откаже помощта си само по тази причина.

Освен това за награда ти без съмнение ще му услужиш с дребната сумичка.

— Но той каза двеста лири.

— Двеста и петдесет. Невинаги говори ясно.

— Това са страшно много пари!

— За човек с твоето състояние като цена за сигурността и спокойствието? Проявяваш скъпернически дух, какъвто не бих желал да виждам у теб. Бори се с него.

— Но, по дяволите, защо всички непрекъснато ми искат пари?

— Защото ги имаш, момчето ми. Това е наказанието, което изтърпяваш, задето една от прабабите ти не е можела да откаже на Чарлс Втори.

Хорас със съмнение задъвка горната си устна.

— Не виждам как бих могъл...

— Е, както желаш. Понго, разправи ми за оня приятел Рики. Добре ли е развит? Мускулест?

— Определено, чичо Фред.

— А в допълнение към това явно е ревнив и кибритлия. Неприятна комбинация. Предполагам, че е от ония мъже, които, ако нанесат тежко физическо увреждане някому, първи съжеляват за стореното, когато се поуспокоят, само дето ще се поуспокоят с десет минути закъснение. Срещал съм такива хора. На младини се познавах с Брики Босток, който остави един младеж прикован към леглото за близо месец по повод някакво недоразумение относно момиче и беше жалка гледка, когато започна да се разкайва. Вися пред болницата през цялото време, докато животът на човека беше в опасност, и трепереше като лист. Но аз му казах: „Какъв е смисълът да трепериш като лист сега? Времето за треперене като лист беше, когато го хвана за гушата и започна да цедиш жизнените му сокове.“

— Понго, ще ти дам двеста и петдесет — обади се Хорас.

— Благодаря ти, старче.

— Значи ще отидеш да се видиш с Поли?

— Веднага щом похапна.

— Ще ти дам адреса ѝ. Ще видиш, че е много интелигентно момиче, което бързо ще схване всичко. Но я притисни здраво.

— Остави тая работа на мен.

— И особено наблегни на факта, че няма време за губене. Рики трябва да получи пълни обяснения най-късно до довечера. А сега — продължи Хорас — май трябва да се облека.

Вратата се затвори. Лорд Икнъм погледна часовника си.

— Ей — възкликна той, — трябва да тръгвам. Отивам в Клуба на заслужилия консерватор да се срещна със стария Емсуърт. Тъй че засега довиждане, момчето ми. Радвам се, че всичко се подреди така гладко. Вероятно ще се видим у Пот. Ще се отбия там след обяда да се видя с Поли. Предай й моята обич и не се оставяй Горчицата да те въвлече в игра на карти. Мил човек, един от най-добрите, но много обича да кара хората да играят на Персийски монарси. Когато държеше онзи клуб, го помня да минава през него като унищожителен пожар, оставяйки наляво и надясно след себе си само разруха и отчаяние.

6.

Методът на лорд Емсуърт, когато разказваше история, се състоеше в многократно повторение на всички маловажни факти и непрекъснато отклоняване от основната тема на разказа с цел да предостави на слушателя си напълно излишни, но затова пък обстоятелствени личностни характеристики на различните участници в него, поради което обядът беше почти привършил, преди той да успее да изложи пред събеседника си същественото, отнасящо се до Императрицата на Бландингс. Когато най-сетне го стори, намести пенснето си и погледна с надежда през масата.

— Какво би ме посъветвал, драги Икнъм?

Лорд Икнъм замислено прегриза солетата, която държеше.

— Ами очевидно трябва да се вземат незабавни мерки по всички възможни канали, но въпросът е какви.

— Точно така.

— Имаме — започна лорд Икнъм, като илюстрира мисълта си с помощта на нож, репичка и парче хляб — една свиня, една сестра и един херцог.

— Да.

— Херцогът иска свинята.

— Тъй.

— Сестрата казва, че трябва да я получи.

— Точно така.

— Свинята несъмнено би предпочела изобщо да не участва в сделката. Много добре. До какво заключение стигаме?

— Не знам — отвърна лорд Емсуърт.

— Стигаме до заключението, че цялата същност е съсредоточена върху свинята. Елиминирай свинята и ще зърнеш светлина в тунела. „Какво, няма свиня ли?“ — ще си каже херцогът и след кратко естествено раздражение ще насочи мислите си другаде — не знам къде, но към някое от нещата, за които си мислят херцозите. Трябва да са хиляди. Това ни поставя пред простичкия проблем — как

съществуващото положение, което бих нарекъл „плюс свиня“, да прерасне в положение „минус свиня“? Има само един отговор, драги ми Емсуърт. Свинята трябва тайно да се скрие на сигурно място и да се държи там, докато херцогът хвърля къчове.

Лорд Емсуърт, както винаги при сблъсък с проблем, позволи на долната си челюст волно да се вее.

— Но как? — запита той.

Лорд Икнъм одобрително го изгледа.

— Точно това очаквах да кажеш. Знаех, че острият ти като бръснач мозък веднага ще стигне до сърцевината на въпроса. Е, няма да е трудно. Ти и някой съучастник се промъквате в тъмна доба и единият теглейки, другият бутайки, натоварвате животното на подръчно превозно средство и го изпращате в семейното ми имение, където за него ще се грижат като за любимо дете, докато си готов да го приемеш отново в лоното си. Пътят от Шропшир до Хампшир е дълъг, разбира се, но тя ще може да спира от време на време да се подкрепя с тричави смески и отбрани жълъди. Единственото, което трябва да решим, е кой ще влезе в ролята на съучастника. На кого можеш да се довериш в Бландингс?

— На никого — бързо отсече лорд Емсуърт.

— О? Това създава нови пречки.

— Предполагам, че не би се съгласил да дойдеш лично?

— Много бих искал и точно това щях да предложа сам. Но за нещастие съм под строгата възбрана на жена си да напускам Икнъм. Трябва да спомена, че жена ми вярва в силното централизирано управление.

— Но ти не си в Икнъм.

— Така е. Началството замина и в момента играя хоро. Но често съм я чувал да споменава приятелката си лейди Констанс Кийбъл и ако дойда в Бландингс, лейди Констанс рано или късно неминуемо ще й разкрие този факт. Може би чрез някое мимоходом направено споменаване в писмо, като например колко е била очарована най-сетне да се запознае с този стар размирник и как посещенията ми е разведрило дома й. Схващаш ли мисълта ми?

— О, да. Да, по дяволите, да.

— Домашният ми престиж и без това се търкаля в прахта и едно доказано нарушение ще ме zlepостави допълнително така, че да не

мога изобщо да стъпя на крака.

— Ясно.

— Но смятам — продължи лорд Икнъм, като захрупа репичката, играла ролята на лейди Констанс, — че има решение на проблема. Винаги има решение. Трябва да поверим нещата на Горчицата.

— Коя горчица?

— Много скъп и ценен стар мой приятел. Името му е Пот Горчицата. Напълно съм сигурен, че ако наблегнем на това как и за него ще има нещичко, той ще е очарован да отмъкне свинята. Горчицата винаги е готов да закръгли банковата си сметка. Възнамерявах да му се обадя след обяда и да подновим старото си познанство. Би ли искал да дойдеш с мен и да го убедиш?

— Възхитителна идея. Далеч ли живее?

— Не, съвсем наблизо. В квартала около площад Слоун.

— Запитах те, защото в три часа имам среща със сър Родерик Глосъп. Кони ме накара да го поканя на обяд, но проклет да съм, ако го направя. Познаваш ли психиатъра сър Родерик Глосъп?

— Само бегло. Неотдавна седях до него на една официална вечеря.

— Бил много добър психиатър.

— И той така ми каза. Говори много топло за себе си.

— Кони иска да го заведе в Бландингс, за да държи под око херцога, и той ми определи среща в три. Обаче горя от нетърпение да видя онзи Пот. Ще имам ли време?

— О, разбира се. И ми се струва, че намерих изход от задънената улица. Ако трябваше да вмъкнем Горчицата в дома ти в качеството му на гост, доста бих се чесал по главата. Но в този случай той би могъл да отседне в местната странноприемница и да се задоволи само с външната работа. Няма да се наложи дори да го каниш на вечеря. Единствената опасност, която съзирам, е способността му да въвлече свинята ти в някое приятелско залагане и да ѝ отнеме и последната картофена обелка. Все пак ще трябва да поемем този риск.

— Разбира се.

— Риск печели, риск губи, а?

— Точно така.

— Тогава да пропуснем кафето и да вървим при него. Вероятно ще заварим там племенника ми Понго. Чудесно момче. Ще ти хареса.

Понго Туисълтън пристигна в резиденцията на Клод Пот точно когато лорд Емсуърт и гостът му излизаха от Клуба на заслужилия консерватор и още в първите пет минути се опита да му изкрънка десет лири. Защото, макар Хорас Дейвнпорт да му беше гарантирал покритие на загубите от хазарта, в случай че успее да укроти Рики Гилпин, Понго не можеше да забрави състоянието си на финансова инвалидност и усещаше, че не бива да оставя камък непреобърнат, за да си осигури част от най-насыщното.

Но бързо разбра, че в лицето на детектива от Уилбърхам Плейс 6, площад Слоун, е намерил един от Недосегаемите — човек, на когото дори известният скъперник Уфи Просър би свалил шапка. Господин Пот започна с обръщението на Полоний към Лаерт, което владеят наизуст изненадващо много хора, които не бихте заподозрели в задълбочено познаване на творчеството на Шекспир, и завърши със заявлението, че даването на пари назаем винаги го оставяло с чувството, сякаш гали кадифе в обратната посока, и поради това никога не би дал заем на Понго, защото прекалено високо ценял приятелството му. Най-сигурният начин да се отвори пропаст между приятели, поясни господин Пот, бил единият приятел да постави другия приятел във финансова зависимост.

Поради това, когато няколко минути по-късно лордовете Емсуърт и Икнъм влязоха, те завариха леко напрегната атмосфера. И макар взаимните любезности между граф Икнъм и Клод Пот временно да поразведриха мрачността, облаците отново се събраха, когато господин Пот, след като изслуша предложението на лорд Емсуърт, със съжаление отклони поканата да има нещо общо с измъкването на Императрицата от кочината ѝ и скриването ѝ в Икнъм Хол.

— Не мога, лорд Е.

— Ъ? Но защо?

— Не съответства на достойнството на професията ми.

Лорд Икнъм възрази срещу подобно надменно отношение.

— Не ми дрънкай подобни глупости, Горчица. Ти и достойнство! Никога не съм чувал подобна нелепост.

— Човек трябва да се уважава.

— Какво общо има самоуважението? В отмъкването на свине няма нищо *infra dig*^[1]. При други обстоятелства лично щях да се заема, без да ми мигне окото. А съм един от най-надменните мъже в Хампшир.

— Е, между нас да си остане, лорд И. — рече Клод Пот, като отхвърли преструвките и излезе на чисто, — има друга причина. Веднъж бях ухапан от свиня.

— Не може да бъде.

— Може, сър. И оттогава изпитвам ужас от тези животни.

Лорд Емсуърт побърза да изтъкне, че въпросната свиня е специален случай.

— Императрицата не може да ви ухапе.

— Нима? Къде пише?

— Кротка е като агънце.

— Веднъж ме ухапа и агънце.

Лорд Икнъм беше впечатлен.

— Какво необикновено минало имаш, Горчица. Истински вихър от преживелици. Някой ден трябва да се отбиеш и да ми разкажеш за някои от нещата, които не са те хапали. Е, щом отказваш работата, няма как. Но съм разочарован от теб.

Господин Пот тихичко въздъхна, но беше очевидно, че не възнамерява да отстъпи от позицията на гражданско неподчинение.

— Сега ще се наложи да направим оглед на положението от друг ъгъл. Емсуърт, ако искаш да се видиш с Глосъп в три часа, трябва да тръгваш.

— Ъ? О, а, да. Вярно.

— Напускате ли ни, лорд Е? — обади се господин Пот. — В каква посока сте?

— Имам среща на улица Харли.

— Ще ви придружа — рече господин Пот, който си беше набелязал завения граф като идеалния човек, с когото да поиграе на Персийски монарси и пожела да циментира познанството си с него. — Трябва да се видя с един човек в тази посока. Бихме могли да наемем такси.

И той придружи почтително лорд Емсуърт до вратата, а лорд Икнъм остана мрачно замислен.

— Пречка — отбеляза той. — Непредвидена пречка. Разчитах на Горчицата. Все пак, ако човек е бил хапан от свиня, възгледите му относно връзките му със свине неминуемо са предубедени. Но как, по дяволите, човек може да бъде ухапан от свиня? Струва ми се, че човек и свиня дори не биха могли да се срещнат на такава нога. Но явно това е положението. А какво става с Поли? Няма и помен от нея. Излязла ли е?

Понго се надигна от канапето.

— Пот ми каза, че е в стаята си. Облича се или нещо подобно.

Лорд Икнъм се приближи до вратата.

— Ехооо! — извика той. — Пооооо!

Отнякъде далеч долетя гласче, което дори мрачният Понго определи като сребристо.

— Какво?

— Ела тук, искам да те видя.

— Кой е?

— Фредерик Олтамонт Корнуолис Туисълтън, Пети граф на добрия стар Икнъм. Нима си забравила достопочтения си чичо Фред?

— Ооо! — извика сребристото гласче. Дочу се топуркане в коридора и облечена в кимоно фигура се втурна в стаята.

— Чичо Фред! Как се радвам да те видя!

— Уверявам те във взаимността си, мила. Колко си пораснала!

— Ами минаха шест години.

— Така е, за Бога.

— Хубав си както винаги.

— Дори повече. А ти си по-красива отвсякога. Но какво е станало с краката ти?

— На място са.

— Да, но когато те видях за последен път, бяха дълги към два метра, като на жребче.

— Бях в особена възраст.

— Вече не си. На колко си години, Поли?

— На двайсет и една.

— Бог да те благослови, момичето ми.

Лорд Икнъм потупа ръката ѝ, прегърна я през кръста и нежно я целуна. Понго го доядя, че сам не се сети за това. Помисли си нещастно, че винаги става така. В хода на предишни техни съвместни

приключения, ако изобщо се стигаше до целуване, потупвания на ръце или прегръдки през кръста, винаги по-чевръстият му чичо го изпреварваше и се заемаше с тях. Покашля се недоволно.

— О! Забравих, че си тук — рече лорд Икнъм извинително. — Госпожица Поли Пот... Племенникът ми такъв, какъвто е — Понго Туисълтън.

— Приятно ми е.

— И на мен — измънка Понго.

Говореше малко прегракнало, защото за пореден път се бе влюбил от пръв поглед. Сърцето на Понго Туисълтън винаги беше с широко отворени врати и лозунг: „Добре дошла“, ясно изписан на изтривалката, та човек никога не знаеше коя ще е следващата. През последните няколко години на кратки интервали се беше влюбвал от пръв поглед поне в двайсет най-разнородни момичета, но докато гледаше това като щраус, опулил се срещу дръжка на врата, му се стори, че тя е най-достойната. В нея имаше нещо, което я различаваше от другите наемателки на сърцето му.

Не защото беше дребничка, а досегашната трупа се състоеше предимно от високи и стройни. Не бяха и сивите нежни очи, защото досега вкусовете му го тласкаха към черни, смели и святкащи. Беше нещо в личността ѝ, някаква приветливост, непосредственост, отсъствието на онова напудрено съвършенство, към което другите бяха тъй привързани. Това момиче беше уютно, момиче, с което можеш да споделиш неприятностите си. Можеш да положиш глава в скута ѝ и да я помолиш да я погали.

Не че го направи, разбира се. Само запали цигара.

— Няма ли... да седнете? — запита той.

— Това, което всъщност ми се прави — отвърна Поли Пот, — е да легна и да си отспя. Направо съм развалина, чичо Фред. Бях на крак цяла нощ. Снощи ходих на бал.

— Знаем всичко за среднощните събития, дете мое — осветли я лорд Икнъм. — Тъкмо затова сме тук. Идваме от името на Хорас Дейвънпорт, който е в състояние на тревога и безпокойство поради недружелюбното отношение на твоя млад човек.

Момичето се засмя с веселия чистосърдечен смях на младостта. Понго си припомни, че също се беше смял така в дните, когато не се виждаше толкова често с чичо си Фред.

— Снощи Рики беше забележителен. Трябваше да го видите как подскачаше, за да избегне копиецо на Хорас.

— Заплашил е да му счупи врата.

— Да, спомням си, че каза нещо в този дух. Рики все иска да троши хорските вратове.

— И бихме желали веднага да се свържеш с него и да го убедиш, че това не се налага, защото поведението на Хорас спрямо теб винаги е било джентълменско и почтително, с две думи, безупречно до последната капка. Не знам дали общественото зло, с което си се обвързала, някога е чувало за сър Галахад, но ако е, внуши му, че сърцето на онзи свършен рицар би станало по-чисто, ако беше усвоил туй-онуй от Хорас.

— О, вече всичко е наред. Успокоих Рики и той прости на Хорас. Да не би Хорас да се тревожи?

— Подобно твърдение не е преувеличено. Хорас действително се тревожи.

— Ще му се обадя да го успокоя.

— И дума да не става — отсече лорд Икнъм. — Понго ще поеме нещата в свои ръце и ще действа като твой посредник. Ще те отегча, ако вляза в подробности защо се налага това, но можеш да ми вярваш, че е от съществено значение. Понго, ти по-добре отприпкай да върнеш розите по бузките на Хорас.

— Добре.

— Колкото по-бързо вземеш чека, толкова по-добре. Тичай. Аз ще остана да понауча нещо от Поли. Чувствам, че ми дължи обяснение. Само да обърна гръб, и тя тръгва да се сгодява за млад грозник, който май притежава по-нечовеколюбиви черти и от ловец на черепи от остров Борнео. Поли, разправи ми всичко за твоя младеж — започна лорд Икнъм, когато вратата се затвори. — Явно много си падаш по него. Къде го откри? На Дяволския остров?

— Една вечер той доведе татко вкъщи.

— Искаш да кажеш, че татко ти го доведе вкъщи?

— Не, не искам. Татко не можеше да върви и Рики фактически го носеше. Оказа се, че татко бил нападнат на улицата от някакви мъже, изпълнени от неодобрение спрямо него... не знам защо.

Лорд Икнъм си помисли, че би могъл да отгатне. Твърде добре знаеше, че с тесте карти в ръцете Клод Пот би събудил

мракобеснически чувства и у най-кроткото агънце. Всъщност това беше твърде вероятната причина да го ухапе свиня навремето.

— А Рики минавал случайно, намесил се и го спасил.

— Колко са били нападателите?

— Хиляди.

— Но той не се поколебал?

— О, не.

— И им потрошил вратовете?

— По всяка вероятност. Окото му беше насинено. Наложих го с пържола.

— Колко романтично. От пръв поглед ли се влюби?

— О, да.

— Племенникът ми Понго винаги се влюбва от пръв поглед. Може би така е най-добре. Пести се време. А той от пръв поглед ли се влюби в теб?

— О, да.

— Мнението ми за този екземпляр от Борнео започва да се подобрява. Вероятно ще свърши в Бродмур^[2], но поне има вкус.

— Въпреки че човек никога не би го предположил. Седеше, хвърляше ми зверски погледи с насиненото си око, а когато го заговарях, само ръмжеше.

— Какъв грубиян.

— Нищо подобно. Той е свенлив. След това стана по-добър.

— А когато стана по-добър, добър ли беше?

— Да.

— Бих искал да го чуя как прави предложение за женитба. Тази разновидност винаги измисля нещо оригинално.

— Той също. Грабна ме през кръста, едва не го счупи, и ми нареди да се омъжа за него. Аз се съгласих.

— Е, разбира се, ти си знаеш най-добре. Какво смята баща ти?

— Не одобрява. Каза, че Рики не ме заслужава.

— Какъв съдник!

— Набил си е в главата, че ако ми дудне непрекъснато на главата и ме поощрява, може да склоня да се омъжа за Хорас. И тази сутрин ме поощри. И всичко това само защото Рики няма пари. Но на мен не ми пука. Толкова е сладък.

— Би ли го нарекла сладък?

— Да, бих. През по-голямата част от времето е същинско ангелче. Но не може да не ревнува.

— Е, добре. Предполагам, че ще трябва да дам съгласието си. Благославям ви, деца мои. А ето и един съвет, който ще се окаже полезен по време на брачния ти живот. Не го гледай в очите, а в коленете. Те ще ти подсказват кога се готви за нападение. А нападне ли, бягай където ти очи видят.

— Но кога ще имам брачен живот? Той не печели нищо от поезията си.

— Но може да има дарба да продава лучена супа.

— Откъде пари да купи бара? А приятелят му няма вечно да го чака.

— Схващам мисълта ти и бих искал да ти помогна, мила. Но в момента не мога да отделя нищо. Никакви пари ли няма?

— Има малко наследство от майка си, но не може да закача основния капитал. Опитва се да вземе заем от чичо си. Познаваш ли херцог Дънстабъл?

— Само от думите на Хорас.

— Отвратителен старец. Когато Рики му казал, че иска петстотин лири, за да купи бар за лучена супа, направо превъртял.

— Казал ли му е, че иска да се жени?

— Не. Преценил, че ще е по-разумно да си затрае.

— Не съм съгласен. Би трябвало да осветли Дънстабъл и да му покаже снимката ти.

— Не посмял да рискува.

— Пропуск. Идеалното, разбира се, би било да се срещнеш с Дънстабъл, без да знае коя си, и да засвириш на него като на струнен инструмент. Защото би могла, знаеш. Нямах представа какво хубаво, чаровно момиче си, Поли. Ще се учудиш. Когато влезе преди малко, останах без дъх. Бих ти дал всичко, което поискаш, дори половината си кралство. И не виждам причина защо Дънстабъл да не реагира по същия начин. На херцозите не са им чужди възвишените чувства. Ако можехме някак си да направим така, че да се вмъкнеш неусетно в живота му...

Графът вдигна глава. На вратата се звънеше.

— Посетители? Точно когато трябваше да сме сами, за да се съсредоточим. Ще им кажа да вървят по дяволите.

И той отиде да отвори. На изтривалката стоеше племенникът му Понго.

[1] Съкратено от латинското *infra dignitatum* — под нечие достойнство. — Б.пр. ↑

[2] Известна британска каторга в миналото. — Б.пр. ↑

7.

Поведението на Понго се отличаваше с изключителна обърканост. Очите му бяха изхвъркнали и той започна да излива тревогата си още с отварянето на вратата. Изобщо нямаше вид на млад човек, току-що приключил задоволителна финансова сделка.

— Слушай, чичо Фред, няма го! Хорас, искам да кажа. В апартамента му, искам да кажа. Изчезнал е, искам да кажа.

— Изчезнал?

— Уебстър ми обясни, че току-що отпътувал с някакъв господин с кола.

Лорд Икнъм, докато смилаше естественото смущение на племенника си, реши да поразведри нещата.

— Без съмнение малко следобедно разтъркване из парка с някое другарче. Ще се върне.

— Няма, по дяволите! — кресна Понго и изпълни трескава тарантела. — Тъкмо там е въпросът. Взел е със себе си много багаж. Може да отсъства седмици наред. А Джордж Бъд обещава да пусне Търб по петите ми, ако не платя до сряда!

Лорд Икнъм осъзна, че положението е доста по-сериозно, отколкото бе допускал.

— Уебстър каза ли къде е отишъл?

— Не. Не знаеше.

— Разправи ми всичко с твои думи, момчето ми, без да пропускаш и най-дребната подробност.

Понго заизрежда фактите.

— Ами, първо, Хорас, след като обядвал консерва, изпратил Уебстър да поогледа наоколо, дали Рики не се спотайва някъде, със заръката, ако го няма, да отиде до гаража и да извади колата му, тъй като искал да се поразходи, за да излекува лекото си главоболие. Било точно над веждите — допълни Понго, решен да не пропуска подробностите.

— Ясно. После?

— Уебстър се върнал и докладвал, че колата е отпред, а Рики — не и Хорас казал „Благодаря“. Хорас отишъл до входната врата, отворил я и там на изтривалката, с вдигната към звънеца ръка, стоял онзи човек.

— Какъв тип бил човекът?

— Уебстър го описа като приятен младеж.

— В наше време Парк Лейн гъмжи от приятни младежи. Тази сутрин си побъбрих с един от тях. В града май се провежда някакъв конгрес. Как се е казал?

— Не са били упоменати имена. Хорас казал: „О, здрасти!“, а младежът — „Здрасти!“ Хорас казал: „На гости ли ми идваш?“, а онзи отвърнал: „Да“, и Хорас казал: „Влез“, и двамата отишли в библиотеката. Уебстър твърди, че останали затворени там около десет минути, след което Хорас повикал Уебстър и наредил да му опакова нещата и да ги отнесе в колата. И Уебстър му опаковал нещата и ги занесъл в колата, върнал се при Хорас и казал: „Опаковах ви нещата и ги занесох в колата, сър“, а Хорас казал: „чудесно“, и изхвърчал, последван от приятния младеж. Уебстър го описа като блед и тревожен, сякаш отивал на заколение.

Лорд Икнъм си заблъска главата. Разказът, възхитително ясен като конструкция и изложение, не оставяше съмнение по отношение на вероятността за дълго отсъствие от страна на младия владетел на Блоксъм Маншънс 52.

— Хм! — рече той. — Малко неприятно е, че всичко това става точно сега, момчето ми, защото нямам възможност да претегля нещата и да реша как е най-добре да се постъпи. Точно в момента мозъкът ми е занемял. Погълнат съм от разговор с Поли за методи и средства. Клетото дете има неприятности.

Всичко свястно и рицарско у Понго Туисълтън изплува на повърхността. Очакваше още дълго да се гърчи под бремето на тайнственото изчезване на Хорас, но сега забрави за себе си.

— Неприятности?

Беше дълбоко загрижен. По правило, когато се влюбваше от пръв поглед, първият му импулс беше желанието да посегне към обекта на обожанието си и да го обсипе с целувки от глава до пети, но любовта, която това момиче вдъхваше у него, беше възвишена и кавалерска. Беше действала на по-добрата му страна, а не на пещерния човек,

дремещ у всички Туисълтънови. Искаше да я закриля от лошия свят. Искаше да ѝ прави рицарски услуги. Беше момиче, което щеше нежно да целува по челото, а след това да тръгне към залеза. По тази причина мисълта, че има неприятности, го прониза като нож.

— Неприятности? Виж ти! Защо, какво се е случило?

— Все старата история. Като повечето от нас и тя отчаяно се нуждае от пари в брой и не знае откъде да ги набави. Пред нейния млад човек е изправена блестящата възможност да купи перспективно лучено супство, което ще им даде възможност да се оженят, но той напразно търси откъде да си набави начален капитал. Поради злостастната случка на бала не е успял да си осигури симпатиите на Хорас. Херцог Дънстабъл, към когото също се обърнал, се оказал не по-малко несговорчив. Когато ти дойде, тъкмо бях започнал да обяснявам на Поли, че единственото решение е да се запознае с Дънстабъл и да го очарова и тъкмо мислехме как да го постигне. Седни и ни помогни. Твоят свеж млад интелект може да се окаже точно това, от което се нуждаем. Поли, ето го и Понго — заяви графът, като се върнаха при момичето. — Току-виж, родил идея. Преди три години за малко да му се случи. Във всеки случай копнее да прегърне каузата ти. Нали, Понго?

— О, ами да.

— Е, добре. Та както казвах, Поли, решението е да се запознаеш с херцога, но не като годеница на Рики...

— Защо не? — започна да изявява свежия си млад интелект Понго.

— Защото няма да ме сметне за достатъчно добра — обясни Поли.

— Мила моя — увери я лорд Икнъм и я поглади по главата, — щом си достатъчно добра за мен, си достатъчно добра и за всеки проклет, оцъклен херцог. Лошото е, че именно той трябва да бъде умилостивен и неудачното начало би било фатално. Ще се запознаеш с него като напълно чужд човек. Ще се вмъкнеш неусетно под кожата му и ще го омотаеш, преди да разбере коя си. Искаме да го накараме да си казва: „Боже мой, какво очарователно момиче! Точно за такова бих искал да се ожени племенникът ми Рики!“ И тогава на сцената излиза антропоидната горила, на която си дарила сърцето си, и казва, че и тя

мисли така. Всичко това е прекрасно. Но как, по дяволите, да се вмъкнеш неусетно под кожата му? Как да установиш контакт?

Понго, чумерейки се, се зае с проблема. Усещаше остра агония при мисълта, че каймакът на мозъчната му дейност ще отиде за изобретяване на начин да омъжи това момиче за друг, но наред с агонията просветна и мек блясък, когато почувства, че му се предоставя възможност да ѝ бъде полезен. Същински Сирано дьо Бержерак, помисли си той възхитен.

— Трудна работа — рече. — Най-напред, херцогът е някъде на гости в провинцията. Спомням си думите на Хорас, че изпотрошил дневната му с ръжена, защото Хорас отказал да го изпрати на гарата. Разбира се, може и да се е прибрал у дома. Доколкото знам, леговището му е в Уилтшир.

— Не, знам къде е в момента. В замъка Бландингс.

— Това не е ли имението на приятеля ти Емсуърт?

— Същото.

— Ами тогава много просто — започна Понго, изпитващ радост от късмета, че обученият му юридически ум се е включил в разплитането на всички възли. — Ще накараш Емсуърт да покани госпожица Пот.

Лорд Икнъм поклати глава.

— Опасявам се, че не е толкова просто. Имаш доста изкривена представа за положението на Емсуърт в Бландингс. Емсуърт тъкмо ми го обясни по време на обяда и в общи линии се свежда до следното. На този свят може и да има мъже, които могат да канят в дома си необвързани и необяснени момичета с огромен личен чар, но Емсуърт не е измежду тях. Има сестра — лейди Констанс Кийбъл, която подлага на строг контрол списъка с поканените от него гости.

Понго разбра накъде бие чичо му. Сети се, че беше слушал от приятеля си Рони Фиш твърде критични слова по адрес на лейди Констанс Кийбъл, а мнението на Рони се подкрепяше и от други негови приятели, срещали се с въпросната дама.

— Ако Емсуърт покани Поли на гости, лейди Констанс ще я изхвърли пет минути след пристигането ѝ.

— Да, доколкото разбирам, била хиена в човешка кожа — съгласи се Понго. — Лично аз не я познавам, но съм чувал от различни

източници — Рони Фиш, Хюго Кармъди и Монти Бодкин, че силни мъже са препускали като зайци само и само да избегнат срещата с нея.

— Точно така. И тъй... О, Божичко, пак се звъни!

— Аз ще отворя — рече Поли и изчезна по посока на входната врата.

Лорд Икнъм се възползва от отсъствието ѝ да изтъкне трудността на положението.

— Разбираш ли, Понго, истинският проблем е Горчицата. Ако Поли имаше представителен баща, всичко щеше да е къде-къде по-просто. Емсуърт може и да няма възможност да кани сами момичета, но дори той би получил разрешение да покани свой приятел и дъщеря му. Но при баща като нейния това е неприложимо. За нищо на света не бих казал лоша дума за Горчицата, той е роден джентълмен, но и най-разпалиените му почитатели не биха го нарекли социална придобивка за едно момиче. Горчицата, няма как да си затвориш очите пред факта, има вид на точно това, което е — пенсиониран букмейкър от Силвър Ринг, който години наред се е тъпкал с въглехидрати. Но дори да беше Адонис, пак бих се поколебал да го пусна да се развява из почтен английски дом. Не искам да кажа нищо лошо, разбира се. Той е един от най-старите ми приятели. Но такава е положението.

Понго усета, че е настъпил моментът да изясни една мистерия. В коридора се дочуха гласове, но все пак имаше време да постави въпроса, който го бе смуцавал от момента, когато Поли Пот неусетно влезе под кожата му.

— Но как такъв човек може да ѝ е баща?

— Ами чрез женитба с майка ѝ.

— Искаш да кажеш, че му е доведена дъщеря?

— Бях твърде алегоричен. Би следвало да кажа, че той се ожени за жената, която впоследствие стана нейна майка. Тя също беше възхитително създание.

— Но защо едно възхитително създание би се омъжило за Пот?

— Защо хората изобщо се женят? Защо Поли иска да се омъжи за модерен поет с очебийни самоубийствени наклонности? Защо ти поиска да се ожениш за последните четирийсет и шест ужасни момичета, в които се влюби?... Шшшт!

— Ъ?

— Казах „Шшшт!“

— Ааа, шшшт? — включи Понго. Вратата се отвори и Поли отново беше сред тях.

Придружаваше я лорд Емсуърт, очевидно не в най-добрата си форма.

Деветият граф Емсуърт беше човек, който в моменти на стрес винаги имаше склонност да напомня престарял родител в старомодна мелодрама, току-що уведомен, че злодеят възнамерява да закрие ипотеката на семейната му ферма. Сега имаше някакъв разпадащ се вид, сякаш недружелюбна ръка бе отнела вътрешните му органи. Същото може да се види при препарираниите папагали, когато им измъкнеш пълнежа. Пенснето му се вееше, а яката на ризата му се бе разкопчала.

— Мога ли да получа чаша вода? — немощно запита той като газела, сгорещена от преследването.

Поли послушно забърза към кухнята, а лорд Икнъм загледа своя съграф с нарастващ интерес.

— Случило ли се е нещо?

— Драги Икнъм, случи се нещо катастрофално.

— Разкажи ми го.

— Не знам какво да кажа на Кони.

— За кое?

— Ще побеснее.

— Защо?

— А тя като се ядоса, може да направи цялата къща дяволски негодна за обитаване. А, благодаря ти, мила.

Лорд Емсуърт признателно пресуши съдържанието на чашата и стана по-разбираем.

— Помниш ли, драги Икнъм, че те оставих, за да отида на среща със сър Родерик Глосъп, психиатъра? Май ти казах, че сестра ми Констанс ми даде най-строги указания да го заведа в Бландингс, за да наблюдава изкъсо Дънстабъл. Поведението на Дънстабъл я тревожи. Троши мебели с ръжени и замеря градинарите с яйца. Затова Кони ме изпрати да заведа Глосъп.

— И?

— Драги приятелю, той не иска да дойде!

— Но защо това толкова те разстройва? Лейди Констанс положително не може да те държи отговорен, че не си й доставил психиатър, прекалено зает, за да напусне Лондон.

Лорд Емсуърт тихичко простена.

— Не е прекалено зает да напусне Лондон. Отказа да дойде, защото съм го бил обидил.

— А ти обиди ли го?

— Да.

— Как?

— Ами, всичко започна с това, че го нарекох „Пъпка“. Не му хареса.

— Не мога да схвана мисълта ти.

— Кой мислиш се оказа тоя сър Родерик Глосъп, а, Икнъм? Момче, което познавам от училище. Крайно неприятно момче с гадни нафукани обноски и невероятен брой пъпки по лицето. Поканиха ме и той рече: „Отдавна не сме се виждали, а?“ Аз отвърнах: „Ъ?“ Тогава го погледнах по-внимателно и възкликнах: „Бог да ми е на помощ! Та това е Пъпката!“

— Радостна среща след дълга раздяла.

— Сега си припомням, че той почервения и държането му загуби от сърдечността си. Стана надут и надменен, което винаги ме е дразнило у него, и рязко ме запита защо съм дошъл. Разказах му цялата история за възделенията на Дънстабъл спрямо Императрицата и той стана още по-груб. Промърмори нещо в смисъл, че бил зает човек и нямал време за губене и открито иззлорадства на това, което нарече „нелепа врява“, вдигната за „нищо и никаква свиня“ по думите му.

Лицето на лорд Емсуърт се помрачи. Очевидно раната смъдеше.

— Не можах да понеса това от Пъпката. Казах му да не ми се прави на нафукано магаре. Той пък ме нарече едва кретащ стар глупак. Или нещо в този смисъл. И така от дума на дума, признавам, че май държах по-откровен език, отколкото беше разумно. Сетих се, че имаше някакъв скандал, свързан с него, май веднъж беше преял на вечеря и след това повръща и имах неблагоприятното да повдигна този въпрос. Малко след това той бясно натискаше звънеца да дойдат да ме изведат и крещеше, че след случилото се нищо на света не може да го накара да дойде в Бландингс. А сега се чудя какво да кажа на Констанс.

Лорд Икнъм бодро кимна. В очите му бе запламтял блясък, който Понго без усилие разпозна. Беше го наблюдавал при няколко предишни случки, или по-скоро прежеждия, и най-вече по време на посещението им на кучешките надбягвания, точно преди поведението на чичо му да привлече вниманието на полицията. Можеше да разчете посланието. Значеше, че някакво приятно вдъхновение бе нахлуло в ума на лорд Икнъм и студени тръпки пронизаха Понго, придружени от непреодолимото желание да се намира някъде много далеч. Когато в ума на лорд Икнъм нахлуваха приятни вдъхновения, разумният мъж се отправя към най-близкото противобомбено скривалище.

— Крайно интересно.

— Положението е ужасно.

— Точно обратното, нищо по-добро не би могло да бъде. Вече виждам светлина в тунела.

— Ъ?

— Драги Емсуърт, теб те нямаше, когато преди малко се съвещавахме и поради това светкавичната ти мисъл не можа да схване посланието ми. Накратко, положението е следното. Много е важно младата Поли... Между другото, вие май не се познавате, нали? Госпожица Поли Пот, единствена дъщеря на Клод Пот Горчицата — лорд Емсуърт.

— Приятно ми е.

— Та както вече казах, много е важно Поли да отиде в Бландингс и там да се запознае с херцог Дънстабъл и да го омае.

— Защо?

— Желаете да получи одобрението му за планирания брачен съюз с племенника му Рики Гилпин.

— Ааа!

— А трудността, с която се сблъскахме точно преди пристигането ти, беше проблемът как да я вкараме в Бландингс. Усетихме, че самият ти едва ли си в състояние да я поканиш сама, а съществуват множество причини, поради които Горчицата не би се вписал в картината. Сега всичко се опростява. Ти спешно се нуждаеш от сър Родерик Глосъп. Тя спешно се нуждае от впечатляващ баща. Аз съм готов да изиграя и двете роли. Утре сър Родерик Глосъп ще вземе удобен влак и ще тръгне към замъка Бландингс, придружен от дъщеря си и секретаря си...

— Ей! — извика рязко Понго.

Лорд Икнъм го изгледа с леко учудване.

— Да не би да предлагаш да останеш в Лондон, момчето ми? Не ми ли каза сам, че в сряда очакваш посещение от страна на Ърб?

— Олеле!

— Именно. Очевидно трябва да се спотаиш някъде. А какво по-добро убежище от замъка Бландингс? Но може би предпочиташ да се явиш там като мой камериер?

— Не, проклет да съм.

— Много добре тогава. Схващаш ли накъде бия, Емсуърт?

— Не — отсече лорд Емсуърт, който рядко схващаше накъде бият хората.

— Ще повторя програмата.

Този път блед лъч на интелигентност сякаш озари очите на лорд Емсуърт.

— О, а, да. Да, мисля, че разбирам идеята ти. Но ще можеш ли...

— Да се справя? Драги ми приятелю! Тук присъстващият Понго може да потвърди, че миналата година имахме един случай, когато в течение на един-единствен следобед в предградието Вали Фийлдс се представих с изумителен успех не само за трудещ се в магазин за птици, дошъл да изреже ноктите на папагала в дома на Мейкинг Роуд, но и за господин Родис, собственик на въпросния дом, и за господин Булстроуд — жител на въпросното предградие. И не се съмнявам, че ако ме бяха подканили, щях прекрасно да се превъплътя и в папагала. Настоящата задача е детска игра за човек с моите дарби. Кога възнамеряваш да се върнеш в Бландингс?

— Бих искал да хвана влака днес, в пет следобед.

— Това прекрасно ни устройва. Ще се прибереш днес с влака в пет часа и ще обявиш, че сър Родерик Глосъп пристига утре със секретаря си и че си поканил и очарователната му дъщеря. Какви подходящи влакове имате за натам? В два и четирийсет и пет? Отлично. Ще вземем него. Понго, не смятам, че дори ти би намерил някакви недостатъци в този сценарий.

— Мога да ти кажа едно, стига да искаш да ме чуеш — ти определено си изкукал и всичко страшно ще се обърка и ще ни натика в благото.

— Нищо подобно. Поли, надявам се, че той не те плаши.

— Плаши ме.

— Не се оставяй. Когато поопознаеш Понго — заяви лорд Икнъм, — ще разбереш, че винаги си е такъв — кисел, мрачен, пълен със съмнения и подозрения. Шекспир се е вдъхновявал за „Хамлет“ от него. Ще се почувстваш по-добре, момчето ми, ако обърнеш една чашка. Да се отбием в моя клуб и да се почерпим с по една на крак.

8.

Експресът в два и четирийсет и пет от гара Падингтън за Маркет Бландингс и първа спирка Оксфорд стоеше на перона с онова излъчване на изтънчена студенина, тъй типично за влаковете на Падингтън, а Понго Туисълтън и лорд Икнъм стояха до него и чакаха Поли Пот. Часовникът над щанда за книги показваше трийсет и осем минути след втория час.

Всеки невежа по отношение на разликата между песимист и оптимист би научил не едно и две полезни неща от физиономиите на този племенник и този чичо. Изтеклото време не бе допринесло нищо за облекчаване страданията Понгови относно предстоящата експедиция и изразителните му черти ясно отразяваха загриженост за бъдещето. Както винаги, когато съдбата свързваше действията му с тези на главата на семейството, той се чувстваше като човек, затворен във варел и хвърлен в Ниагарския водопад.

От своя страна, лорд Икнъм беше самата веселост и безгрижие. Наклонил шапката си под предизвикателен ъгъл, той одобрително оглеждаше внушителната гара, в която от толкова години отекваха гласовете на провинциалните семейства.

— За човек като мен — започна той, — постоянен обитател на Хампшир, имащ щастието да влиза в столицата през гара Ватерло, в атмосферата на Падингтън се крие някаква блага нотка на аристократично спокойствие. На Ватерло има шум и блъсканица, а обществото е доста смесено. Тук владее кротък мир и срещаш само най-изтънчени люде — културни мъже, свикнали да дружат с ловни кучета порода басет, и жени в шити по поръчка костюми, които приличат на коне. Погледни онзи човек там. Без съмнение е син на управляващата класа, който се връща от кротка сбирка в Лондон при любимите си лов, стрелба и риболов.

Обсъжданият индивид беше мургав младеж, облегнат на прозореца на съседното купе и разглеждащ Падингтънската сцена през чифт очила в метални рамки. Понго реши, че има вид на калтак и

изрази мнението си, а злостният му тон накара лорд Икнъм да му хвърли бърз, укорителен поглед. Самият той се чувстваше като ученик, прибиращ се у дома за коледната ваканция, и искаше около него да има само щастливи, усмихнати лица.

— Ти май не се забавляваш, Понго. Вземи да събудиш празничния си дух. Онзи ден във Вали Фийлдс ти беше душата на компанията. Не обичаш ли да пръскаш радост и светлина?

— Ако под пръскане на радост и светлина разбираш влизането с взлом в чужда къща и...

— По-тихо — предупреди го лорд Икнъм. — И гарите имат уши.

Той поведе племенника си през перона, като се извиняваше с подкупваща усмивка на пътниците, в които последният от време на време се блъскаше поради дълбоката си замисленост. Един от тях — пълен внушителен мъж, при вида на лорд Икнъм спря за миг, сякаш беше на крачка да го познае. Лорд Икнъм го отмина с любезно кимване.

— Кой беше този? — глухо запита Понго.

— Нямам представа — отговори лорд Икнъм. — Имам бегъл спомен за отколешна среща, но нищо повече и не възнамерявам да започвам проучване. Вероятно ще се окаже мой съученик, макар и няколко години по-млад. Когато станеш на моите години, ще се научиш да избягваш подобни възобновени познанства. Последният човек, с когото се видях в качеството му на мой съученик, но няколко години по-млад, имаше дълга бяла брада, в замяна на което нямаше зъби. Това замъглява представата, която градя за себе си като за игрив младеж на прага на живота. А, ето я и Поли.

Той забърза с гъвкава походка и дари момичето с топла прегръдка. На Понго не за първи път му се стори, че този човек няма мяра в стремежа си да целува момичетата. В настоящия случай едно бащинско кимване би свършило същата работа.

— Е, мила моя, ето те и теб. Имаше ли проблеми с измъкването от къщи?

— Проблеми ли?

— Очаквах баща ти да прояви любопитство къде отиваш. Но ти несъмнено си му разказала някаква честна, правдоподобна история за гостуване у съученичка.

— Казах му, че няколко дни ще бъда на гости в твоята компания. Разбира се, той може да си е помислил, че отивам в Икнъм.

— Вярно. Може. Не би било полезно да му разкриваш същинските факти. Може би нямаше да ги одобри. У Горчицата съществува някаква странна, пуританска жилка. Е, явно всичко се подрежда прекрасно. Изглеждаш фантастично, Поли. Ако у онзи херцог гори искрица човещина, не би могъл да не се срути като тон тухли при вида ти. Приличаш ми на лъчезарния дух на Пролетта. От друга страна, Понго не мисли така. Нещо го тревожи и не мога да разбера какво.

— Ха!

— Не ми хакай, момчето ми. Би трябвало да подрипваш от радост, че отиваш в такова прекрасно място като замъка Бландингс.

— Така ли? Ами лейди Констанс?

— Какво лейди Констанс?

— На отсрещната страна ни чака тя, ако не се лъжа. А приятелчето ми Рони Фиш твърди, че е нещо, което трябва да се види, за да се повярва в съществуването му. Хюго Кармъди пребледня под загара си, когато стана дума за нея. Монти Бодкин силно подозира, че прави човешки жертвоприношения при пълнолуние.

— Глупости. Момчетата преувеличават. Вероятно е кротка, миловидна дама от старата школа, с ръкавички без пръсти на ръцете. Трябва да се бориш с тая твоя склонност да очакваш най-лошото. Не мога да разбера откъде се е взел подобен песимизъм. Не и по моя линия. Нищо няма да се обърка. Усещам го с мозъка на костите си. Убеден съм, че ни чака един от големите ми триумфи.

— Като онзи на кучешките надбягвания.

— Защо не спреш да ме ръфаш за тия кучешки надбягвания. Винаги съм твърдял, че онзи старшина се задейства прекалено прибързано. В наше време допускат в полицията твърде невротизирани типове. Е, ако смятаме да отидем на почивка в замъка Бландингс, трябва да заемем местата си. Забелязвам на перона служител със зелено флагче.

Влязоха в купето си. Очилатият младеж още точеше шия през прозореца. Когато минаха край него, той внимателно ги загледа — всъщност толкова внимателно, че човек би се замислил дали не е открил в тези свои спътници нещо нередно. Но случаят не беше такъв.

Рупърт Бакстър, бивш секретар на лорд Емсуърт, настоящ секретар на херцог Дънстабъл, винаги оглеждаше хората внимателно. Беше му навик.

Единственото, което чувстваше в момента, бе, че по-възрастният от двамата мъже изглежда приятен стар глупак, че по-младият явно го гложди скрита мъка и че момичето е хубаво. Имаше и смътното чувство, че вече я е виждал някъде. Но не се задълбочи по въпроса. Замени страховитата си черна шапка с пътническа шапчица, седна на мястото си, облегна се и затвори очи. След малко Рупърт Бакстър заспа.

В съседното купе лорд Икнъм се грижеше за някои дребни подробности.

— Нещо, което трябва да решим преди пристигането — заговори той, — е въпросът с имената. Нищо не е по-трудно от това да измислиш подходящо име на секундата. Спомням си, че онзи път на кучешките надбягвания бяхме почти стигнали до участъка, преди да избира „Джордж Робинсън“ за себе си и да се наведе към Понго и да му прошепна, че той е Едуин Смит^[1]. Но през цялото време усещах, че имената не струват. Не удовлетворяваха артиста в мен. Този път трябва да се справя по-добре. Аз, естествено, автоматично ставам сър Родерик Глосъп. Ти, Поли, ще е най-добре да си Гуендолин. „Поли“ не ми се струва достатъчно тежкарско за човек с твоето положение в обществото. Но какво да правим с Понго?

Понго оголи кътници в горчива усмивка.

— Не бих се тревожил за себе си. Мен ще ме наричат „онзи човек“. „Птармиган“ — ще се обърне лейди Констанс към иконома...

— Птармиган не е лошо име.

— „Птармиган, изпрати Чарлс и Хърбърт да изхвърлят онзи човек. И да се погрижат да падне на нещо остро.“

— Пак същият песимизъм! Поли, сети се за някоя филмова звезда.

— Фред Астер?

— Не.

— Уорнър Бакстър?

— Бакстър би било отлично, но не можем да го използваме. Така се казва секретарят на херцога. Емсуърт ми разказа за него. Би било смущаващо да имаме двама Бакстъровци наоколо. Но, разбира се,

сетих се. Глосъп. Както го разбирам аз, сър Родерик Глосъп е един от двама братя и както тъй често се случва, по-младият брат не е успял да постигне успеха на по-големия. Става курат и проспива годинките в далечна енория, а когато умира, оставя в наследство само едно копие от „Сборника с древни и съвременни химни“ и син на име Базил, който увисва на врата на сър Родерик. Тъй че за да извлече някаква полза от катастрофата, той го прави свой секретар. Това наричам аз добра, завършена история. Разправянето й ще ти даде тема за разговор с лейди Констанс на лула тютюн и чаша уиски в будоара й. Ако се добереш до будоара й. Социалното положение на секретарите не ми е твърде ясно. С благородниците ли се мешат, или пребивават при прислугата?

Искрица оживление трепна в мрачните очи на Понго.

— Проклет да съм, ако отида при прислугата!

— Добре, ще те пробваме при благородниците — изрече лорд Икнъм със съмнение в гласа. — Но не хвърляй вината върху мен, ако това се окаже грешка и лейди Констанс насочи лорнета си към теб. Бог да ми е на помощ, не можеш да сравняваш днешните лорнети с онези, които познавах като дете. Спомням си как един ден се разхождах по площад Гроувнър с леля Бренда и мопса й Джабъруоки. Към нас се приближи полицај и заяви, че мопсът трябва да е с намордник. Леля ми не даде устен отговор. Само рязко извади лорнета си от калъфчето и погледна полицајя, който задавено изпъшка и се свлече върху перилата, без физически увреждания, но с изражение на неописуем ужас в оцъклените очи. Наложил се да викат лекар и макар че успяха да го изправят на крака, той така и не можа да се съвземе. Трябваше да напусне полицията и да се заеме с бакалски бизнес. Ето как сър Томас Липтън^[2] постави началото на своето богатство.

Млъкна. По време на речта му през прозореца на купето бе надничало нечие лице и сега към компанията им се присъедини едър и пълен мъж с голяма кръгла глава, подобна на кубето на „Свети Павел“. Стоеше на прага на купето с величествен, но доброжелателен маниер.

— А — рече той, — все пак си ти, Икнъм. Стори ми се, че преди малко те познах на перона. Помниш ли ме?

Сега, като го видя без шапка, лорд Икнъм наистина го позна и изглеждаше очарован от щастливата случайност, срещнала ги отново.

— Разбира се.

— Мога ли да вляза, или прекъсвам личен разговор?

— Драги ми приятелю, влез, разбира се. Говорехме си просто за лорнети. Тъкмо обяснявах, че в наше време вече ги няма в истинския, дълбок смисъл на думата. Накъде си тръгнал?

— Непосредствената ми цел е малка гара в Шропшир на име Маркет Бландингс. Като сляза там, ще се отправя към замъка Бландингс.

— Към замъка Бландингс?

— Резиденцията на лорд Емсуърт. Това е крайната ми цел. Знаеш ли го?

— Чувал съм за него. Между другото, не съм ти представил дъщеря си и племенника си. Дъщеря ми Гуендолин и племенникът ми Базил — сър Родерик Глосъп.

Сър Родерик Глосъп се разположи и стрелна остър поглед към Поли и Понго. Държането им бе възбудило професионалния му интерес. От страна на младежа, докато лорд Икнъм изпълняваше церемонията по представянето, се бе изтръгнало гъргорещото грухтене, типично за давещи се плувци, а очите на момичето станаха като паници. В момента дишаше по някакъв странен, хриптящ начин. Не беше времето и мястото сър Родерик да дава професионални съвети, но по негово мнение тези млади хора би следвало да се поставят под грижите на добър невролог.

Лорд Икнъм, очевидно незабелязал сеизмичния трус, превърнал племенника му в купчина развалини, започна любезно да дърдори.

— Е, Глосъп, крайно приятно ми е да те видя отново. Не сме се виждали от официалната вечеря на Верните синове на Хампшир, където така се насмука. Как са откачалките? Трябва да е страшно интересно да сядаш по главите на хората и да крещиш на някого бързо да донесе усмирителната риза.

Сър Родерик Глосъп, който се беше стегнал за миг, се поотпусна. Чудовищното предположение, че е бил опиянен по време на банката на Верните синове на Хампшир, го бе жегнало дълбоко, не бе му допаднало и изказването, че сяда по хорските глави. Но той беше човек, който съхнеше и вехнеше без разговор, а за да продължи точно този разговор, очевидно се налагаше да се примири с особения начин на изразяване на събеседника си.

— Да — рече той, — работата ми, макар понякога да е тежка, е много интересна, както отбеляза и ти.

— И, предполагам, винаги работиш? Сега несъмнено отиваш в замъка Бландингс да прегледаш някое високопоставено куку?

Сър Родерик присви устни.

— Драги ми Икнъм, опасявам се, че ме караш да откривам лекарски тайни. Но бих могъл да задоволя любопитството ти до известна степен, като ти кажа, че визитата ми е професионална. Приятел на семейството проявява симптоми на свръхвъзбудено нервно състояние.

— Няма защо да играеш на криеница с мен, Глосъп. Отиваш в Бландингс да слагаш лед на главата на човек с нагон да мята яйца.

Сър Родерик трепна.

— Изглеждаш крайно добре информиран.

— Пих направо от извора. Емсуърт ми каза.

— А, значи познаваш Емсуърт?

— Отблизо. Вчера обядвах с него, преди да дойде при теб. Но когато го срещнах по-късно през деня, ми намекна, че нещата между двама ви не са протекли твърде гладко и в резултат си отказал да се заинтересуваш от неуравновесения яйцехвърляч.

Сър Родерик се зачерви.

— Напълно си прав. Поведението на Емсуърт не ми остави друг избор, освен да отклоня поръчението. Но тази сутрин получих писмо от сестра му, лейди Констанс Кийбъл, което беше тъй очарователно, че просто нямаше как да не променя решението си. Познаваш ли лейди Констанс?

— Какво, добрата стара Кони? Как да не я познавам! Приятели сме от детинство. Племенникът ми Базил гледа на нея като на своя втора майка.

— Тъй ли? Самият аз не съм я виждал.

— Не си ли? Прекрасно!

— Моля?

— Това удоволствие все още ти предстои — обясни лорд Икнъм.

— Лейди Констанс изрази силно желание да отида в Бландингс и аз реших да подмина нелюбезността на Емсуърт. Повикването за съжаление идва в крайно неудобно време, защото утре следобед имам изключително важно съвещание в Лондон. Но като прегледах

разписанието на влаковете, видях, че има един, който тръгва от Маркет Бландингс в осем и двайсет сутринта и пристига на Падингтън малко преди обяд, тъй че ще успея да прегледам пациента и да се върна навреме.

— Но само един преглед едва ли ще оправи нещата.

— О, мисля, че ще ги оправи.

— Бих искал да имам ум като твоя — заяви замечтано лорд Икнъм. — Изумително нещо. Предполагам, че можеш да минеш покрай редица хора, да им хвърлиш по един поглед и да отделиш козите от овцете като грахови зърна от шушулка... „Шантав... нешантав... Този трябва да се държи под око... Този е читав... Не откъсвай поглед от този. Не му позволявай да се доближава до ножа за хляб...“ Невероятно. Какво точно правиш? Въпроси ли задаваш? Започваш разговори по определени теми и наблюдаваш реакциите?

— Да, общо казано, това е методът, който използвам.

— Ясно. Например насочваш разговора към темата за птичките и ако човекът заяви, че е канарче и започне да чурулика, значи нещо му кука. Да, разбирам. Е, струва ми се, че щом е толкова просто, можеш да си спестиш грижите около предстоящия преглед.

— Не те разбирам.

— Имаш късмет, Глосъп. Човекът, когото Емсуърт иска да прегледаш, е в този влак. Ще го откриеш в съседното купе. Мургав мъж с очила. Емсуърт ме помоли да го държа под око по време на пътуването, но ако се интересуваш от мнението ми, на човека му няма нищо. Кони винаги е била толкова притеснителна, милата душица, Бог да я благослови. Предполагам, че някоя негова случайна забележка за яйца ѝ е внушила идеята, че е изразил желание да ги мятат по градинарите и на бърза ръка се е хванала за сърцето. Защо не отидеш да го ангажираш в разговор и не си отбележиш резултатите? Ако му има нещо, шестото ти чувство ще ти помогне да го забележиш за секунда. От друга страна, ако нищо му няма, можеш да слезеш от влака в Оксфорд и спокойно да се прибереш в Лондон.

— Възхитителна идея.

— Естествено, не бива да споменаваши името ми.

— Драги Икнъм, можеш да разчиташ на безупречната ми дискретност. Всичко ще е крайно небрежно. Ще отпочна простишкия

ни разговор съвсем естествено, като го запитам може ли да ми послужи с кибрит.

— Гениално! — рече лорд Икнъм.

Мълчанието, надвиснало над купето след излизането на сър Родерик, бе нарушено от стенанията на Понго.

— Знаех си, че ще стане нещо такова — изпъшка той.

— Но, мило мое момче — запротестира лорд Икнъм, — какво толкова се е случило, като изключим това, че бях ободрен от интелигентен разговор с възвишен ум и получих някои указания за поведението на психиатрите, които ще ми бъдат от неоченима полза? Старата напаст Божия ще слезе в Оксфорд...

— Аз също!

— И ще се върнеш в апартамента си? Интересно дали ще завариш Търб да те чака пред вратата.

— О, по дяволите!

— Да, както си знаех, беше пропуснал този момент. Вземи се в ръце, драги Понго. Вирни брадичка, поразмърдай кръвообращението си. Всичко ще е наред. Изглеждаш ми замислена, Поли.

— Само се питах защо лорд Емсуърт го е нарекъл Пъпка.

— Искаш да кажеш, че сега не е пъпчив? Да, и на мен ми направи впечатление — потвърди лорд Икнъм. — Често става така. Навлизаме в живота с повече пъпки, отколкото са ни нужни, и с безгрижното нахалство на младостта си мислим, че ще траят вечно. Но настъпва денят, когато внезапно откриваме, че са намалели до дузина. А след това ни напускат и те. Какъв урок за всички нас. А, Глосъп, какви са новините?

Сър Родерик излъчваше доволство.

— Ти се оказа напълно прав, драги Икнъм. Няма му абсолютно нищо. Никаква индикация за вманиачаване на тема яйца. Тревогите на лейди Констанс са съвършено безпочвени. Бих описал човека като крайно интелигентен. Но се учудих, че е толкова млад.

— Всички сме били.

— Вярно. Но от писмото на лейди Констанс останах с впечатлението, че е доста по-възрастен. Не помня споменавах ли го, или не, но представата ми беше за връстник на Емсуърт.

— Вероятно младее. Въздухът в провинцията си казва думата.

— А — неопределено откликна сър Родерик. — Е, ако ще слизам от влака в Оксфорд, трябва да се върна в купето си и да си взема багажа. Голямо удоволствие беше да те видя отново, Икнъм, и съм ти безкрайно задължен за умното предложение. Признавам, че мисълта да се връщам толкова рано сутринта не ме блазнеше. Довиждане.

— Довиждане.

— Довиждане — рече Поли.

— Довиждане — обади се Понго последен и с пресъхнала уста. От известно време седеше, потънал в мълчание, прекъсвано сегиз-тогиз единствено от остро, хрипливо поемане на въздух. Сър Родерик отнесе със себе си впечатлението за мрачен и затворен младеж. Покъсно го спомена в една лекция пред Майките от Западен Кенсингтън като пример за склонност към мрачна меланхолия, очертаваща се у следвоенната младеж.

Лорд Икнъм също усети, че Понго има нужда от ободряване, и прекара останалата част от пътя, без да пести усилията си, да забавлява и развлича. През целия следобед поддържаше висок дух, преливащ от веселие и безгрижие, и едва когато слязоха на гара Маркет Бландингс, беше принуден да внесе тревожна нотка.

Гара Маркет Бландингс по правило не беше оживено място, но тази вечер се отличаваше с необичайна пустота и изоставеност. Единствените ѝ обитатели бяха хамалин и котка. Мургавият младеж слезе и отиде в дъното на влака, където носачът започна да сваля куфари от вагона. Поли тръгна да се побратимява с котката. А лорд Икнъм, след като купи на Понго карамелена пръчка от автомата, започна да коментира небрежността на домакина и домакинята си, забравили да изпратят посрещач на толкова изтъкнат гост, но точно тогава на перона се появи едър мъж към средата на трийсетте си години. Последните отблясъци на залеза заляха лицето му и точно в този момент лорд Икнъм внесе тревожната нотка.

— Понго, не знам дали си спомняш — започна той — как онзи ден в Икнъм ти споменах, че амбицията на живота ми е да измам някого. Поради цялата суматоха около работите на Емсуърт забравих да ти кажа, че вчера сутринта ми се представи сгоден случай.

— Какво!

— Да. Преди да дойда в „Търтеите“, се отбих да видя Хорас Дейвънпорт и като разбрах, че го няма, го почаках малко на улицата

пред дома му. И както чаках, се появи един приличен младеж и ми се стори, че ако държа изобщо да направя този експеримент, моментът е настъпил. У него имаше нещо, което ми подсказваше, че никога няма да намеря по-добър обект. Така се и оказа. Подаде ми портфейла си и аз изчезнах с него. Цялата работа беше триумф на ума над материята и доста се гордея с нея.

За Понго открай време беше аксиома, че чичо му Фред е един от хората, които не бива да се пускат на свобода, но никога не беше подозирал, че причините за това са толкова основателни. Хвана се за главата.

Също като в деня на кучешките надбягвания този човек сякаш го бе въвлякъл в царството на кошмарите.

— Естествено, изпратих му портфейла обратно. Интересът ми към експеримента беше чисто научен. Не съм целил вулгарна печалба. Визитната картичка на младежа беше вътре и му го изпратих с обратна разписка. А причината, поради която ти споменавам случката е... Виждаш ли човека, който върви по перона?

Понго обърна към него пепеливото си лице.

— Да не искаш да кажеш, че...

— Да — потвърди лорд Икнъм с вятърничава лекота, която клъцна племенника му като нож, — това е младежът.

[1] И двете имена са синоними на баналност, нещо като Иван Иванов. — Б.пр. ↑

[2] Английски търговец (1850–1931), чиято бакалия в Глазгоу прераства във верига от магазини, където се търгува с чай, кафе, какао и пр. Купува в Цейлон големи плантации и става най-прочутият производител на чай в света. — Б.пр. ↑

9.

— Името му — продължи лорд Икнъм — беше Бошъм. Така пишеше на картичката, която открих в портфейла. Но определено си спомням, че посоченият там адрес беше някъде в Хампшир, недалеч от собствената ми колиба, тъй че намирам за крайно странна появата му тук. Прилича ми на едно от ония гадни съвпадения, които са тъй неартистични. Освен ако не е призрак.

Самият Понго, когото някой по-късоглед човек също можеше да вземе за призрак, най-сетне си възвърна изгубения дар-слово. От няколко минути насам само стенеше и издаваше нечленоразделни звуци, подобно на покритите със савани мъртъвци по улиците на Рим малко след падането на най-могъщия измежду могъщите Юлий, както го е казал Шекспир, а Шекспир знае какво говори.

— Бошъм е син на лорд Емсуърт — глухо поясни той.

— Нима? Не съм много подкован в областта на перството. Рядко чета справочника на Дебрет и ако го правя, то е само за да се посмея на някои от имената. Е, това обяснява всичко — бодро заключи лорд Икнъм. — Трябва да е бил на гости в Бландингс и да е отскочил до Лондон за един ден да си оправи фризура, а херцогът му е наредил на всяка цена да мине, да потупа по гърба и да поздрави от негово име племенника му Хорас. Съвсем естествено е било поклонението му в Блоксъм Маншънс да съвпадне по една злощастна случайност с моето. Колко са прости тези на пръв поглед необясними неща, стига да вникнеш в тях.

— Запъти се насам.

— Естествено. Предполагам, че именно той ще ни ескортира до замъка.

— Но какво ще правим, по дяволите?

— Как така ще правим? Нищо няма да правим.

— Обзалагам се обаче, че той нещо ще направи. Да не искаш да кажеш, че човек, комуто друг човек е отмъкнал портфейла, като го види отново няма да му откъсне главата?

— Мило момче, за младеж, който се радва на предимството на постоянното присъствие на изискан чичо до рамото си, изглеждаш рядък невежа по отношение на обноските и нравите в доброто общество. Ние, синекръвните, не правим сцени на публично място.

— Смяташ, че ще изчака да останете насаме, за да те размаже?

Лорд Икнъм цъкна с език.

— Драги Понго, имаш граничещата с гениалност дарба да приемаш нещата откъм тъмната им страна. Предполагам, че пророк Исая на млади години е бил също като теб. Каж ми, защото не искам да се обръщам, приближава ли?

— В момента се размотава.

— Разбирам. Това е класическата съдържаност на английската висша класа. През целия му живот са му внушавали, че няма нищо по-вулгарно от това да заговориш непознат и той сега се чуди дали наистина съм сър Глосъп, за когото е слушал толкова много. Гърчи се при мисълта, че може да сбърка. Вероятно твоето присъствие го тревожи. Не се съмнявам, че Емсуърт напълно е забравил да спомене, че ще бъде придружен от секретаря си. „Може да е Глосъп — казва си той, — не бих се обзаложил, че не е той. Но ако е Глосъп, кой е човекът с него? В указанията ми не се споменава за човеци с Глосъп.“ Затова се мотае. Е, така ни предоставя възможност да задълбаем в темата. Какво, за Бога, те кара да смяташ, че този Бошъм ще ме разобличи, задето съм му отмъкнал портфейла? В мига, в който обявя, че съм сър Родерик Глосъп, тъй нетърпеливо чаканият гост, той не може да не реши, че съществува случайна прилика. Къде е сега?

— Точно до кантарчето.

— Тогава гледай как ще го омая — заяви лорд Икнъм и грациозно се завъртя. — Извинете, сър — започна той, — дали не бихте ме информирали има ли възможност да се снабдя с някакво возило, което да ме откара до замъка Бландингс.

Не беше преувеличил въздействието от тази маневра. Лорд Бошъм се закова, сякаш се беше блъснал в уличен стълб, и остана със зейнала уста.

Наследникът на графската титла Емсуърт се отличаваше с тромава мисъл, но не беше напълно лишен от способността да разсъждава логично. Бяха му наредили да посрещне възрастен господин, който ще пристигне с влака за Маркет Бландингс в два и

четирийсет и пет. Единственият възрастен господин, пристигнал с влака в два и четирийсет и пет, беше възрастният господин пред него. Следователно този възрастен господин беше онзи възрастен господин. В който случай беше сър Родерик Глосъп, изтъкнатият психиатър, но не можеше да е той, тъй като след първия поглед върху лицето му би могъл да се закълне, че е приятният непознат, лишил го от портфейла му на Парк Лейн.

Защото лорд Бошъм, макар и обитаващ затънтено кътче в Хампшир, беше достатъчно врял и кипял, за да знае, че изтъкнатите психиатри не мамят хората с цел отмъкване на портфейли. Знаеше, че всеки млад човек на прага на живота има право на избор. Може да стане или изтъкнат психиатър, или джебчия. Но не и двете.

— Вие ли сте сър Родерик Глосъп? — запита той, докато ококорените му очи изпиваха тъй познатите черти.

— Това е името ми.

— О? А? Моето е Бошъм. Тъъ, случайно не сме ли се срещали и преди?

— За съжаление, не. Загубата — вежливо, но неточно отбеляза лорд Икнъм — е изцяло моя. Но съм слушал за вас. Когато вчера се срещнах с лорд Емсуърт, той с бащинска гордост ми говори за многобройните ви дарби.

— А? Ами аз дойдох с колата да ви посрещна.

— Крайно любезно от ваша страна, драги Бошъм.

— Имате ли багаж в товарния вагон? Ще ида да се погрижа.

— Благодаря, благодаря.

— След това ще можем да оттъркаляме към замъка.

— Точно това щях да предложа и аз. Голяма компания ли ни чака там?

— Тъ? О, не. Само баща ми, леля ми, херцогът и Хорас Дейвънпорт.

— Хорас Дейвънпорт?

— Племенникът на херцога. Е, аз ще ида да се погрижа за багажа.

И той се запъти към товарния вагон, а Понго възобнови сполучливата си имитация на мъртвец, покрит със саван.

— Е — рече той, когато най-сетне стана членоразделен. — И сега какво? При пристигането си в скапания замък веднага ще се

сблъскаме с човек, който познава теб, познава госпожица Пот и ми е близък приятел от години. „Здрасти, Понго!“, ще възкликне той, като нахлуе, докато си бъбрим с лейди Констанс. „Здравейте, лорд Икнъм! Божке, Поли, направо е страхотно, че всички се събрахме тук.“

Лорд Икнъм не отговори. Беше забил поглед в перона. В далечния му край между лорд Бошъм и мургавия младеж, заемал съседното купе във влака, сякаш се осъществяваше повторна среща. Току-що се бяха ръкували и сега бяха погълнати от разговор.

— Какво каза, момчето ми? — запита той, като изплува от мислите си.

Понго повтори най-съществената част от забележките си.

— Да, разбирам — съгласи се лорд Икнъм. — Но никога не бива да забравяш, че няма добри или лоши неща, мисленето ги прави такива. Все пак усещам наличието на проблем и не твърдя, че не си прав. Признавам, че не бях очаквал Хорас. Съдбата сякаш е решила да организира в Бландингс седмица на старите приятели. Трябват ни само Горчицата и скъпата ми съпруга, за да попълним бройката.

— Не можем ли да го издебнем, да му обясним положението и да помолим да си трае?

Лорд Икнъм поклати глава.

— Мисля, че не. Той е мило момче, но пълен провал като конспиратор.

— Тогава?

— Ще запазим спокойствие.

— Много ще ни помогне това спокойствие.

— В теб отново говори песимистът. Това, което исках да кажа, беше, че трябва да запазим спокойствие, да съгласуваме действията си и да отричаме кои сме.

— И смяташ, че някой ще се хване? Ха!

— Бих искал да не ми хакаш. Защо да не се хванат? Кой може да каже до какви граници, ако изобщо има такива, се хваща Хорас Дейвънпорт? С чичо като неговия, стига изобщо да се интересува от законите на наследствеността, сигурно често е разсъждавал върху възможността собственото му сиво вещество внезапно да му изиграе мръсен номер. Предполагам, ще реши, че точно тази катастрофа го е връхлетяла. Все пак ми се струва, че ще е по-добре да му се сервираме на порции, вместо да се изтъпанчим групово. Ако разстоянието не е

прекалено голямо, бих отишъл пеша до замъка, за да дам възможност на вас с Поли да пристигнете първи с колата и да разчистите пътя.

— Можем също така всички да се върнем пеша в Лондон.

— Мило момче, постарай се да се отървеш от това отвратително поражение. Сам видя как твърдото отричане от моя страна се отрази на приятеля ни Бошъм. От теб се иска само при среща с Хорас да го погледнеш хладно и да заявиш, че името ти е Базил. Това само по себе си ще бъде убедително, защото кой би признал доброволно, че носи име като Базил? Що се отнася до Поли, не се тревожа за нея. Тя е щерка на Горчицата и сигурно е научена да лъготи, преди да успее да изрече „Кралица Клара краля“. А ако смяташ, че е лесно да се каже „Кралица Клара краля“, опитай сам. Ще я дръпнеш настрана и ще ѝ обясниш положението. А сега — с наслада заяви лорд Икнъм — стигаме до друго дребно затруднение.

Откъм Понго долетя гъргорене, наподобяващо последните излияния на изпразнен сифон със сода.

— Божичко! Не ми казвай, че има и още.

На хубавото лице на лорд Икнъм грееше щастлива усмивка.

— При тази наша малка експедиция нещата определено се объркаха — доволно изрече той. — Представях си как ще мина по червения килим и ще ме приемат без капчица съмнение, но случаят очевидно не е такъв.

— Че какво се е случило?

— Не става въпрос какво се е случило, а какво ще се случи. Ако погледнеш в онази посока, ще видиш Бошъм да приближава, придружен не само от носача в твърде тясна униформа, но и от мургавия ни приятел с очилата. Не ти ли хрумна, че когато Бошъм ни запознае, той ще реши, че сър Родерик Глосъп доста се е променил от времето на последната им среща?

— Велики Боже!

— Стимулиращо, нали?

— Може пък Глосъп да не му е снесъл, че е Глосъп?

— Ако си въобразяваш, че Глосъп е способен да стои две минути насаме с някого, без да му се похвали, че е Глосъп, си много слаб познавач на хорските характери.

— Веднага трябва да се омитаме оттук!

Лорд Икнъм бе шокиран.

— Да се омитаме? Потомъкът на един старинен и горд род не изрича подобни думи. Нима Туисълтъновци са се омитали при Азенкур^[1] и Креси^[2]? При Малплаке^[3] и Бленхайм^[4]? А когато Старата гвардия е оказвала последната си отчаяна съпротива по хълмовете на Ватерло, смяташ ли, че Уелингтън, поглеждайки през рамо, е забелязал някой Туисълтън да се изнизва със зле престорено безгрижие към Брюксел? Ние Туисълтънови не се омитаме, момчето ми. Оставаме на място, и то дълго след като сме престанали да бъдем добре дошли. Сигурен съм, че ще намеря начин да се справя с положението. Трябва ми само малко време да поразмишлявам, защото тази вечер мозъкът ми е във върхова форма. Тичай да обясниш на Поли как стоят нещата и когато се върнеш, всичко ще е наред... А, Бошъм, драги приятелю, виждам, че си събрал багажа ни. Много мило, че си направи този труд.

— Ъ? О, не, ни най-малко.

— Каж ми, Бошъм, какво е разстоянието до замъка?

— Към три километра.

— Тогава, ако не възразяваш, смятам да го извървя пеш. Ще ми бъде приятно да се поразтъпча.

Лорд Бошъм си отдъхна.

— Ами това ще е чудесно. Щяхме много да се натъпчем в колата. Не знаех, че и Бакстър пристига. Това е господин Бакстър, секретарят на херцога — сър Родерик Глосъп.

— Как сте? Много се радвам, че пристигнахте, господин Бакстър — широко се усмихна лорд Икнъм на мургавия младеж, който го разглеждаше с мълчалив и напрегнат интерес. — Това ми дава възможност да обсъдим онзи клет човечец във влака. Видях го да влиза във вашето купе, но се поколебах дали да се натрапя и да ви питам какво ви е мнението за него. Един от пациентите ми — поясни лорд Икнъм. — Страда, или по-скоро страдаше, от мания за величие. Надявам се, че лечението ми е било успешно. Положително ми изглеждаше съвсем нормален, докато разговаряше с мен. Но в такива случаи често се наблюдават светкавични сривове и знам, че обикновено присъствието на непознати ги възбужда. Случайно да ви е казал, че е Мусолини?

— Не.

— А Шърли Темпъл?

— Каза ми, че е сър Родерик Глосъп.

— Значи съм в добра компания. Не че това е повод за шеги, разбира се. Цялата работа е тъй обезсърчаваща. Очевидно усилията ми са отишли напразно. Подобни случаи карат човек да загуби вяра в себе си.

— Не бих помислил, че сте човек, който лесно губи вяра в себе си.

— Много мило, че го казвате, драги приятелю. Да, по правило е така. Но при такъв тъжен провал... Е, човек трябва да продължи да развява знамето, нали така? Надявам се, че не сте му възразявали. Това е най-доброто и безопасно поведение. А, ето ги и дъщеря ми и племенникът ми Базил, който изпълнява и ролята на мой секретар. Скъпа, това е лорд Бошъм, синът на лорд Емсуърт. И господин Бакстър. Тъкмо им обясних, че възнамерявам да отида пеша до замъка. Чувствам се малко схванат след дългото пътуване. Ще се срещнем отново във Филипи^[5].

[1] В битката при Азенкур (25 октомври 1415 г.) по време на Стогодишната война английският крал Хенри V разгромява французите. — Б.пр. ↑

[2] Битката при Креси (1346 г.) е първата голяма битка по време на Стогодишната война. Английският крал Едуард III побеждава френския крал Филип VI при селцето Креси-ан-Понтьо. — Б.пр. ↑

[3] Битката при Малплаке се е състояла през 1709 г. и в нея британски, холандски и австрийски войски побеждават французите във Войната за наследството на испанския престол. — Б.пр. ↑

[4] Битката при немското селце Бленхайм се е състояла на 17 август 1704 г. и в нея английските войски под ръководството на херцог Марлборо разгромяват френските и немските войски. — Б.пр. ↑

[5] През 42 г. пр.Хр. Марк Антоний и Октавиан Август разбиват при македонския град Филипи Брут и Касий, след което фразата става идиоматична като закана за победоносен разгром. — Б.пр. ↑

10.

За да отидете от Маркет Бландингс до замъка Бландингс, трябва да излезете от селото през Главната улица, стига да намерите сили да се откъснете от едно от най-живописните кътчета на Англия. Улицата свършва с група старовремски къщурки и ви извежда на широк друм, който се точи между пищни живи плетове, оградащи пасища и ниви с ечемик, и така постепенно стигате до големите каменни порти при къщата на пазача, а като влезете, тръгвате по алея за коли, която се вие по хълма в продължение на близо километър. Тази последна част е доста уморителна за равнодушния пешеходец. Икономът Бийч, който понякога отскачаше до Маркет Бландингс, за да поддържа фигурата си, винаги усещаше свиване на сърцето, когато я приближаваше.

Лорд Икнъм я взе с широка крачка. Последните събития на перона бяха повдигнали приятно духа му и той бързаше да се добере до целта, за да разбере какви ли нови развлечения го очакват под формата на препятствия и проблеми. Изкачи се по баира с песен на уста и когато стигна до последния завой на алеята, спря да се полюбува на сивата грамада на замъка, очертана на фона на шафраненожълтото небе. Тогава именно забеляза, че към него се приближава мъж на неговата възраст, но много по-дебел и далеч не толкова хубав.

— Ей! — извика въпросното лице.

— Ей! — вежливо отвърна лорд Икнъм.

Фактът, че беше чул Хорас Дейвънпорт да говори за чичо си Аларик като за плешиво дърто магаре с мустаци на морж, му даде отлична възможност да идентифицира новодошлия без затруднение. Малко дърти магарета имаха по-оскъдна главна окосменост от този човек, а всеки морж би завидял на мустаците, които приближаващият непрестанно издухваше нагоре.

— Ти ли си психарят?

Правилно предполагайки, че това се явява по-отчетлив и ясен начин за казване на „психиатър“, лорд Икнъм отговори положително.

— Другите са в замъка и вече се наливат с какво ли не. Когато чух, че си тръгнал пеша, реших да те посрещна. Името ми е Дънстабъл. Херцог Дънстабъл.

Тръгнаха заедно. Херцогът измъкна носна кърпа и попи челото си. Вечерта беше топла, а той не се намираше в най-добрата си форма.

— Искрах да поговорим насаме... — започна той.

— Като стана дума за херцози — прекъсна го лорд Икнъм, — чували ли сте вица за херцога и змиеукротителката?

Вицът беше доста приятен, изпъстрен на места с черен хумор, и лорд Икнъм го разказа добре. Но макар придружителят му да беше видимо развеселен, главното му чувство си оставаше объркаността.

— Наистина ли си сър Родерик Глосъп?

— Защо питаш?

— Ами един приятел в клуба ми каза, че е надуто дърто магаре. А ти не си надуто дърто магаре.

— Приятелят ти вероятно се е срещал с мен професионално. Знаеш как е. В работно време човек се държи като хиена, за да впечатли клиентите. Смея да твърдя, че и ти си правил същото в Камарата на лордовете.

— Така е.

— Но беше започнал да ми казваш, че искаш да говорим насаме.

— Точно така. Преди Кони да те докопа и да ти напълни главата с щуротии. Имам предвид сестрата на лорд Емсуърт, лейди Констанс Кийбъл. И тя е като всички жени — отказва да приеме фактите. Първото нещо, което ще направи, щом се видите, е да се опита да те замотае и да те убеди, че разсъдъкът му е здрав едва ли не като моя. Напълно разбираемо. В края на краищата той ѝ е брат.

— За лорд Емсуърт ли говориш?

— Да. Какво ти е мнението за него?

— Стори ми се чистичък и трезвен.

Херцогът отново се поозадачи.

— Че защо да не е трезвен?

— Не че се оплаквам — побърза да го увери лорд Икнъм. — Това дори ме зарадва.

— Хм. Та, както казах, Кони ще се опита да ти вгълпи, че хорските приказки са силно преувеличени и че той е само завеян. Не се хващай. Този човек е смахнат.

— Така ли?

— Няма спор. Цялото им семейство е смахнато. Видял си Бошъм на гарата. Той е направо готов за кабинета ти. Отива в Лондон, оставя се някой да го изиграе и да му отмъкне портфейла. „Дайте ми портфейла си, за да ми докажете, че ми имате доверие“, казва му човекът. „Готово“, отвръща Бошъм. Просто така. А виждал ли си другото му момче, Фреди Трипуд? По-зле е и от Бошъм. Продава кучешки бисквити. Така че можеш да си представиш какво представлява Емсуърт. Човек не може да създаде двама подобни синове и да е с всичкия си. Трябва да тръгнеш от тази предпоставка, иначе няма да стигнеш доникъде. Да ти разкажа ли за Емсуърт?

— Да.

— Фактите са следните. Той има свиня и е луд по нея.

— Всеки свестен човек обича свинете си.

— Да, но не иска да ги записва за участие в надбягванията в Дерби.

— А Емсуърт иска ли?

— Каза ми го лично.

Лорд Икнъм изглеждаше изпълнен със съмнения.

— Не вярвам управата на Дерби да приеме свиня. Емсуърт би могъл да ѝ отреже ушите и да я запише за кучешките надбягвания за купата „Ватерло“, но не и в Дерби.

— Точно така. Това трябва да ти отвори очите.

— Наистина ми ги отваря.

Херцогът одобрително издуха мустаците си и те се развяха пред него като знаме. Радваше се на точното покритие между възгледите на този експерт и неговите. Личеше, че човекът си разбира от работата и реши да изостави задръжките и да изнесе на показ скелета от собствения си килер. Не възнамеряваше да привлича внимание към тъмната сянка, паднала върху благородния дом на Дънстабъллови, но все пак реши, че ще е най-добре да го стори. Във вестибюла, който току-що бе напуснал, се случиха странни и обезпокояващи неща и той искаше за тях професионално мнение.

— Приятно местенце си има Емсуърт — отбеляза лорд Икнъм, когато стигнаха до широката, покрита с чакъл площадка пред терасата.

— Не е лошо. Толкова по-тъжно е, че нещастникът ще свърши дните си в лудница. Освен ако не го изцериш.

— Рядко не успявам.

— Тогава бих желал — започна да излива сърцето си херцогът, — докато си тук, да хвърлиш един поглед и на племенника ми Хорас.

— Има ли причини за безпокойство?

— За остро безпокойство.

Херцогът тъкмо се канеше да свали покривалото от скелета на Дънстабълви, когато млъкна на половин дума и яростно задуха мустаци. От някакво място, скрито от очите им зад гъстите храсталаци, долетя приятен теноров глас. Пееше „Красивите брегове на езерото Ломънд“, като влагаше немалко чувство.

— Га! Това е онзи свирач!

— Моля?

— Някакъв мъж идва да свирука и да пее точно под прозорците ми — обясни херцогът като героиня на старомоден роман, описваща възлюбения си. — Опитвам се да го сгащя от деня на пристигането си, но все ми убягва. Е, аз мога да чакам. Приготвил съм дузина пресни яйца в стаята си и рано или късно... Но бях започнал да ти разказвам за Хорас.

— Да, бих искал да чуя всичко за Хорас. Каза, че ти е племенник.

— Един от многото. Син на покойния ми брат. Смахнат е. Другият е син на покойната ми сестра. И той е смахнат. Покойният ми брат беше смахнат. Покойната ми сестра — също.

— И къде поставяш Хорас в тази галактика на лудостта? По твое мнение под или над средносемейната смахнатост?

Херцогът се замисли.

— Над. Решително над. След случилото се току-що в замъка, доста над. Знаеш ли какво стана?

— Съжалявам, но не знам. Нов съм по тези места.

— Останах дълбоко шокиран.

— Та какво стана в замъка?

— И винаги „Красивите брегове на езерото Ломънд“ — раздразнително рече херцогът. — Песен, която мразя открай време. Кой е написал тая помия?

— Доколкото знам, шотландският поет Бърнс. Но щеше да ми кажеш какво стана в замъка.

— Да, вярно. Стана ми ясно, че грешно съм преценил онзи младеж Бакстър. Предполагам, че си се запознал с Бакстър на гарата.

Моят секретар. Пристигна със същия влак. Трябваше да дойде с мен, но настоя да остане в Лондон под предлог, че имал да работи върху историята на рода ми, която пиша. Не му повярвах. Реших, че погледът му играе. През цялото време смятах, че се кани да извърши нещо нечестиво. А когато тази сутрин Хорас ми каза, че преди една-две вечери го видял да подскача на някакъв бал, облечен като корсикански пират, само това и чаках. В момента, когато кракът му прекрачи прага, го уволних. А после стана тази случка в замъка.

— Точно нея се канеше да ми разкажеш.

— Разказвам ти я. Бяхме във вестибюла. Кони беше завела дъщеря ти да ѝ показва портретите в галерията, въпреки че хич не ми е ясно защо му е на едно младо момиче да гледа сбирщина от уроди. Ще бъда преизненадан, ако науча, че в цяла Англия има по-големи грозилници от предците на Емсуърт. Но както и да е, Кони беше завела дъщеря ти да ги види, а Бошъм, племенникът ти и аз останахме във вестибюла. И изведнъж влезе Хорас. В момента, когато насочих вниманието му към племенника ти, той подскочи като ужилен и извика: „Понго!“ Разбираш ли? „Понго!“^[1] Просто така. Племенникът ти очевидно се стъписа и с нисък глас заяви, че името му е Базил.

— Храбрец!

— Какво?

— Казах „храбрец!“

— Защо?

— А защо не? — не се остави лорд Икнъм.

Херцогът се опита да смели думите му и сякаш успя да види някаква логика в тях.

— Всъщност се оказа, че Хорас го взел за свой приятел. Дотук добре. Нищо забележително, ще кажеш ти. Може да се случи всекиму. Така е. Но внимавай нататък. Ако Бърнс е смятал, че „Езерото Ломънд“ се римува с „преди теб“ — отново се ядоса херцогът, — трябва да не е бил с всичкия си.

— Щеше да ми кажеш какво стана нататък.

— Ъ? А, нататък. Ще стигна и дотам. Не че съществуват много рими на „езерото Ломънд“. Може и да съм несправедлив с човечеца. Да, нататък. Точно в този миг се върна Кони с дъщеря ти. Очарователна е.

— Не познавам лейди Констанс.

— Говоря за дъщеря ти.

— А, да, много е мила. Казва се Гуендолин.

— Така каза и тя. Но това не попречи на Хорас да отиде при нея и да я нарече Поли.

— Поли ли?

— Поли. „Виж ти, здрасти, Поли!“, бяха точните му думи.

Лорд Икнъм се замисли.

— Заключението, което се налага от само себе си, е, че я е взел за момиче на име Поли.

— Точно така. Споходи ме същата мисъл. И тъкмо това ме накара да осъзная, че положението е тежко. Една издънка — да. Но два пъти за две минути... Човек започва да се опасява от най-лошото. Винаги съм бил неспокоен за душевното състояние на Хорас, още от времето, когато като дете се разболя от шарка и изведнъж отхвъркна на бой до метър и деветдесет и пет. Логично е, щом човешкият мозък е толкова далеч от сърцето, да не може да функционира нормално. Помисли само какво разстояние трябва да преодолява кръвта, за да го оросява. Пристигнахме — заяви херцогът, когато минаха през огромния параден вход, който беше гостоприемно отворен. — Брей, къде са другите? Сигурно се преобличат. И ти вероятно искаш да видиш стаята си. Ще те заведе. Ти си в Червената стая. Банята е в края на коридора. Та докъде бях стигнал? А, да. Казах, че започнах да се опасявам от най-лошото. Огледах проблема отвсякъде. Човек не може едновременно да е висок метър и деветдесет и пет, да е син на покойния ми брат и да се прави, че всичко е наред. Не може да не се пропука някъде. Спомних си как ми разказа, че е видял Бакстър на бала и внезапно ми просветна като светкавица, че трябва да е развил... не знам как му викате, но трябва да има научен термин за човек, комуто се привиждат разни неща.

— Имаш предвид диатеза на сублунарната медула облонгата.

— Много е възможно. Сега разбирам защо момичето е развалило годежа. Трябва да е разбрала, че страда от тази... което каза, и да е решила, че не си струва. Никое момиче не иска смахнат съпруг, макар че в днешно време е твърде трудно да налетиш на нещо друго. Това е стаята ти. Можеш ли да прегледаш Хорас или нещо такова?

— Ще бъда очарован. Само да се изкъпя и съм на негово разположение.

— Тогава ще ти го пратя. Ако нещо може да се направи за него, ще се радвам да го сториш. Обкръжен от него, Бошъм, Емсуърт и оня свирукащ градинар, се чувствам като в частна лудница, а това не ми допада.

Херцогът отбръмча и лорд Икнъм, въоръжен с голямата си гъба, се отпрати към банята. Тъкмо се върна след освежителната вана, когато на вратата се почука и в Червената стая влезе Хорас. А след като го направи, се вкопа в пода и зейна онемял.

Лицето на Хорас Дейвънпорт имаше две заслужаващи внимание черти. От баща си бе наследил обемистия Дънстабълков нос, а от майка си, чието моминско име бе Хилсбъри-Хепуърт, големите очи на фавн, които отличаваха това семейство. Докато се пулеше към лорд Икнъм, носът му се загърчи като на заек, а в очите зад очилата с костенуркови рамки бавно изгряваше израз на неверие и ужас. Сякаш бе получил ролята на Макбет и започваше сцената с призрака на Банко.

Събитията от вечерта се бяха оказали непосилни за Хорас. Твърдо убеден от известно време, че чичо му Аларик е един от най-видните шизофреници на Англия, природната му нервност го беше накарала да погледне на душевното състояние на последния като на нещо, което всеки момент може да прихване като хрема. Изживяната току-що двойна халюцинация, плюс видението, което беше имал за Бакстър на бала, бяха изострили чувствителността му до крайност и затова бе посрещнал с отворени обятия предложението за успокоителен разговор насаме със сър Родерик Глосъп.

А сега, поне сетивата му подсказваха това, отново ставаше жертва на халюцинация. Би могъл да се закълне, че загърнатата в хавлия фигура пред него е чичото на доскорошната му годеница, граф Икнъм.

И все пак това беше Червената стая, а той беше изрично информиран, че в Червената стая е настанен сър Родерик Глосъп. Нещо повече, нищо в поведението на човека с хавлията не подсказваше дори за искрица от познанство, виждаше се само лека вежлива заинтересованост.

След пауза, която му се стори няколковековна, той успя да проговори.

— Сър Родерик Глосъп?

— Да.

— Тъъ... Името ми е Дейвънпорт.

— Да, разбира се. Влез, драги приятелю. Нали не възразяваш да се облека пред теб, докато си говорим? Нямам достатъчно време.

Хорас гледаше с мътен поглед как той с момчешка чевръстина се гмурва в ризата с ръкавели. Посивялата глава, изскочила след секунда от другия край на ризата, му причини нов шок, толкова напълно Икнъмова беше във всяко отношение.

Озари го внезапна крехка надежда, че за всичко това може да има някакво простичко обяснение. Можеше да се окаже някоя от онези забележителни външни прилики, за които четем по вестниците.

— Аз... тъъ... такава — започна той, — случайно да познавате човек на име лорд Икнъм?

— Лорд Икнъм? — запита лорд Икнъм и скочи във вечерния панталон като опитен акробат. — Да. Познавам го.

— Изумително приличате на него, нали?

Лорд Икнъм не отговори. Завързваше връзката си, а в такива случаи съвестният мъж, решил да се представи в най-добра светлина на масата за вечеря, съсредоточава цялото си внимание върху тази задача. След малко смръщването изчезна от лицето му и то отново стана самата любезност.

— Опасявам се, че не ви чух. Казахте, че...

— Вие и лорд Икнъм сте като две капки вода, нали?

Събеседникът му се учуди.

— Никой досега не ми го е казал. Като се вземе предвид, че лорд Икнъм е висок и строен, докато аз съм нисък и дебел...

— Нисък?

— Доста нисък.

— И дебел?

— Рядко дебел.

Хорас Дейвънпорт шумно преглътна. Можеше да мине за последното гъргорене на крехката надежда. Звукът накара събеседника му внимателно да го изгледа и докато го правеше, маниерът му се промени.

— Наистина трябва да ме извиниш — заяви той. — Опасявам се, че пропуснах същността на думите ти. Непростимо от моя страна,

защото чичо ти ми описа заболяването ти. Каза ми, че тази вечер във вестибюла си взел дъщеря ми и племенника ми за твои стари познати и си решил, че си видял на бала в Лондон някакъв човек, когото си помислил за секретаря му Бакстър. За първи път ли ти се случва?

— Да.

— Разбирам. Делузионният метаболизъм те е връхлетял внезапно, както често се случва. Можеш ли да се сетиш за вероятна негова причина?

Хорас се поколеба. Гърчеше се при мисълта да облече в думи тайните си страхове.

— Ами, питах се...

— Да?

— Дали малоумието не е наследствено.

— Несъмнено може да е.

— Също като носовете.

— Вярно.

— Този мой клюн е преминал през вековете.

— Така ли?

— Затова се зачудих, ако човек има смахнат чичо, задължително ли е да го прихване.

— Не бих твърдял, че е неизбежно. И все пак... Колко смахнат е чичо ти?

— Прилично смахнат.

— Ясно. Баща ти имал ли е подобни структурални отклонения?

— Не. Не, беше си съвсем наред. Колекционираше японски гравюри — добави Хорас след кратък размисъл.

— Но не се е смятал за японска гравюра?

— О, не. По-скоро не.

— Тогава всичко е наред. Почти съм сигурен, че няма основания за истинско безпокойство. Убеден съм, че страдаме от някакво дребно нервно поражение, причинено вероятно от неприятности. Напоследък имали ли сме неприятности?

Въпросът подейства на Хорас, както би подействал на Йов. Втренчи се в събеседника си като в човек, който не знае и половината от нещастията му.

— Дали сме имали!

— Имали ли сме?

— Можете да се обзаложите, че сме имали.

— Тогава се нуждаем от продължително морско пътешествие.

— Но, по дяволите, ние сме скапани моряци. Бихте ли възразили да се консултирам и с друг лекар?

— Ни най-малко.

— Другият лекар може просто да ни каже да отидем на бани в Борнмът или някъде там.

— Борнмът също не е зле. Пристигнали сме с колата си, нали? Тогава съветвам веднага след вечеря да се измъкнем по терлици, без да се подлагаме на напрежението да се сбогуваме с когото и да било, и да се върнем в Лондон. Като стигнем там, можем да опаковаме някои необходими вещи, да отидем в Борнмът и да си останем там.

— И смятате, че това ще ни свърже?

— Безспорно.

— Има и още нещо. Има ли някакви медицински възражения срещу едно, само едно, добро, здраво и енергично напиване в Лондон? Разбирате ли — продължи Хорас с леко извинителен тон, — ние чувстваме, че при така стеклите се обстоятелства бихме искали да се поразтоварим.

Лорд Икнъм го потупа по рамото.

— Мило момче, всеки член на моята професия би ти го препоръчал. Случайно да си запознат с напитката, наречена „Майска кралица“? Пълното ѝ име е „Утре ще бъде най-лудият, най-весел ден в годината, защото ще стана Майска кралица, мамо, Майска кралица“. Тромаво название, обикновено съкращавано за целите на обикновения разговор. В основата му е всяко хубаво сухо шампанско, към което се прибавят бренди, арманяк, кимион, жълт шартрьоз и силна тъмна бира за вкус. Минаха много години, откак го опитах, но мога чистосърдечно да го препоръчам за разсейване и на най-дълбоките депресии. А! — възкликна лорд Икнъм, когато отдолу се дочу плътно бумтене на гонг. — Вечеря. Да слизаме. Не искаме да закъснеем за копанята още първата вечер, нали? Създава лошо впечатление.

[1] Понго е разпространено кучешко име в Англия. — Б.пр. ↑

11.

Намерението на лорд Икнъм беше веднага след вечеря да потърси племенника си Понго с цел провеждането на ободрителен дружески разговор. Но дългото съвещание с домакинята го задържа в дневната и той успя да се измъкне едва след като темата за херцога беше щателно разчепкана. Откри младежа в билиардната самотно да упражнява удари.

Поведението на Понго по време на вечерята беше извор на притеснения за един чичо и съзаклятник. Самият цар Соломон, наконтен за банкет в пълния си блясък, не би надминал Понго по великолепието, но без съмнение щеше да изглежда по-щастлив. Връзката на Понго беше точна, ризата му беше точна, чорапите му бяха точни, а ръбът на панталона му беше направо празник за окото, но приликата с лисица, погната по петите от глутница кучета и хайка опитни ловци, толкова забележима през целия ден, беше по-очебийна отвсякога.

Поради това лорд Икнъм реши да наблегне на веселата стимулираща нотка. Безгръбначният плужек пред очите му положително се нуждаеше от цялата веселост и стимулиране, които можеше да получи.

— Е, млади ми слънчев лъчо — започна той, — от изражението ти личи, че всичко се подрежда по мед и масло. Разбрах, че юнашки си противостоял на Хорас.

За секунда Понго се разведри, както би го сторил ветеран от Азенкур при споменаването на Криспин^[1].

— Да, дадох на стария Х. да се разбере.

— И още как. Проявил си възхитително самообладание. Гордея се с теб.

— Но каква полза? — рече Понго и отново потъна в мрачната бездна. — Това не може да продължи дълго. Дори магаре като Хорас, макар и объркан за момент, ще започне да събира две и две и да стигне до резултата. В момента, в който те види...

— Вече ме видя.

— О, Божичко! И какво стана?

— Проведохме дълъг и интересен разговор и съм щастлив да ти докладвам, че той незабавно потегля за Борнмът, като само ще кацне за малко в Лондон, подобно на пеперуда върху цветче, за да се насмуче до сливиците.

Понго, който внимателно слушаше сводката за скорошните събития, неохотно се зарадва.

— Е, и това е нещо — отбеляза той. — Премахването на Хорас от местопрестъплението е за предпочитане от нищото.

Тонът му засегна лорд Икнъм.

— Още изглеждаш умърлушен — укори го той. — Предполагах, че повествованието ми ще те накара да запърхаш из стаята и да запляскаш с ръчички. Възможно ли е лейди Констанс още да е изворът на безпокойството ти?

— Плюс Бакстър.

Лорд Икнъм махна с пренебрежителна ръка по адрес на домакинята и очилатия младеж.

— Защо се страхуваш от Кони и Бакстър? Дори горила би ги помела с един замах. Какво ти е сторила?

— Нищо конкретно. Всъщност беше доста приветлива. Но информаторите ми се оказаха прави. Тя е жена, която те кара да усещаш, че колкото и цивилизовано да се държи, има стоманено сърце, което може да пусне в действие всеки момент.

Лорд Икнъм кимна.

— Схващам мисълта ти. Забелязал съм същото качество у вулканите и директорката на първата ми детска градина. Разбира се, минаха няколко години, откак завърших учебното й заведение, но си я спомням с кошмарна яснота. Милото кротко личице... нежният гласец... но винаги, подобно на зловещ мотив в музикално парче, подсказваше за способността си внезапно да те перне с линията по кокалчетата. Но Бакстър защо те мъчи?

— Не спря да задава въпроси за методите ми на работа.

— А, двама секретари се усамотяват и обменят опит. Мина ми през ума, че това може да се случи.

— В такъв случай да беше ме предупредил. Тръпки ме побиват само като го видя.

— Стори ти се злокобен, а? И аз изпитах същото чувство. Разговорът ни на перона в общи линии не ми допадна. Стори ми се, че по отношение на обясненията ми за онзи клетник във влака, който се е смятал за сър Родерик Глосъп, прояви известна сухота, което подсказа, че бидейки лишен от синята кръв на приятеля ни Бошъм, е лишен и от светлата вяра, възпята от поета. Ако питаш мен, драги ми Понго, Бакстър подозира нещо.

— Тогава аз си тръгвам!

— Невъзможно. Забрави ли, че Поли трябва да очарова херцога и ще бъде загубена без твоята подкрепа и насърчение? Къде е рицарството ти? Прекрасна гледка щеше да представляваш край Кръглата маса на крал Артур.

Беше докоснал вярната струнка. Понго заяви, че да, в това имало нещо вярно. Лорд Икнъм пък обяви, че бил наясно с Понговата способност да стигне до това заключение, стига само да насочи острия си ум към проблема.

— Да — продължи той, — хванали сме ралото и не можем да размахваме меча. Освен това трябва да ми помогнеш да измъкнем свинята. Чакай, съвсем ми се изплъзна от съзнанието. Ти не си в течение на тази страна от съвместната ни дейност, ако не се лъжа. Емсуърт има свиня. Херцогът я иска. На Емсуърт му се ще да се поопъне, но не смее поради перверзна склонност в характера на херцога, която го кара, когато отиде на гости и някой му се опъне, да овършее дома с ръжена. Затова по мой съвет разработихме стратегия. Обещах му да отстраня животното от кочината, а ти трябва да го закараш до Икнъм, където ще остане скрито до отшумяването на бурята.

Рядко се случваше Понго да си чорли косата, веднъж сресал я за вечеря, но сега го стори. Чувствата му бяха от такова естество, че нямаше как да не зарови ръце в безупречните лимби.

— Ха!

— За кой път трябва да те помоля да не ми хакаш?

— Значи това е най-новото? Трябва да стана шофьор на някаква смрадлива свиня?

— Блестящо обобщение. Самият Флобер не би се изразил по-добре.

— Решително и категорично отказвам да имам нещо общо с пършивия ви план.

— Това последната ти дума ли е?

— Напълно.

— Ясно. Е, жалко, защото Емсуърт несъмнено щеше да те възнагради с кесия злато. Благородството би го задължило. Фрашкан е с пари, а тази свиня е зеницата на окоето му. А точно сега кесия злато би ти се отразила доста благотворно, ако не се лъжа?

Понго зяпна. Беше пропуснал тази гледна точка.

— О! Не се сетих.

— Тогава започвай да се сещаш. А докато го правиш — продължи лорд Икнъм, — ще ти покажа как се играе билиард. Отбележи този удар.

Започна да се навежда над масата с блеснали очи, насочени към заветната топка, когато вратата се отвори и сякаш го облъхна повея от отвъдното.

На прага стоеше Рупърт Бакстър и се звереше към него през дебелиите си лупи.

Повечето хора, изпитали на гърба си мълчаливия, стоманен, очилат поглед на полезния Бакстър, изпитваха желание да обявят внезапно физическо неразположение, склонност да пристъпват от крак на крак и гузно да човъркат из съвестта си, а дори онези с чиста съвест не можеха да не се разтреперят. Но лорд Икнъм не трепна.

— А, драги Бакстър. Мен ли търсите?

— Ще се радвам, ако ми отделите малко време.

— Желаете да споделите нещо с мен?

— Ако не възразявате.

— Дано не идвате за професионална консултация. Не страдаме от халюцинации, нали?

— Никога не страдам от халюцинации.

— Да, и аз бях убеден в това. Е, влезте. Базил, разкарай се.

— Може да остане — тежко провъзгласи Бакстър. — Това, което имам да кажа, силно ще го заинтересува.

Понго, който се сгуши в ъгъла и прекара пръст от вътрешната страна на яката си, определено беше под впечатлението, че е чул гласа на ориста си. За него в цялостното поведение на секретаря имаше нещо толкова застрашително, че той просто не можеше да повярва как е възможно чичо му да не прояви и капка чувства. Лорд Икнъм, небрежно разпръснал разноцветните топки по сукното, се канеше да изпълни сложен удар.

— Прекрасна вечер — заяви той.

— Крайно. Надявам се, че разходката ви беше приятна?

— Малко е да се каже. Вълшебна — продължи лорд Икнъм, след като нанесе умел залпов удар по топката — е точната дума. При този чист въздух, величествен изглед, циганско усещане за неограничена свобода и образователен разговор с херцога не си спомням да съм имал по-ободряваща разходка. Между другото херцогът ми каза, че при пристигането ви е възникнало леко търкане. Каза, че ви е връчил двуседмично предупреждение, защото Хорас Дейвънпорт ви наковладил, че ви е видял на бала в Лондон.

— Да.

— Но се надявам, че всичко вече е уредено?

— Напълно. Той разбра, че е бил заблуден, и ми се извини. Оставам на работа при него.

— Радвам се. Не бихте искали да изпуснете такава длъжност. Човек може да задели настрана тлъста сумичка, ако работи като секретар на херцог. Опасявам се, че моят Базил няма подобна причина за духовно извисяване. Базил си е най-обикновен секретар.

— И то много странен, бих казал.

— Странен ли? В какъв смисъл? Обноските му ли имате предвид или фигурата?

— Струва ми се невежа дори в най-елементарните области на професията.

— Да, опасявам се, че клетият Базил ще се стори на човек като вас завършен аматьор. Той няма вашия несравним опит. Навремето не бяхте ли секретар на лорд Емсуърт?

— Бях.

Руменината направи бузите на Рупърт Бакстър още по-мургави. Беше заемал поста секретар на лорд Емсуърт на няколко пъти и във всеки отделен случай работодателят му, усърдно подпомогнат от

съучастници, бе успявал да го изрита. Не обичаше да му се напомнят тези провали в кариерата.

— А преди това?

— Работих за сър Ралф Дилингуърт, йоркширски баронет.

— Изкачвате се много стабилно по социалната стълбица — възхити се лорд Икнъм. — Започнали сте от дъното с някакъв си жалък баронет и преминавате през граф към херцог. Това ви прави чест.

— Благодаря.

— Няма за какво. Мисля, че съм чувал за Дилингуърт. Бил особняк.

— Голям.

— Носеха се слухове, че стрелял по мишки в гостната си с пушка за слонове.

— Да.

— Несъмнено е било болезнено за семейството. И за мишките, то се знае.

— Крайно.

— Трябвало е да ме повикат.

— Но те ви повикаха.

— Моля?

— Казах, че ви повикаха.

— Не си спомням.

— Не се учудвам.

Рупърт Бакстър се облегна на стола и опря върховете на пръстите си. На прежълтения Понго, който го дебнеше от ъгъла изпод вежди, му се стори, че ако лицето му имаше друга форма и не носеше очила, щеше да заприлича на самия Шерлок Холмс.

— За вас е нещастно стечение на обстоятелствата, че съм срещал истинския сър Родерик. Когато го видях във влака, той, естествено, ме беше забравил, но аз тутакси го познах. Много малко се е променил!

Лорд Икнъм вдигна вежди.

— И сега вие намеквате, че аз не съм сър Родерик Глосъп?

— Намеквам.

— Ясно. Обвинявате ме, че съм приел чуждо име и съм злоупотребил с гостоприемството на лейди Констанс, като съм влязъл

в дома ѝ с фалшива самоличност? Определено заявявате, че съм мошеник и натрапник?

— Заявявам.

— И колко сте прав, драги ми приятелю! — засия лорд Икнъм.
— Колко сте прав.

Рупърт Бакстър продължаваше да удря връхчетата на пръстите си и да ги облъчва през очилата с най-суровия поглед, но докато го правеше, изпита известно неудоволствие. По негово мнение разобличеното провинение би трябвало да се преживее по-тежко, отколкото го правеше мъжът пред него. Лорд Икнъм надничаше в огледалото и поглаждаше мустаците си. Би трябвало да се чувства така, сякаш подът се е продънил под краката му, но той поне не даваше такъв вид.

— Не знам кой сте...

— Наричай ме чичо Фред.

— Няма да ви наричам чичо Фред! — кресна Рупърт Бакстър.

Той повъзстанови самоувереността си след един поглед към Понго. Ето как би трябвало да изглежда разобличеното провинение. Като разобличено провинение.

— Та така — заговори той, вече поуспокоен. — Рискът, който поемате, представяйки се за друг човек, е, че винаги можете да се натъкнете на някого, който познава въпросния човек.

— Банално, но тъй вярно. Харесват ли ви мустаците ми така? Или ги предпочитате така?

Нетърпеливият жест на Рупърт Бакстър даде да се разбере, че той е Немезида, а не съдия на състезание по красота.

— Може би ще ви интересува — продължи той ехидно — разписанието на местните влакове?

— Кой е най-ранният? — за първи път проговори Понго.

— Този, с който разнасят млякото — отвърна Бакстър и хладно го изгледа, — но вероятно ще предпочетете следващия в осем и двайсет сутринта.

Лорд Икнъм се озадачи.

— Говориш, сякаш си под впечатлението, че ще си тръгваме.

— Впечатлението ми действително е такова.

— Значи няма да уважиш малката ни тайна?

— Възнамерявам незабавно да ви изоблича.

— Дори ако се убедиш, че не сме дошли за сребърните лъжици, а за да направим добро на две влюбени сърца?

— Мотивите ви не ме вълнуват.

Лорд Икнъм замислено засука мустак.

— Ясно. Костелив орех си ти, Бакстър.

— Изпълнявам дълга си.

— Но невинаги, ако не се лъжа? Какво ще кажеш за бала в Лондон?

— Не ви разбирам.

— Много добре знаеш, че си бил на онзи бал в Албърт Хол. Хорас Дейвънпорт те е видял.

— Хорас!

— Да, допускам, че в момента това, което твърди Хорас, не се приема за доказателство. Но защо, Бакстър? Просто защото херцогът, след като го видя тази вечер да прави две очевидни грешки при идентифицирането на хора, реши, че е сгрешил и в твърдението си, че те е видял на бала. Убеден е, че младият му родственик страда от халюцинации. Но ако ти ме разобличиш, дъщеря ми и племенникът ми ще свидетелстват, че са хората, за които ги е взел, и на херцога ще му светне, че Хорас не страда от халюцинации и че когато твърди, че си бил на бала, значи си бил. И тогава какво?

Млъкна, а зад гърба му Понго живна като полято цвете. По време на това възхитително изявление в очите му бе изгряла благоговейна възхита, която рядко присъстваше в погледа, отправен към чичо му.

— Браво — почтително изрече той. — Приложи му мъртва хватка.

— Така мисля.

Рупърт Бакстър притежаваше една от онези четвъртити, силни челюсти, които трудно увисват, но в момента тя несъмнено потрепери, сякаш стоманените ѝ мускули се канеха да се отпуснат. И макар да я задържа, в очите зад очилата се четеше изумление.

— Това не е задължително!

— Бакстър, неизбежно е като смяната на нощта с ден.

— Ще отрека...

— И каква полза? Не познавам отдавна херцога, но достатъчно ми е ясен като една от онези инатливи души, съставляващи гръбнака на Англия, които, като си набият нещо в дебелиите глави, не се влияят

от никакви отрицания. Не, ако не искаш да помрачиш сърдечните взаимоотношения, съществуващи между теб и работодателя ти, би трябвало да се позамислиш, Бакстър.

— Определено — допълни Понго.

— Бих погледнал сериозно на нещата.

— Като две и две.

— Ако го направиш, ще разбереш, че оцеляваме или загиваме заедно. Не можеш да ни демаскираш, без да демаскираш себе си. Но докато ние, макар и демаскирани, просто ще трябва да преживеем смущаващо изхвърляне от къщата с помощта на яка прислуга, ти ще изгубиш прекрасната си работа и ще трябва да се върнеш в компанията на баронетите. А откъде знаеш — продължи лорд Икнъм, — че следващият ще бъде дори баронет? Може да е някой изпаднал рицар.

Графът сложи любезна ръка на рамото на секретаря и го поведе към вратата.

— Драги приятелю, сериозно смятам — рече той, — че най-добре ще е да се придържаме към политиката „живей и остави другите да живеят“. Това е единственият начин да си осигуриш спокоен живот.

Вратата се затвори зад гърба на Незаменимия Бакстър. Понго си пое дълбоко дъх.

— Чичо Фред, не мога да не призная, че понякога съм гледал на теб със загриженост...

— Имаш предвид онзи следобед във Вали Фийлдс?

— По-скоро деня на кучешките надбягвания.

— А, да. Там се пооцапахме.

— Но този път ти ми спаси живота.

— Мило момче, караш ме да се изчервявам. Нищо работа. Целта ми е винаги да пръскам радост и светлина.

— Бих нарекъл онзи тип сащисан, нали?

— Мисля, че малко секретари са били по-сащисвани. Можем да гледаме на него като на бита карта. А сега, момчето ми, ще ме извиниш, но трябва да те напусна. Обещах на херцога да се отбия да си побъбрим към десет часа.

[1] Битката при Азенкур се е състояла на 25 октомври, денят на свети Криспин. — Б.пр. ↑

12.

Лорд Икнъм беше прав в предположението си, че след сърдечния им разговор Рупърт Бакстър ще изостави намерението си да разкрие машинациите му. Но грешеше в преценката си за човека зад очилата с метални рамки като бита карта. Шапката на Бакстър още стоеше на ринга. В замъка Бландингс той имаше непоколебим съюзник, на когото винаги можеше да се довери, и пет минути след като напусна билиардната, той вече крачеше към будоара.

— Лейди Констанс, мога ли да поговоря с вас?

— Разбира се, господин Бакстър.

— Благодаря — рече секретарят и седна.

Беше заварил лейди Констанс в кротко разположение на духа. По време на кафето в гостната тя бе провела пространен разговор с изтъкнатия психиатър сър Родерик Глосъп и със задоволство бе установила, че възгледите му относно херцога напълно съвпадат с нейните. Той прегърна мнението ѝ, че се налага съвсем простичка форма на лечение, за да се превърне неговата светлост в човек, който, взел яйце в ръка, не би бил наясно какво да го прави.

Тъкмо си припомняше за пореден път някои от твърде успокоителните му констатации и си мислеше какъв прекрасен човек е той, когато влезе Бакстър. И само след минута, защото той беше човек, който хващаше бика за рогата и не губеше време с деликатни встъпления, разби душевния ѝ покой така, сякаш беше дърт херцог, развъртял сръчно ръжена.

— Господин Бакстър! — ахна тя.

От всеки друг би приела необичайното сведение с вдигнати вежди и смразяващ поглед. Но вярата ѝ в този мъж беше като на дете невръстно. Силата на неговата личност, макар и самата тя да беше силна личност, винаги я завладяваше безпрекословно.

— Господин БАКСтър!

Секретарят бе очаквал подобна реакция от нейна страна. Този спазъм от чувства, известен в киното като „светкавично завладяване“,

в известен смисъл бе неизбежен. Изчака я да го изчерпи, потънал в сурово мълчание.

— Сигурен ли сте?

Едно проблясване на очилата ѝ подсказа, че Рупърт Бакстър не е човек, който плещи, без да е сигурен.

— Лично той ми го призна.

— Но той е тъй чаровен.

— Естествено. Чарът е основният артикул на подобни мошеници.

Лейди Констанс започваше да нагажда ума си към така създалата се ситуация. В края на краищата, размишляваше тя, не за първи път натрапници спохождаха замъка Бландингс. Балеринката на племенника ѝ Роланд например се беше представила за богата американска наследница. А имаше и други случаи. Всъщност положението беше такова, че когато в моменти на мрачност списъкът от гости на замъка ѝ изглеждаше съставен единствено от натрапници, тя не бе далеч от истината. Замъкът Бландингс притежаваше нещо, което привличаше натрапниците като валериан котка.

— Казвате, че е признал?

— Нямахте избор.

— Тогава, предполагам, вече е напуснал къщата?

Известно смущение се прокрадна в маниера на Рупърт Бакстър. Очилата му сякаш се замъглиха.

— Тъъ... не — смънка той.

— Как така! — извика смаяната лейди Констанс. Натрапниците се оказваха по-костеливи орехи, отколкото очакваше.

— Възникна едно затруднение.

Един горд мъж никога не изпитва удоволствие, когато признава, че негодниците са го притиснали в ъгъла и Рупърт Бакстър разказа историята си без всякакво задоволство. Но колкото и да беше болезнена, той я изложи ясно и прямо.

— Невъзможно е да предприема каквито и да било открити мерки. Това би довело до загуба на работата ми, а тя е твърде важна за мен. Намерението ми е да вляза под кожата на херцога и да взема в ръце всичките му дела. Надявам се, че мога да разчитам на вас да не попречите на кариерата ми.

— Разбира се — отвърна лейди Констанс. И за миг не ѝ мина през ум да попречи на възхода на този достоен младеж към висините. Но все пак възнегодува. — И нищо ли няма да предприемем? Нима ще допуснем този тип да остане тук и да си разиграва коня из къщата ми?

Рупърт Бакстър усети, че по този въпрос може да внесе успокоение.

— Той не е дошъл с цел кражба. Дошъл е с надеждата да принуди Хорас Дейвънпорт да се ожени за това момиче.

— Какво!

— Заяви го почти в прав текст. Когато му казах, че знам за натрапничеството му, той каза нещо лекомислено в смисъл, че не бил дошъл за сребърните лъжици, а защото се опитвал да направи нещо, което описа като „добро на две влюбени сърца“. Тогавя не схванах мисълта му, но сега се сетих за нещо, което непрекъснато трепкаше заровено в паметта ми, откак видях тези хора на гара Падингтън. Изпитах смътното усещане, че вече съм виждал някъде момичето. И сега се сетих. Беше на бала с Хорас Дейвънпорт. Всичко е пределно ясно. Очевидно в Лондон не е успяла да го накара да се предаде и затова го е последвала тук, та при сгоден случай да го принуди да се ожени за нея.

Злостната хитрост на тази схема съкруши лейди Констанс.

— Но какво ще предприемем?

— Самият аз, както вече обясних, не мога да направя нищо. Но положително един намек от ваша страна пред херцога, че племенникът му е подложен на опасност да бъде оплетен в катастрофален брак...

— Но той не знае, че бракът е катастрофален.

— Искате да кажете, той е под впечатлението, че момичето е дъщеря на сър Родерик Глосъп, известния психиатър? И така да е. Херцогът има много изострено чувство към класовите различия и ми се струва, че би сметнал дъщерята на един психиатър в ролята на съпруга на племенника му за...

— О, да — оживи се лейди Констанс. — Разбирам. Да, Аларик винаги е бил непоносим сноб.

— Точно така — зарадва се на потвърдението на мнението му Бакстър. — Убеден съм, че няма да ви е трудно да му въздействате. Оставям нещата във ваши ръце.

Първоначалното чувство на лейди Констанс, когато остана сама, беше облекчение и известно време нищо не бе в състояние да го погаси. Рупърт Бакстър както винаги беше успял по своя ефикасен начин да сложи нещата по местата им и да посочи със завидна яснота на ума решението на проблема. Няма друг като него, реши за кой ли път тя.

Но постепенно с отсъствието на магнетичната му личност, която вече не успокояваше ума ѝ, у нея започна да се прокрадва все по-силно някакво неприятно усещане. Колкото и да бе пространна изложената от него теория, че намиращите се в момента в замъка Бландингс натрапници нямаха за цел многобройните му ценности, а само искат да напъхат Хорас Дейвънпорт в редингот и панталони на ситни райета и да го поведат към олтара, тя все по-малко ѝ вярваше.

В представата на лейди Констанс натрапниците не бяха такива хора. Смяташе ги не толкова за романтици, колкото за практики, предпочитащи бижутата пред сватбените камбани. Може и да не мразеха „Гласът, погалил рая“, но този сватбен химн положително заемаше втора позиция след диамантените огърлици.

Стана ядосана от стола. Чувстваше, че нещо трябва да се предприеме, и то незабавно. Разбира се, дори в тревогата и през ум не ѝ мина да намери Рупърт Бакстър и да го разубеди в мнението му. Човек не спореше с Рупърт Бакстър. Казаното от него си оставаше казано и хората трябваше да го приемат. Желанието ѝ бе да стащи някой утешаващ и солиден обитател на замъка, който би я изслушал и би уталожил страховете ѝ, или поне би намерил начин да отклони бедствието. А по стечение на обстоятелствата в момента в замъка се намираще може би най-солидният мъж, крещял някога „Дръж!“ по време на лов на лисици.

С надеждата, че ще се окаже и успокоител, тя забързано излезе от стаята и тръгна да издирва племенника си лорд Бошъм.

Междувременно Рупърт Бакстър, почувствал нуждата от чист въздух след душевното напрежение, на което беше подложен, бе излязъл от къщата и се разхождаше под дърветата. Скиталческите му крака го отведоха до кадифената морава, която се простираше пред

Градинския апартамент. Там, крачещ напред-назад със сключени вежди и ръце на гърба, той се отдаде на размисъл.

Признанието пред лейди Констанс, че не е в състояние да предприеме нищо от рода на незабавни действия, беше раздразнило Рупърт Бакстър и наранило самочувствието му. Забележката на Понго за мъртвата хватка още глождеше сърцето му като отровна стрела. Не беше свикнал разни отрепки от подземния свят да му прилагат мъртви хватки. Няма ли метод, питаше се той, по който да изявя личността си, без да се почувства намесата ми? Съсредоточи се върху проблема и мозъкът му вихрено запрепуска.

На великите умове често се случва, особено в моменти на вихрено препускане, да имат нужда от помощ под формата на музикален акомпанимент. Или, иначе казано, мислителите, докато мислят, често си свирукат. Направи го и Рупърт Бакстър, като избра за целта любима своя мелодия — „Красивите брегове на езерото Ломънд“.

Ако не беше толкова погълнат, щеше да забележи, че при четвъртата трела зад френския прозорец, край който минаваше, се забеляза някакво движение.

Прозорецът тихичко се отвори и глава с побелели мустаци крадливо надникна навън. Но Бакстър бе погълнат от дълбоки мисли и следователно не забеляза нищо. Стигна до края на моравата, заби пета в торфа и се обърна. Започна отново разходката си и пак се приближи до прозореца.

Вече пееше. Имаше приятен тенор.

*Тръгни по пътя в планината,
а аз — по пътя в долината
и ще стигна Шотландия преди теб,
защото аз и любовта ми
няма да се срещнем веч...*

Звездната светлина освети фигурата с белите мустаци.

На красивите брегове на езерото Лом...

Нещо изсвистя в нощния въздух... разби се в бузата на Рупърт Бакстър... и потече лепкава маса...

В същия миг откъм Градинския апартамент долетя острият писък на силен мъж в агония.

Между излизането и връщането на лорд Икнъм в билиардната беше изминал около половин час. Откри, че Понго още е там, но вече не беше сам. Към него се беше присъединил лорд Бошъм, който му бе предложил да направят една стотачка, та лорд Икнъм завари играта към края й. Понго, въодушевен от последната случка, изпълняваше майсторски удари. Графът седна и прояви нужното уважение към добрия тон, като мълча до финала на битката.

Лорд Бошъм си облече сакото.

— Прекрасна игра, сър — сърдечно заяви той, очевидно великодушен в загубата. — Прекрасна игра. Много прекрасна, от всяка гледна точка. — Замълча и въпросително погледна към лорд Икнъм. Последният цъкаше с език и с клатене на глава изразяваше неодобрението си. — Ъ? — рече той.

— Просто ме впечатли иронията на положението — обясни лорд Икнъм. — Над къщата витае трагедия — викат се лекари, подготвят се болнични стаи и студени компреси, а вие, младежите, безгрижно си играете билиард. Свирите на лира, докато Рим е погълътан от пламъци, бих казал.

— Ъ? — повтори лорд Бошъм, като този път добави и едно „Какво?“ за по-голяма тежест. Нищо не схвана от думите му.

— Болен ли е някой? — загрижено попита Понго. — Да не е Бакстър? — продължи той с надежда в гласа.

— Не бих казал, че Бакстър в действителност е болен, въпреки че душата му несъмнено е наранена. Получи сурово яйце по лявата буза. Но вероятно сапунът и водата вече са си казали думата. Далеч по-сериозно е положението на херцога. Той метна яйцето и си изкълчи рамото. Оставих го да се налива с ечемична отвара с обездвижена ръка.

— Хъ! — възкликна лорд Бошъм. — Дяволски неприятно за него.

— Да, не изглеждаше никак въодушевен.

— И все пак — намеси се Понго, за да изтъкне и добрата страна, — той е улучил Бакстър, нали?

— О, здравата го халоса. Трябва да призная, че уважението ми към херцога значително нарасна след тазвечерната демонстрация на точен мерник. Говорете каквото си щете, но в старата аристокрация има нещо красиво. Обзалагам се, че Троцки не би улучил движещ се секретар с яйце в тъмна нощ.

На лорд Бошъм му хрумна нещо. Имаше тромава мисъл, но успяваше да вникне в съществуването на нещата.

— Но защо Дънстабъл е цапардосал Бакстър с яйце?

— Предполагам, че знаете. Събитията се носеха към този момент с неумолимата стремглавост на гръцка трагедия. Сред градинарския състав на замъка Бландингс има член, който изпитва слабост към „Красивите брегове на езерото Ломънд“ и си я подсвирква и пее пред прозорците на херцога, в резултат на което той от известно време му е устроил засада с кошница яйца. Тази вечер по причина, напълно необяснима за мен, Бакстър се е изявил като дубльор на градинаря. Двамата с херцога бяхме в Градинския апартамент и си бърбяхме за едно-друго, когато Бакстър излезе в ефир и херцогът, хвърляйки се към гардероба като цирков тюлен, се появи с пълни ръце и започна да го обстрелва с яйца. Би трябвало да поясня, че Горкичкият изпитва вродена ненавист към тази песен. Предполагам, че артистичното му ухо се дразни от тромавата рима на „езерото Ломънд“ с „преди теб“. Все пак, ако бях обмислил нещата, би следвало да го предупредя. Не можеш да хвърляш яйца на тази възраст, без да...

Отварянето на вратата прекъсна речта му. Влезе лейди Констанс. Въздишката ѝ на облекчение при вида на лорд Бошъм бързо замря, като видя долнопробната му компания.

— О! — рече тя и изгледа отблъскващите му събеседници с нескрито отвращение, а Понго, върху когото бе съсредоточена цялата сила на взора ѝ, се затресе като желе и рухна върху билиардната маса.

Лорд Икнъм както винаги остана вежлив и хладнокръвен.

— А, лейди Констанс, тъкмо разправях на момчетата за злощастния инцидент с херцога.

— Да — намеси се лорд Бошъм. — Вярно е, нали, че дъртакът си е изкълчил крайника?

— Има крайно болезнено изкълчване на раменната става — изрази се по-елегантно лейди Констанс. — Свърши ли играта си, Бошъм? Бих искала да поговоря с теб.

И тя изведе племенника си, а лорд Икнъм я проследи със замислен поглед.

— Странно — рече той. — Маниерът ѝ положително беше смразяващ. Забеляза ли мраз в маниера ѝ, Понго?

— Не знам за маниера ѝ, но очите ѝ бяха като нажежени шишове — отвърна още треперещият Понго.

— Горещи очи, студен маниер... Това със сигурност значи нещо. Възможно ли е в края на краищата Бакстър да е изплюл камъчето? Не, не би се осмелил. Предполагам, че е било естествената реакция на домакиня, чиито гости са се изпотръшкали и са я вкарали в главоболия с разни доктори. Да я отпъдим от мислите си, защото имаме да си говорим за много неща. На първо място кражбата на свинята се отменя.

— Ъ?

— Не си ли спомняш? Планът трябваше да започне с това ти да откараш свинята на Емсуърт в Икнъм и да завърши с благодарствено мушване на пачка в ръката ти от негова страна, но се опасявам, че няма да стане. Неотдавнашният инцидент лишава херцога от физическата възможност известно време да борави ефективно с ръжена и Емсуърт, какъвто си е стратег, веднага е загорял и му е съобщил, че няма да му даде свинята. Тъй че вече не желае да я измъкваме.

Понго изслуша това изложение със смесени чувства, но като цяло преобладаваше облекчението. Кесия със злато несъмнено щеше да му се отрази благоприятно, но още по-добре щеше да му се отрази избягването на една нощ на ужасите, прекарана в кола със свиня. Подобно на много чувствителни младежи и той се сгърчваше при мисълта да не се изложи, а само човек, преднамерено сляп за житейските истини, би отрекъл, че излагацията да се разхождаш из Англия със свиня в колата е ненадмината.

— Е — рече след кратък размисъл той, — кесия със злато би ми се отразила добре, но не мога да твърдя, че съжалявам.

— Може и да съжалиш.

— Какво искаш да кажеш?

— Възникна друго усложнение, което ще ни създаде някои трудности да се мотаем тук и спокойно да се грижим за набирането на средства.

— Божичко, какво е станало пък сега?

— Не бих твърдял, че е станало нещо. Просто допълнително препятствие, а кой не обича препятствията? Те са стимулът, който вади на повърхността най-доброто у човека.

Понго изпълни няколко истерични танцови стъпки.

— Ще ми кажеш ли най-после какво е станало?

— Ще ти го кажа с една дума. Нали познаваш онзи бард на Поли? Поетът-побойник.

— Е, и?

— Скоро ще бъде сред нас.

— Какво?

— Да, присъединява се към трупата. Когато бъркотията и крясъците отшумяха и капитаните и кралете — имам предвид Емсуърт, Кони и лекарят, си отидоха, херцогът сподели с мен, че ще разкаже играта на Емсуърт. Онази свиня, заяви той, му е била твърдо обещана и ако Емсуърт си въобразявал, че може да го преметне, дълбоко се заблуждавал. Възнамерявал да открадне свинята и вече изпратил вест на Рики Гилпин да пристигне и да го стори. Продиктува в мое присъствие дълга телеграма до младежа, в която му нареди незабавно да се яви и да се постави на разположение.

— Но ако Рики дойде и се види с госпожица Пот, ние сме свършени. Не можеш да преметнеш твърда глава като него, както направи с Хорас.

— Прав си. И тъкмо затова го нарекох препятствие. Все пак той няма да отседне в замъка. Херцогът го инструктира да наеме стая в „Гербът на Емсуърт“. Може и да не се срещне с Поли.

— Надай се!

— Признавам, че е доста сложно. Но да се надяваме на най-доброто. Вземи се в ръце, драги Понго. Изправи рамене и изпъчи гърди. Запей като птичка — чурулик-чурулик, чурулик-чурулик.

— Ако те интересуват плановете ми, смятам да си лягам.

— Да, върви и си почини добре.

— Да си почина ли!

— Струва ти се, че трудно ще заспиш? Брой овце.

— Овце! Ще броя Бакстъри, лейди Констанси и смахнати чичовци. Ха! — отсече Понго и се оттегли.

Лорд Икнъм взе щеката и замислено потупа бялата топка. Беше пообъркан. Можеше да разбере споменаването на Бакстър и лейди Констанс. Но намекът за смахнатите чичовци искрено го озадачи.

Лейди Констанс имаше дарбата да разказва. Умееше да изложи дадена история така, че публиката ѝ, дори ако се състоеше от племенник, на когото трябваше да се обясняват вицовете от притурката на вестника, веднага схвана същността. След несигурното начало лорд Бошъм последва мисълта ѝ като хрътка. Дълго преди да е приключила изложението си, той разбра, че това, което е връхлетяло замъка Бландингс, са натрапници, а не мишки.

Още първите му думи го доказаха.

— Виж ти! — възкликна той. — Натрапници!

— Натрапници! — повтори лейди Констанс, защото повторението е майка на знанието.

— Виж-ти-виж-ти! — даде племенникът ѝ допълнителни доказателства за това, че е в час.

Последва мълчание. Бръчките по челото и напрегнатият израз на розовото му лице показваха, че лорд Бошъм мисли.

— За Бога, тогава — заяви той — този тип в края на краищата е онзи тип! За известно време ми се стори — додаде той, — че не може да е онзи тип, но сега, като ми обясни всичко, става съвсем ясно, че трябва да е онзи тип. Онзи тип в плът и кръв, проклет да съм! Е, потресен съм!

Лейди Констанс рядко беше в настроение да слуша подобни приказки, а тази вечер, след изживяното нервно напрежение, по-малко отвсякога.

— Какво бръцолевшиш, Джордж?

— За онзи тип — отвърна лорд Бошъм, убедил се, че не се е изразил достатъчно ясно. — Оказва се, че все пак е онзи тип.

— О, Джордж! — Лейди Констанс направи кратка пауза. Щеше да изрече тежки думи, но знаеше, че е длъжна да го стори. — Понякога си направо като баща си!

— Типът с измамата — продължи лорд Бошъм, обезпокоен от неспособността ѝ да разбере. — Проклятие, не може да си забравила какво ти разправих за онзи лъскав тип, дето ми измъкна портфейла на Парк Лейн.

Хубавите очи на лейди Констанс се разшириха.

— Да не искаш да кажеш...

— Искам, и още как! Точно това искам да кажа. Абсолютно. Когато го видях на гарата, първото нещо, което си казах беше: „Виж ти, онзи тип!“ Но после си рекох: „Виж ти, не, не е онзи тип!“ Защото ти ми беше внушила, че е голяма клечка в света на медицината. Но сега, като твърдиш, че не е голяма клечка в света на медицината...

Лейди Констанс силно удари ръчката на креслото.

— Това решава въпроса! Господин Бакстър е сгрешил.

— Ъ?

— Господин Бакстър смята, че причината, поради която са дошли натрапниците, е да подмамят Хорас Дейвънпорт да се ожени за момичето. Не го вярвам. Дошли са за диамантената ми огърлица. Джордж, трябва да действаме незабавно!

— Как? — запита лорд Бошъм и за втори път от началото на съвещанието лейди Констанс се впечатли от приликата на мисловните му процеси с тези на един неин брат, когото тъй често бе искала да халоса по главата с тъй предмет.

— Може да се направи само едно. Трябва да...

— Чакай, чакай. Не бъркаш ли нещо? Щом знаеш, че тия типове са мошеници, защо просто не ги предадем в ръцете на местната полиция?

— Не можем. Да не смяташ, че не съм помислила за това? Това ще значи господин Бакстър да загуби работата си при Аларик.

— Ъ? Че защо? Какво? Кой? Къде? Защо Бакстър ще загуби работата си?

Лейди Констанс се ядоса, че трябва да губи ценно време, за да обяснява нещата, но го направи.

— О, ъ? — просветна на лорд Бошъм. — Да, разбирам. Но не може ли да си намери друга работа?

— Разбира се, че може. Но той ясно изрази настойчивото си желание да работи за Аларик, тъй че това, което предлагаш, е изключено. Трябва да...

— Ще ти кажа едно. През следващите дни не смятам да държа пушката си окачена на стената. Това е официално изявление.

Лейди Констанс тропна с крак. Не беше лесно за седнала жена да го стори убедително, но тя го направи така, че успешно секна речта на племенник, когото в детството често бе налагала на голо с четката за коса. Лорд Бошъм, наканил се да говори надълго за пушката си, която обожаваше, млъкна.

— Джордж, би ли бил тъй любезен да не ме прекъсваш постоянно! Казвам, че можем да сторим само едно. Трябва да наемем детектив, който да наблюдава тези хора.

— Ама разбира се! — Подобно на по-малкия си брат Фредерик Трипуд, в момента пребиваващ в Съединените американски щати като продавач на кучешките бисквитки, произвеждани от бащата на чаровната му съпруга, лорд Бошъм беше страстен почитател на криминалната литература и всичко, свързано с детективите, живо го вълнуваше. — Точно така! И ти познаваш човека, нали?

— Аз?

— Миналото лято тук нямаше ли детектив?

Лейди Констанс потрепери. Посещението на споменатия от него човек не бе угаснало в паметта ѝ. Понякога ѝ се струваше, че никога няма да угасне. Често в късни следобеди, когато жизнеността намалява и човек е склонен да става жертва на странни, зловещи видения, ѝ се струваше, че още вижда намазаните му с восък мустаци.

— Пилбийм! — извика тя. — По-добре да ме заколят в леглото, отколкото да пусна онзи тип отново в къщата си. Ти не познаваш ли някой детектив?

— Аз ли? Не. Откъде-накъде... Чакай, да, все пак познавам — вдъхнови се лорд Бошъм. — Божичко, сега, като се замисля, разбира се, че познавам. Оня тип на Хорас.

— Какъв тип на Хорас?

Лорд Бошъм се сепна. Твърде късно осъзна, че е на косъм от издаването на чужда тайна. Хорас, припомни си той, докато изплакваше душата си по време на пътуването им с колата от Лондон, го беше заклел да пази най-строга тайна по повод дейността му като работодател на частни детективи.

— Е, като казвам, че е тип на Хорас, не бива да го приемаш буквално. Хорас ми разказа за свой приятел, който наел този частен

детектив да... тъъ... да му свърши нещо.

— И свършил ли го е?

— О, да, свършил го е.

— Значи е способен?

— Крайно способен.

— Как се казва?

— Пот. Клод Пот.

— Знаеш ли адреса му?

— Сигурно е в указателя.

— Тогава върви веднага да говориш с него. Кажи му незабавно да пристигне.

— Слушам — рече лорд Бошъм.

13.

Решението на херцога, след ултиматума от страна на лорд Емсуърт относно Императрицата на Бландингс, да мобилизира племенника си Рики Гилпин и незабавно да се впусне в политика на извиване на ръце не би изненадало никого, запознат с войнствените традиции на неговото гордо семейство. Именно бащата на херцога беше човекът, два пъти срязал мрежестата ограда, отделяща къщата му в Южна Франция от местното игрище за голф. Дядо му пък, както обядвал в клуба си, бе залепил на лицето на член на комитета незадоволителен омлет. Херцозите Дънстабъл открай време бяха хора с висок и надменен дух, които бързо реагираха на съпротивата срещу тях и нанасяха удари, накратко — последните хора на света, от които бихте очаквали безнаказано да се отказват от свине.

Рамото, благодарение на своевременното лечение, бе спряло да го боли. Когато се събуди на другата сутрин, единственото неприятно физическо усещане беше известно изтръпване. Но в душевното му състояние нямаше съществено подобрене. До късна нощ бе размишлявал върху увъртанията на лорд Емсуърт, а новият ден не му донесе облекчение. Владееше го горчивина заедно с мрачната решимост да се бори за правата си.

По обяд пристигна телеграма от племенника му, че ще хване влака в пет часа, така че в десет часа на другата сутрин след втора безсънна нощ той извика секретаря си Рупърт Бакстър и му нареди да вземе кола от гаража и да го откара в „Гербът на Емсуърт“. Пристигна там точно в десет и половина, а през фоайето се завтече да го посрещне рижав, як и силно луничав младеж.

Между Хорас Дейвънпорт и братовчед му Аларик Гилпин нямаше никаква семейна прилика. Всеки от двамата се бе метнал на баща си, а бащата на Рики Гилпин беше огромен мъжага с гръден кош като на борец тежка категория. Точно този гръден кош той бе предал на сина си заедно с мускули, изчислени за двама синове. При вида на

Рики човек би се учудил, че пише стихове, но лесно би разбрал защо е разгонил търговците на зеленчуци от Ковънт Гардън.

Но макар външно да бе стряскащ и неизменно внушаващ впечатлението, че никой здравомислещ човек не би тръгнал с него по тъмна алея, в тази априлска утрин Рики Гилпин чувстваше обич към всичко живо наоколо. Децата спокойно биха си играли с него, а котката на „Гербът на Емсуърт“ вече го бе сторила. При цялата му външна страховитост, душата му бе мека като памук.

Нищо не въодушевява влюбен млад повече от изявлението от страна на любимото момиче след събития, които са го накарали да се усъмни в силата на чувствата ѝ, че той е единственият мъж в живота ѝ и въпреки че е ходила на бал в компанията на зулуски войни, на последните трябва да се гледа като на средства за развлечение. Уверенията на Поли Пот след сцената на Бохемския бал в Албърт Хол, че Хорас Дейвънпорт е мимолетен фактор в живота ѝ, бяха повлияли дълбоко на Рики. А на всичкото отгоре пристигна и телеграма от чичо му.

Тази телеграма, реши той, можеше да означава само едно. Създаваше се удобен случай чичо му да се почувства задължен спрямо него или можеше да го постави в положение, при което едва ли би се поколебал да му се отплати. Беше убеден, че отношението на херцога към въпроса за съчувствието и помощта му, свързани с лученосупеното начинание, щеше рязко да се промени, след като получи съдействие при решаването на затрудненията, накарали го да изпрати SOS.

Тъй че един бодър и оптимистичен Рики Гилпин бе хванал влака за Маркет Бландингс в пет часа предишния следобед и един весел и окрилен Рики Гилпин се втурна с протегната, подобна на свински бут ръка. Едва тогава забеляза, че дясната ръка на родственика му е превързана и обездвижена.

— Велики Боже, чичо Аларик — извика той с разтреперан от изумление и загриженост глас, — да не си се наранил? Толкова съжалявам. Какъв срам! Колко гадно! Как се случи?

Херцогът изсумтя.

— Замерих с яйце секретаря си и си изкълчих рамото.

Много млади хора при получаването на подобно съобщение биха казали нещо неуместно. Но Рики реагира безупречно. Хвърли вината в

правилна посока.

— Как може да те кара да го замеряш с яйца, дявол да го вземе?
— възмутено запита той. — Трябва да е пълно магаре. Защо не го уволниш?

— Ще го направя веднага след като поговорим. Едва тази сутрин разбрах, че съм уцелил него. От момента, в който пристигнах — заобяснява херцогът, — някакъв тайнствен мъж непрекъснато си подсвиркуваше „Красивите брегове на езерото Ломънд“ на моравата пред прозорците ми. Действаше ми на нервите. Гадна песен.

— Отвратителна.

— Не можех да се примиря с нея.

— Съвсем правилно.

— Запасих се с яйца.

— Много умно.

— За да го замеря.

— Разбира се.

— И снощи, като започна пак онова „Ти тръгваш по планинския път“ и тъй нататък, не издържах. А сутринта пристига Кони и ми заявява, че трябва да се засрамя от поведението си спрямо клетия господин Бакстър.

— Как може да ти говори подобни тъпотии! Коя е тая нещастница?

— Сестрата на Емсуърт. На лорд Емсуърт. Замъкът Бландингс. Отседнал съм там. Естествено, тя е смахната.

— Естествено. Всяка трезва жена веднага би прозряла, че си прав за себе си. Чичо Аларик — топло заяви Рики, — бил си подложен на кампания за предумишлен и целенасочен тормоз и не се учудвам, че си се спрял на мен. Какво искаш да направя? Да хвърля още яйца по Бакстър? Само кажи, и веднага започвам.

Ако ръката му не беше обездвижена, херцогът би потупал племенника си по гърба. Усещаше остри угризения, че през всички тези години тъй грешно го бе преценявал. Рики Гилпин може и да имаше своите недостатъци, например онова малоумно писане на стихове, но сърцето му бе златно.

— Не — отсеке той. — След тази вечер няма да има Бакстър, когото да замеряш с яйца. Уволних го преди няколко дни и

благодарение на глупавото си добросърдечие го назначих отново, но този път — край. Дойдох тук да си поговорим за свинята.

— За коя свиня?

— На Емсуърт. И това е другата ми тежка обида!

Рики не успя да схване насоката на мисълта на чичо си.

— Да не са насъскали свинята срещу теб? — започна да налучква той.

— Емсуърт обеща да ми я даде.

— А, разбирам.

— Разбира се, не разполагам с нищо в писмена форма, но постигнахме джентълменско споразумение, доброволно прието и от двете страни. А сега той се отмята.

— Какво! — Рики не беше допускарал, че човек може да падне толкова ниско. — Потъпкал е свещената си дума? Този човек трябва да е първокачествен гадняр.

Херцогът вече бе напълно сигурен, че е сбъркал абсолютно преценката си за този прекрасен младеж.

— Мислиш ли?

— Така би мислил всеки здравомислещ човек. В края на краищата съществува морален кодекс на поведение.

— Точно така.

— И другите трябва да се съобразяват с него.

— Именно.

— Значи искаш да задигна свинята? — тръсна Рики.

Херцогът ахна. Възторгът от племенника му достигна апогея си. Очакваше да прекара дълги минути в досадни обяснения. Реши, че в днешно време сред младежта рядко се среща подобна светкавична интелигентност, съчетана с възвишени морални принципи.

— Точно така — рече той. — Когато имаш работа с мъже като Емсуърт, не можеш да подбиращ методите си.

— Съгласен съм. Всичко е позволено. Е, как да се заема със задачата? Ще ми трябва някои указания.

— Разбира се, разбира се, разбира се. Ще ги получиш. Усилено размишлявах по въпроса. Миналата нощ почти не съм мигнал...

— Срам и позор!

— ... и преди да заспя, планът за кампанията беше изпипан в главата ми до последната подробност. Тази сутрин го проверих и ми се

стори безупречен. Имаш ли лист и молив?

— Ето. Ще откъсна първата страница. Нахвърлил съм някои сурови проекти за балада.

— Благодаря. Сега — започна херцогът и издуха мустаците си под напора на художественото съчинителстване. — Ще ти начертая карта. Това е замъкът. Това е моята стая. Пред нея има морава. Морава — обяви той, след като нарисува нещо като накриво опържено яйце.

— Морава — повтори Рики, който надничаше зад рамото му. — Разбирам.

— Оттук, около края на моравата, завива алеята. Завоят е в близост до гъст шубрак, това е в далечния край на моравата, а после продължава покрай поляна, която се съединява със зеленчуковата градина. На тази поляна — продължи херцогът, като отбеляза мястото с кръстче — се намира кочината на свинята. Виждаш ли стратегическата важност на този момент?

— Не — отвърна Рики.

— Аз също — мило призна херцогът — до момента, когато тази сутрин си миех зъбите. Тогава изведнъж ме осени.

— Имаш изключителен ум, чичо Аларик. Понякога съм си мислил, че от теб би излязъл велик пълководец.

— Погледни сам. Всеки, измъкнал свинята от кочината, би се шмугнал с нея в шубрака, осигурявайки си по този начин прекрасно прикритие, а единственият момент, когато има опасност да бъде забелязан, е докато прекосява моравата към прозореца ми. Предлагам да изберем момент, когато наоколо няма да има свидетели.

Рики примигна.

— Не те разбирам, чичо Аларик. Да не смяташ да държиш животното в стаята си?

— Точно това ще направя. Тя е на партера, с удобни френски прозорци. Какво по-просто от това да вкараш свинята през тях и да я настаниш в банята?

— Как, ще я държиш там цяла нощ?

— Кой е споменавал нещо за нощ? Ще влезе в банята в два часа следобед. Поразмърдай си мозъка. В два часа всички са на обяд. Иконом, лакеи и тъй нататък. Камериерките ще са привършили сутрешната си работа по стаите и ще са в кухнята, в стаята на икономата или където там ходят. А научих, че свинарят ползва обедна почивка.

Пътят ще е чист. Хиляди хора могат да откраднат хиляди свине от кочината на замъка Бландингс в два часа следобед, без никой да ги забележи.

Рики беше впечатлен. Това определено беше генералщабна разработка.

— През целия следобед свинята ще си стои в банята и ще остане там до падането на нощта. Тогава...

— Но, чичо Аларик, някой положително ще влезе в банята преди това. Камериерките с чисти кърпи...

Херцогът войнствено изръмжа.

— Бих искал да видя кой ще се осмели да стъпи в банята ми, след като издам заповед в противен смисъл. Ще остана в стаята си през целия ден и няма да пускам никой да стъпи в нея. Ще поръчам да ми донесат вечерята там на поднос. А ако някоя проклета камериерка си въобрази, че ще може да си пробие път с чисти кърпи, на бърза ръка ще се озове навън с шут отзад. А по време на вечерята ти ще се върнеш. Тук, където пътят завива край шубрака в края на моравата — той заби в нарисуваната карта палец като дирижабъл, — ще те чака кола. Ще вземеш свинята, ще я качиш на колата и ще я откараш в къщата ми в Уилтшир. Това е планът, който разработих. Има ли нещо неясно?

— Няма, чичо Аларик.

— Значи смяташ, че ще можеш да се справиш?

— Със завързани очи, чичо Аларик. И ако мога да добавя, чичо Аларик, не вярвам, че в Англия има друг човек, който би предвидил всичко така, както си го сторил ти. Гениално е.

— Би ли го нарекъл чак гениално?

— Положително.

— Може и да си прав.

— Знам, че съм прав. Това е най-ненадминатият пример на хладнокръвно обмисляне, с който някога съм се сблъсквал. С какво се занимаваше през Голямата война^[1], чичо Аларик?

— Ами с туй-онуй. Дейност от национално значение, знаеш.

— Включиха ли те в Генералния щаб?

— О, не. Нищо подобно.

— Каква загуба! Каква престъпна загуба!

Във фойето на „Гербът на Емсуърт“ цареше извънредно сърдечна атмосфера. Херцогът заяви, че е много мило от страна на Рики да го ласкае така. Рики отвърна, че „ласкаене“ не е точната дума, защото просто е изразил искреното си мнение, което би било и мнението на всеки, който би разпознал гениалността, когато я срещне. Херцогът се интересува дали Рики би пийнал нещо. Рики с дълбока благодарност отговори, че е малко раничко. Херцогът го запитва за пише ли нещо в момента. Рики обясни, че точно в момента не, но през следващия месец в „Поетичен преглед“ ще излезе негов сонет. Дяволски интересна работа са това сонетите, изкриви си душата херцогът и попита Рики дали има определени редовни часове за седене на писалището, или чака вдъхновение. Рики разкри, че най-подходящата за него политика е да се спотайва, докато се яви някоя идея и след това да се нахвърли върху ѝ и да ѝ стъпи на врата. Херцогът призна, че дори да му платят милион лири не би могъл да напише сонет. Рики скромно призна, че писането на сонети е детска игра и не може да се сравни с работата, която изисква истински, трудни размисления като разработването на кампания за кражба на свиня например. За да постигне това, настоя Рики, човек трябва наистина да е нещо.

На практика сцената, разиграваща се в сумрачното фойе на „Гербът на Емсуърт“, можеше накратко да се опише като „Пир на любовта“. И толкова по-жалко бе, че Рики продължи разговора по начин, който разруши хармонията.

Поетите като класа са делови мъже. Шекспир описва окото на поета като блуждаещо във възвишен унес от небето към земята и от земята към небето, без да дава на нищо място и име, но на практика ще откриете, че едното ъгълче на това око определено е устремено към заплащането на авторските права. Рики не правеше изключение. Като всички поети и той имаше своите периоди на унес, но издател, който би му изпратил чек за една лира вместо за гвинеята^[2], договорена като цена за най-новото му творение, нямаше да остарее с много, преди да открие на бюрото си остро писмо или да усети, че ухото му пламти от излияния по телефонната жица. И сега, като прие мисията и я обсъди в общи линии, Рики бързаше да уреди условията.

— Между другото, чичо Аларик... — започна той.

— Ъ? — откликна херцогът, прекъснат насред дума в предългия си разказ за човек, когото бе познавал в Южна Африка, веднъж написал хумористично петстишие.

Рики, макар да усещаше, че подобен род преговори е най-добре да се оставят в ръцете на компетентен агент, беше непоклатим.

— Остана една дреболия — рече той. — Кога ще ми дадеш чека — преди да свърша работата или след това?

Дружелюбното сияние, излъчвано от херцога, бе угасено от внезапна ледена струя. Сякаш тъкмо с наслада се сапунисваше в гореща баня и нечия зла ръка бе спряла топлата вода.

— Чекът ли? Какъв чек?

— За двеста и петдесет лири.

Херцогът рязко се отдръпна в стола, а мустаците му, запенили се нагоре, сякаш подети от бурна хала, се разбиха като вълна в суровия скалист бряг на Дънстабълския нос. По-малко величествен мустак би се изтръгнал из корен под въздействието на това бързо, агонизиращо издишване. Доскорошното му ласкаво мнение за племенника бе претърпяло рязко преосмисляне. Макар да имаше много въпроси, по които душите им не се срещаха, херцогът си приличаше като две капки вода с господин Пот по отношение на раздялата с парични суми. Само човек с крайно силен чар би задържал одобрението му след претенцията към двеста и петдесет лири.

— Какви, по дяволите, ги дрънкаш? — кресна той.

Рики приличаше на човек, изправил се лице в лице с тигър, без да е сигурен, че може да разчита на здравината на клетката, но въпреки това твърдо продължи.

— Приемам, че сега няма да ми откажеш парите за бара за лучена супа. Помниш ли, че обсъждахме въпроса преди няколко дни в Лондон? Тогава цената беше петстотин, но след това човекът я намали на двеста и петдесет при условие, че му дам парите в брой до края на седмицата. Естествено, за мен ще е най-удобно да напишеш чека още сега. Така ще мога да му го изпратя веднага по пощата и той ще го получи утре рано сутринта. Все пак, постъпи както решиш. Щом успея да получа парите до петък...

— През целия си живот не съм чувал подобна глупост!

— Искаш да кажеш, че няма да ми дадеш двеста и петдесет лири?

— Точно това искам да кажа — отсече херцогът, като възстанови нормалното положение на мустаците си и започна да ги дъвче. — Га! — резюмира положението той.

Край на пира на любовта. Над фойето на „Гербът на Емсуърт“ надвисна напрегнато мълчание.

— Надявам се, че повече няма да чуя тази глупост — наруши го херцогът. — За какво, за Бога, ти е притрябвал бар за лучена супа?

Вероятно споменът за доскорошната им близост — две другарчета, които си бърбят за сонети, поощри Рики към откровеност. Докато говореше, съзнаваше, че откровеността е качество, с което може да се прекали и което в настоящия случай може да има тежки последици, но ако искаше да подобри отношението на опонента си, трябваше да извади някакъв силен аргумент. А съществуваше вероятност (господин Пот в дните си на букмейкър би я оценил като сто към осем) думите му да докоснат чичовото сърце. В края на краищата понякога и сърцата на най-костеливите орехи се разтапят от историята за една истинска любов.

— Искам да се ожена — обяви той.

Ако сърцето на херцога започваше да се топи, грубата му външност по никакъв начин не отрази този факт. Очите му изхвъркнаха като на скарида, а мустаците отново се запениха под рифа на носа.

— Да се жениш ли? — извика той. — Как така ще се жениш? Не ставай глупак.

Рики бе започнал деня с нежност към всички твари и се надяваше да успее да запази това свое отношение, но не можеше да не отчете, че Провидението, създало чичо му Аларик, го изправяше пред твърде тежко изпитание.

— Никога в живота си не съм чувал подобна глупост. Как, по дяволите, можеш да си позволиш да се жениш? От наследството на майка си имаш около два пенса годишен доход, а едва ли печелиш от тия твои сонети дори за цигари.

— Точно затова искам да купя бара за лучена супа.

— И ще се правиш на глупак, като продаваш лучена супа.

С огромно усилие Рики се въздържа от коментар. Стори му се, че мълчанието е за предпочитане. Колкото и дразнещо да беше да остави събеседникът му да поведе по точки в дебата, беше за предпочитане

пред изгарянето на всички мостове към помирението с някоя язвителна забележка. Толкова повече, че в момента не можеше да измисли такава.

Мустаците на херцога се издигаха и спадаха като водорасли по време на прилив.

— А какъв глупак ще изглеждам аз, като тръгна да обяснявам на всеки, че имам племенник, който разнося супи на поднос. Достатъчно лошо беше като те извинявах пред приятелите си, че пишеш стихове. „С какво се занимава напоследък племенникът ти? — продължи херцогът, имитирайки любопитен приятел с който знае защо тънък фалцет. — В Националната гвардия ли е? В дипломатическите служби? Учи за държавни изпити по право?“ — „Не — отвърщах аз. — Пише стихове“, след което настъпваше гробно мълчание. А сега искаш да допълня обясненията си с това, че си станал сервитьор на супа? Га!

Ярка червенина бе обагрила лицето на Рики. Темпераментът му, винаги склонен да рипне, започна да напруга мускулите му като на акробат, готвещ се за скок.

— Що се отнася до тая твоя идея да се жениш... За какво ти е да се жениш? А? За какво?

— Ами за да обидя момичето. Не мога да я понасям.

— Какво!

— Защо смяташ, че искам да се оженя? Защо обикновено се женят хората? Искам да се оженя, защото открих най-прекрасното момиче на света и я обичам.

— Но нали каза, че не можеш да я понасяш?

— Опит да се пошегувам.

Херцогът налага шепа мустаци, подъвка ги, остана недоволен от вкуса и ги изплю с поредното могъщо пуфтене.

— Коя е тя?

— Не я познаваш.

— Добре тогава, кой е баща ѝ?

— Ами нищо особено.

Внезапно зловещо спокойствие налегна херцога и от това маниерът му заприлича на вулкан, който с усилие на волята се сдържа да не изригне.

— Няма нужда да ми обясняваш повече. Всичко е ясно. Пипнала те е някаква отрепка.

— Нищо подобно!

— Недей да спориш. Е, това решава нещата. Няма да получиш нито пени от мен.

— Добре. А ти няма да получиш свиня от мен.

— Ъ?

Херцогът се сепна. Рядко му се случваше да се оказва в положението да потушава открит метеж сред подчинените. В интерес на истината досега не беше му се случвало и за един кратък миг се обърка. Но на бърза ръка се взе в ръце и в оцъклените му очи се върна старият тираничен израз.

— Не ми дръж такъв тон, млади човече.

— Няма да докопаш никаква тъпа свиня — заяви Рики. — Цената ми е двеста и петдесет лири на свиня и щом не желаеш да посрещнеш условията ми, сделката се разваля. Ако, от друга страна, се съгласиш да ми платиш тази крайно скромна сума за твърде неприятната и мъчителна работа, аз на свой ред съм склонен да забравя обидните ти думи по адрес на момиче, което би ти направило чест, ако се съгласи да влезе в семейството ти.

— Прекрати тия глупости. Тя очевидно е пълен отпадък. Начинът, по който племенниците се обвързват с отрепките на човешката раса, може да докара апоплексия всекиму. Абсолютно ти забранявам да се жениш за тая мърша.

Рики пое дълбоко дъх. Лицето му приличаше на буреносен облак, а очите му се забиха като свредели в чичото.

— Чичо Аларик — изрече той, — само белите ти коси те пазят. Ти си възрастен човек, с единия крак в гроба...

Херцогът трепна.

— Как така с единия крак в гроба?

— С единия крак в гроба — твърдо повтори Рики. — И аз не възнамерявам да положа там и другия ти крак, като ти нанеса удара по ченето, за който плачеш с всяка твоя дума. Но държа да кажа следното. Несъмнено ти си най-тежкия случай на злобар, получавал някога затлъстяване на сърцето поради полувековно тъпкане с храна и вина, изтръгнати от устата на гладувания пролетариат. Повръща ми се от теб. Ти тровиш въздуха. Довиждане, чичо Аларик — отсече Рики и подчертано се отдръпна. — Най-добре е да приключим този разговор, защото не отговарям за себе си.

С прощален поглед, какъвто никой племенник не би трябвало да отправя към своя чичо, Рики Гилпин се понесе към вратата и излезе. Херцогът остана на мястото си. Усещаше, че в момента не може да стане.

Беше достатъчно лошо за един тираничен мъж да понесе непокорството на голобрадо момче, а решимостта на племенника му, въпреки възраженията му, да остане вкопчен в балеринката или каквато там беше, с която се беше обвързал, би била достатъчна да го вкара във временна кома. Но още по-парализираща бе мисълта, че отблъсквайки Рики Гилпин, бе отблъснал единствения човек, който можеше да му осигури Императрицата. Свинекрадците не се срещаха под път и над път.

Херцог Дънстабъл имаше ум, който лесно падеше в лапите на маниакалността и макар здравият разум да се мъчеше да го убеди, че в живота има цена, която не може да се плати дори под заплахата от загубата на свиня, продължаваше да усеща, че щастието и задоволството му са свързани именно с нея. Беше човек, който искаше това, което иска, веднага, щом го поиска, а желаното в момента беше Императрицата на Бландингс.

До рамото му заговори студен глас, който го изтръгна от унеса.

— Извинете, ваша светлост.

— Ъ? Какво има?

Рупърт Бакстър продължаваше да говори студено. Изпитваше мрачна ненавист към стареца. Не обичаше хора, които го замерят с яйца. Нито пък беше човек, който би се смилил от спортсменска възхита пред хвърляне, което несъмнено би направило чест всекиму, показващо изключителна точност на мерника при полеви условия.

— Току-що един полицаи ме информира, че трябва да преместя колата от вратата на странноприемницата.

— Нима? Е, кажи му да върви по дяволите.

— С разрешение на ваша светлост смятам да я преместя зад ъгъла.

Херцогът не проговори. Осени го внезапно светкавично вдъхновение.

— Ей, ти — рече той, — я седни.

Рупърт Бакстър седна. Херцогът внимателно го загледа и реши, че вдъхновението му е оправдано. Забеляза, че секретарят има

стройна, яка фигура, прекрасно пригодена за изпълнението на задача като отмъкването на свине от кочини. Миг по-рано беше убеден, че след като Рики го е изоставил, напразно ще търси помощник за черната работа. Но сега му се стори, че го е открил. Не очакваше съпротива от този източник. Много добре знаеше колко силно цени работата си Рупърт Бакстър.

— Крал ли си някога свине? — хвана той бика за рогата.

— Не съм — студено отвърна Рупърт Бакстър.

— Е, от днес започваш — уведоми го херцогът.

[1] Първата световна война. — Б.пр. ↑

[2] Стара английска парична единица, равняваща се на една лира и един шилинг. — Б.пр. ↑

14.

Същия следобед към три часа гаровото такси на Маркет Бландингс (Ед. Робинсън, собств.) зави през портата на замъка Бландингс и се задруса по дългата алея. А отвътре, разположен в миризливата му вътрешност, господин Пот за първи път спря поглед на историческия дом на графовете Емсуърт.

Докато го правеше, чувствата му значително се отклоняваха от тези на обикновения посетител при подобни обстоятелства. Клод Пот беше реалист и това оцветяваше възгледите му. Там, където други, хвърлили пръв поглед към това последно убежище на един стар режим, обикновено се възхищаваха от елегантния парк и благородните дървета, или потръпваха от романтично страхопочитание при мисълта на какви гледки са били свидетели тези сиви каменни стени в дните, когато рицарите са били храбри, той почувства единствено, че собственикът на подобно място несъмнено би проявил вкус към една партия Персийски монарси.

Господин Пот, подобно на Рики, бе пристигнал в Маркет Бландингс в добро настроение. Телефонното обаждане на лорд Бошъм, дошло точно когато заспиваше, най-напред го раздразни. Но когато откри, че говори с клиент, и то не с какъв да е, а канещ го в замъка Бландингс, той се разведри. И тази ведрост още го съпътстваше.

От момента, в който се запозна с лорд Емсуърт, Клод Пот въздишаше за по-близко познанство с човека, когото опитното му око начаса определи като крал на заплесите. Това, усети в червата си той, бе човек, специално роден за партньор на Персийски монарси и мисълта, че бяха се срещнали и разминали като кораби в морето, силно го огорчаваше. А ето че го канеха да пристигне в дома на лорд Емсуърт и нещо повече — плащаха му за това.

Нищо чудно, че за Клод Пот животът беше розов. Все още плуваше в сиянието на оптимизма, когато таксито спря пред парадния вход и беше въведен от иконома Бийч в пушалнята. Там завари

обемист розов младеж, топлец солидното дъно на панталоните си пред жизнерадостен огън.

— Господин Клод Пот, милорд — обяви Бийч и се оттегли с точната доза сдържаност, която проявяват икономите, когато държат да се разграничат от отговорността за дадени посетители.

От друга страна, розовият младеж бе самата сърдечност.

— Здравсти, Пот. Значи пристигнахте, а, Пот? Чудесно. Прекрасно. Отлично. Превъзходно. Седнете, драги събирачо на улики. Името ми е Бошъм. Син съм на лорд Емсуърт. За да опресня паметта ви, аз съм този, който ви се обади.

Господин Пот не можеше да намери думи. Видът на този работодател го остави без дъх.

До настоящия момент бе смятал лорд Емсуърт за най-многообещаващата рудна жилка, на която можеше да се осланя изследователят, но само един поглед върху сина му бе достатъчен, за да осъзнае, че е сбъркал. Пред него стоеше мечтата на всеки занимаващ се със залози човек. Остана дълго безмълвен, зает с изучаването на лорд Бошъм със същия неприкрит интерес, демонстриран навремето от дебелия Кортес, втренчен в Тихия океан. Няма да е преувеличено да заявим, че господин Пот предчувстваше изгряването на нова планета на небосклона.

Лорд Бошъм също потъна в замислено мълчание след приветствената си реч. Подобно на повечето хора, пазарували по каталог, и той, разопаковал колета, реши, че е трябвало да подложи стоката на обстойна преценка, преди да изпрати чека. Струваше му се, също като на Понго Туисълтън при по-раншни обстоятелства, че ако смачканото чиче пред него е детектив, значи всичките му представи за детективството ще трябва да се преразгледат из основи.

— Вие онзи същият Пот ли сте? — запита той.

Господин Пот сякаш не съумя да го извади от затруднението. Явно отказваше да стане авторитет по въпроса за истинността или неистинността на Потовците.

— Искам да кажа, частният детектив. Човекът с кървавите петна и лупата.

— Заповядайте визитната ми картичка — рече Пот, който многократно бе преживявал тази сцена.

Лорд Бошъм я разгледа внимателно и се успокои.

— А — възкликна той. — Добре. Та да си дойдем на думата, значи пристигнахте, а?

— Да, сър.

— Очаквах ви вчера.

— Съжалявам, лорд Б. Щях да дойда, ако имах възможност. Но момчетата от ярда просто не ме пуснаха.

— Какъв ярд?

— Скотланд Ярд.

— О, а, разбира се. Значи работите за тях? — запита лорд Бошъм с чувството, че това вече е друга работа.

— Когато оплескат нещата, обикновено прибегват до услугите ми — небрежно поясни Пот. — Този случай бе крайно заплетен.

— И за какво се отнасяше?

— Не мога да ви кажа — отсече господин Пот. — Устните ми са запечатани от Закона за държавната тайна, за който несъмнено сте чували.

Лорд Бошъм усети, че съмненията му са били недостойни. Спомни си как много от най-страшните детективи в библиотеката му са били привилегирани или по-скоро подпомагани от заблуждаващата си външност. Бъкстън Блак от „Трима мъртви в Мистли Корт“ и Дрейк Денвър от „Убийствата със синята панделка“ бяха два примера, които веднага изскочиха в паметта му. Първият приличаше на преуспяващ адвокат, а вторият — на търсецо удоволствия градско конте. На какво приличаше господин Пот, не би могъл да определи в момента, но важното беше, че няма значение.

— Е, да се заловим за работа, а?

— Ще се радвам да получа кратко описание на положението.

— Кратко ли? — лорд Бошъм се поколеба. — Не съм сигурен, че трябва да е кратко. Всъщност историята е дълга и заплетена. Но ще я съкратя, доколкото мога. Знаете ли какво значи натрапник?

— Да, сър.

— Е, в къщата има натрапници. Това е гвоздеят на проблема. Цели трима — не един, не двама, а трима! Трима! И всички се представят за други хора, без да им мигне окото.

— Хм.

— Прав сте да хъмкате. Работата е крайно мъчителна и не се учудвам, че леля ми е разтревожена. За една жена не е приятно всеки

път, като влезе в стаята си да си вземе носната кърпичка или нещо друго, да я намери гъмжаща от разбойници, търсеци кутията ѝ за бижута.

— Мъже ли са тримата натрапници?

— Двамата са мъже. Третият, съвсем напротив, е жена. И като говорим за нея, не можем да не споменем това, което вероятно ще наречете за себе си Теорията на Бакстър. Запомняте ли всичко, или използвате тефтерче?

— Бакстър натрапник ли е?

— Не — отрече лорд Бошъм с вида на справедлив човек. — Той е проклет досадник с очила в метални рамки, но не е натрапник. Той е секретар на херцога и теорията му е, че негодниците са тук не за да грабят, а за да принудят херцога да разреши на племенника си да се ожени за момичето. Находчива е, разбира се, но по мое мнение е пълна глупост и следва да я изхвърлите от ума си. Дошли са да крадат. И като ви кажа, че един от тях само преди два дни ме подлъга да му дам портфейла си, ще прецените що за птици са. Запишете ги в тефтерчето си, ако ползвате тефтерче, като хора, които не се спират пред нищо.

Господин Пот започваше да се чувства като в мъгла. Ако от тази история нещо се очертаваше ясно, това бе фактът, че цялото домакинство прекрасно познава моралния облик на тези типове. И все пак очевидно им разрешаваха да вилнеят из къщата и ги поощряваха да се чувстват като у дома си.

— Но щом знаете, че тези лица са тук с престъпни намерения...

— Защо не ги изведем в белезници? Драги ми изследователю на пепел от пури, какво ли не бих дал за това, но не можем да го сторим. Не бихте разбрали защо дори да ви обяснявам цял час, затова просто приемоте, че никакви... никакви... как беше онази дума на „п“?

— Каква дума на „п“?

— Тъкмо това ви питам. Прями? А! Сетих се! Преки. Трябва да приемоте, че никакви преки действия не бива да бъдат предприемани, защото това ще доведе до нежелани за нас последствия. И когато казвам „нас“, говоря най-вече за леля ми. Лично аз пет пари не давам дали Бакстър още утре ще изгуби работата си.

Господин Пот се предаде.

— Не ви разбирам, лорд Б.

— И аз имах това чувство. Все пак осмислихте ли факта, че замъкът гъмжи от натрапници?

Господин Пот потвърди.

— Така, дотук добре. Всъщност това трябва да знаете. Работата ви е да ги държите под око. Схващате ли? Ще ги наблюдавате непрекъснато и ако ги видите да бъркат в кацата, ще ревнете „Хой!“ Достатъчно ясно ли е? Добре — рече лорд Бошъм. — Превъзходно. Отлично. Прекрасно. Тогава можете да започнете веднага. А, между другото, сигурно ще пожелаете някакво заплащане?

Господин Пот потвърди и работодателят му внезапно започна да сипе банкноти като фонтан. Лорд Бошъм имаше разумната практика, когато посещава селски надбягвания, както възнамеряваше да стори на другия ден, да има у себе си пари в брой.

— Десетачка?

— Благодаря, лорд Б.

— Ето, заповядайте.

Очичките на господин Пот блестяха, докато мушкаше банкнотата в джоба си.

— Държете много пари в брой, лорд Б.

— И може да ми потрѣбват, преди слънцето утре да залезе. Предстои първият ден на надбягванията в Бриджфорд, където обикновено ми одират кожата. Много трудно е да се преценят тия селски надбягвания. Интересувате ли се от конни надбягвания?

— Навремето бях комисионер и работех на Силвър Ринг.

— Велики Боже! Наистина! Малкият ми брат Фреди навремето беше съдружник на букмейкърска фирма. Тъстът му го принуди да се откаже и да отиде в Америка да продава кучешки бисквити. Работата е преинтересна.

— Крайно.

— Предполагам, че не залагате?

— Много рядко, лорд Б.

— Но как се забавлявате?

— Обичам кротка игра на карти.

— Аз също. — Лорд Бошъм изгледа с нежно чувство сродната душа. Краставите магарета се бяха намерили. — Единственият проблем е, че за женения мъж е трудно да играе карти. Вие женен ли сте?

— Вдовец съм, лорд Б.

— Бих искал да не ме наричате „лорд Б.“. Звучи като че искате да ме наречете с лоша дума, но се сепвате овреме. Та докъде бях стигнал? А, да. Когато съм у дома, нямам възможност да се добера до игра на карти. Жена ми не дава.

— Има такива жени.

— Всички са такива. Започвате живота като навит, нетърпелив спортист, готов да заложи всичко на всичко, и изведнъж срещате момиче, в което се влюбвате, а когато изплувате от упойката, откривате, че не само сте женен, но сте и доживотно абониран за игра на бридж по три пенса за сто точки.

— Колко вярно — въздъхна господин Пот.

— Няма ги вече приятелските игрички, където всичко е разрешено освен хапането и бутилките.

— Ах! — рече господин Пот.

— Докато изчакваме натрапниците да наберат скорост, бихме могли да правим и по-тъпи неща — продължи лорд Бошъм — от една приятелска игричка на карти още сега.

— Щом негово благородие желае.

Лорд Бошъм примижа.

— Бих искал да не използвате този израз. Точно това казваше адвокатът ми на съдията всеки път, когато той го прекъсваше по време на съдебния процес срещу мен за неспазено обещание за женитба. Тъй че ако не възразявате, се въздържайте.

— Много добре, ваше благородие.

— Не ме наричайте и „ваше благородие“. Мразя тези официалности. Лицето ви ми допада... не, това е попреувеличено, но да речем, че ми допада характерът ви, по дяволите, и чувствам, че ще станем приятели. Наричайте ме Бошъм.

— Добре, Бошъм.

— Да позвъня ли за тесте карти?

— Не си правете труда, Бошъм. Имам у себе си.

Внезапната поява на помазнена колода от потайностите на костюма на господин Пот заинтригува лорд Бошъм.

— Винаги ли носите у себе си карти?

— Когато пътувам — да. Обичам да си реда пасианси във влака.

— А знаете ли някакви игри?

— Обичам Черен Петър.

— Да, Черен Петър е прекрасна игра.

— И табланет.

— И тя не е лоша. Но мога да ви предложа нещо по-добро и от двете.

— Играли ли... — започна господин Пот.

— Играли ли сте... — започна и лорд Бошъм.

— Играли ли сте някога — завърши лорд Бошъм — игра, наречена Персийски монарси?

Очите на господин Пот се извъртяха към тавана и за кратко време той онемя. Устните му безмълвно шаваха. Вероятно произнасяше благодарствена молитва.

— Не — отвърна най-сетне. — Как се играе?

— Навремето много я играех — обясни лорд Бошъм, — макар напоследък да съм я поизоставил. Както вече казах, добрият женен мъж се съобразява с желанията на жена си. Ако е наблизо. Но сега не е и би било интересно да проверя дали съм запазил старите си умения.

— Името е много красиво — прошепна господин Пот, все още трудно контролиращ гласните си струни. — Трудно ли се учи?

— Ще ви обуча за минутка. По същество не се различава много от Сляп покер. Ето как става. Теглите карта, ако схващате мисълта ми, и другият също тегли карта, ако следите какво ви говоря. Тогава, ако картата, която сте изтеглили, е по-силна от тази на другия, печелите. И обратно, ако картата на другия е по-силна — губите.

Лорд Бошъм стрелна неспокоен поглед към господин Пот, сякаш се питаше дали не го е объркал. Но господин Пот очевидно го бе разбрал прекрасно.

— Мисля, че схващам идеята — рече той. — Във всеки случай ще разбере всичко в хода на играта. Хайде, благородни спортисте. Следвай тежненията на сърцето си и се не бой от нищо. Раз, два, и готово! Далеч от жената, далеч от злината! Ако не рискуваш, не печелиш!

— Имате странен начин на изразяване — отбеляза лорд Бошъм, — но без съмнение сърцето ви е златно. Започваме ли, Пот?

— Започваме, Бошъм!

Спускаше се здрач — мекият тайнствен здрач на английската пролетна вечер, — когато от парадния вход на замъка Бландингс излезе закръглена фигура и тръгна по алеята за коли. Беше Клод Пот, частен детектив, на път за „Гербът на Емсуърт“ да обърне едно-две. Беше уведомен, че бирата там е превъзходна. И ако ви се вижда странно, че някой, толкова скоро пристигнал в Маркет Бландингс, вече разполага с тази местна информация, това може да се обясни с факта, че първото нещо, което направи, след като седна в гаровото такси, беше да подпита Ед. Робинсън за мнението му по въпроса. Подобно на изследовател на дивата природа, господин Пот при пристигането си на непознато място винаги най-напред разузнаваше местата за водопой.

Ед. Робинсън — истинска енциклопедия по зададения въпрос, беше разговорлив и общителен. Но макар да бе говорил с неподправена топлота за „Житния сноп“, „Каруцарски отдих“, „Бръмбарът и клинът“, „Капка по капка“, „Синята крава“, „Синият глиган“, „Синият дракон“ и „Веселите крикетисти“, защото беше справедлив човек, признаващ всекиму дължимото, все пак даде недвусмислено да се разбере къде е хвърлен пъпът му и точно натам се отправи господин Пот.

Вървеше бавно, с наведена глава, защото броеше десетачки. А поради наведената си глава не забеляза веднага приближаването на стария си приятел лорд Икнъм, който с гъвкава походка се приближаваше по алеята към него. Едва когато чу смаян глас да произнася името му, той вдигна поглед.

Лорд Икнъм бе прекарал следобеда си в скитане и беше видял много интересни природни забележителности, но сега забеляза една, която не беше очаквал, и в очите му липсваше дружелюбен блясък. Нашествието на Клод Пот, не можа да не помисли той, добавяше ново усложнение към и без това заплетеното положение. А дори човек, който смята усложненията за солта на живота си, може да реши, че всяко нещо си има граница.

— Горчица!

— Брей! Лорд И!

— Горчица, какво, за Бога, правиш насред Шропшир?

Господин Пот се заколеба. За миг му се стори, че професионалната предпазливост ще му наложи уклончив отговор. Но

после реши, че едно толкова древно приятелче заслужава доверието му.

— Е, лорд И., това е тайна, но знам, че ще си остане между нас. Извикаха ме.

— Извикаха те? Кой, Поли?

— Поли ли? Тя да не е тук?

— Тук е.

— Мислех, че е в твоето имение.

— Не, в това имение е. Кой те извика?

— Член на аристокрацията, отседнал в замъка Бландингс. На име Бошъм. Обади ми се онзи ден и пожела професионалните ми услуги. Изглежда, че в дома има натрапници и той иска да ги държа под око.

За първи път, откак Джордж, виконт Бошъм, бе влязъл в живота му, лорд Икнъм започна да усеща, че у него се прокрадва неохотно уважение към интелекта на този младеж. Ясно беше, че е подценил противника, който го бе заблудил на перона с розовия си вид и увиснало чене, а през цялото време е възнамерявал да извика детективи. Не можеше да не признае, че коварството му направо се доближаваше до змийското.

— Божке, наистина? — рече той и замислено засука мустак.

— Да, трябва да започна работа като нищо неподозиращ гост и да не отлепям очи от тях, за да не забегнат с творби на изкуството.

— Ясно. Какво ти каза за тия натрапници? Навлезе ли в подробности?

— Не бих казал. Но били трима — двама м. и една ж.

— Аз, племенникът ми Понго и дъщеря ти Поли.

— Ъ?

— Натрапниците, за които е говорил Бошъм, сме, от ляво на дясно — дъщеря ти Поли, племенникът ми Понго и аз.

— Шегувате се, лорд И.

— Не.

— Не го проумявам.

— Явно. Май ще е най-добре да ти обясня.

Но преди да се захване с обясненията, лорд Икнъм се замисли. В момента се сети, че господин Пот не е почитател на Рики Гилпин и не одобрява желанието на дъщеря си да се омъжи за този изпаднал материално младеж. Спомни си и че Поли му беше казала как баща ѝ

се надявал да се поддаде на очарованието на Хорас Дейвънпорт. Поради това реши, че ако държи да си осигури симпатиите и сътрудничеството на господин Пот, ще трябва да се поотклони от истината. И се поотклони. Беше човек, който с готовност се отклоняваше от истината, стига да си струваше.

— Поли — започна той — си пада по Хорас Дейвънпорт.

Очите на господин Пот се ококориха и той така се развълнува, че изтърва една десетачка. Лорд Икнъм я вдигна и я разгледа с интерес.

— Брей! Да не си наследил богатство, Горчица?

Господин Пот подсмръкна.

— Глупости, лорд И. Младият Бошъм, твърде приятен млад човек, ме учи да играя на Персийски монарси.

— И май си го обрулил.

— Късметът на начинаещия — скромно заяви господин Пот.

— Колко му отмъкна?

— Преброих двеста и петдесет. Той има система, която включва удвояване на сумите, когато загуби.

— Е, това ще е приятна малка зестра на Поли. Помогни й да си купи чеиза.

— Ъ?

— По-късно ще се върна на това. За момента ще те осветля по отношение на нещата в замъка Бландингс. Ключът към цялата работа, това, което трябва да схванеш от самото начало, е, че Поли е влюбена в Хорас Дейвънпорт.

— Когато ми го каза, едва не паднах. Мислех, че е хлътнала по младия Гилпин.

— А, той ли? Просто краткотраен флирт. А дори да беше нещо повече, поведението му на бала е угасило искрата на любовта.

— Кое на любовта?

— Искрата.

— А, искрата? Да, и това е вярно — съгласи се господин Пот, който започна да навлиза в материята. — Ругал я и я наричал как ли не само защото отишла на танци с друг — нещо, което в наши дни се случва ежедневно. Май й е забранил да ходи. Прекрасен начин да се държиш с момиче с висок дух. Какво право има да заповядва и да нарежда на дъщеря ми какво да прави и какво да не прави? За какъв се има? Де се е чуло и видяло такова нещо? Да не сме в Гърция?

Лорд Икнъм претегли въпроса.

— Доколкото знам, не сме. Защо?

— Май нямах предвид Гърция — поправи се господин Пот с известно раздражение, — а Турция, където жените ги държат под ключ и не смеят да нарекат дори душите си свои. Ако Поли не беше толкова мило момиче, щеше да го халоса с някоя бутилка. Но тя е дъщеря на майка си.

— Че чия дъщеря може да бъде?

— Не разбрахте смисъла на думите ми, лорд И. — търпеливо поясни господин Пот. — Исках да кажа, че се е метнала на скъпата си майка по благия нрав. Скъпата ѝ майка имаше направо ангелски характер, Поли — също. Това исках да кажа. Скъпата ѝ майка и на мравката път струваше, Поли — също. Виждал съм скъпата ѝ майка нежно да взема мравката в ръка...

Лорд Икнъм го прекъсна. Би искал да чуе всичко за покойната госпожа Пот и царството на насекомите, но времето течеше.

— Слушай, Горчица, я да оставим мравките. Да се върнем на Хорас Дейвънпорт. Както вече казах, той е човекът, на когото Поли е хвърлила око. А той я обича така, както го обича и тя. Пристигна тук в деня след бала, а ние го последвахме.

— Защо?

— Много просто. Горчица, знаеш кой е Хорас Дейвънпорт. Племенник и наследник на херцог Дънстабъл.

— А! — въздъхна господин Пот и за малко да свали шапка.

— А ние се появихме в скромното качество на натрапници, защото, за да има щастлив край, е извънредно важно Поли да омае херцога и да го накара да мисли, че е идеалната жена за неговия племенник и наследник. Тоя херцог е костелив орех, Горчица. Забучва яката на ризата за врата си с кабарчета, за да не харчи за копчета. Хорас от дете се бои до смърт от него и никога не би се осмелил да се ожени без благословията му. Преди Поли да мине по пътеката до олтара с Хорас Дейвънпорт, херцогът трябва да бъде обработен нежно и търпеливо. И няма да се уморя да наблягам, Горчица, че трябва да се държиш на втори план. За Поли се предполага, че е моя дъщеря.

С няколко добре подбрани думи лорд Икнъм скицира положението. Когато свърши, господин Пот като че бе склонен към критицизъм.

— Струва ми се доста заобиколен път към целта — оплака се той. — Защо да не дойде като моя дъщеря?

— Е, така се случи — тактично обясни лорд Икнъм. — Вече е твърде късно да променим нещата. Но нали разбра?

— О, да, разбрах.

— Така си и знаех. Никой досега не се е усъмнил в интелигентността ти, макар да познавам хора, които са малко придирчиви по отношение на навика ти да прегъваш ъгълчето на асото. А това ме връща на казаното преди малко. За парите, които си взел от Бошъм. Сбогувай се с тях, Горчица.

— Не ви разбирам, лорд И.

— Искам да ми ги дадеш, стари ми приятелю...

— Какво!

— ... за да ги връща на Поли като сватбен дар. Знам, знам — съчувствено произнесе лорд Икнъм. — Няма нужда да ми казваш какви страдания ще ти причини това. Виждам как тази мисъл раздира сърцето ти. Но, Горчица, в живота на всеки мъж настъпва час, когато той трябва да реши дали да извърши нещо добро и великодушно, или да се присъедини към избиващите се зверове. Постави се на мястото на Поли. Това дете трябва да разполага с нещичко, за да не чувства, че отива с празни ръце при любимия човек. Гордостта ѝ го изисква.

— Да, ама...

— Припомни си само как винаги си се грижил за нея с бащинска нежност. Карала ли е шарка като дете?

— Да, карала е, но не виждам общото...

— Има общо, Горчица. Спомни си как е лежала в кревата, трескава и зачервена. Би дал всичко, което притежаваш, за да ѝ помогнеш. Виждам, че очите ти се овлажняват.

— Не, не се.

— А би трябвало.

— Не одобрявам младо момиче да разполага с много пари. Нямам нищо против да ѝ дам десетачка.

— Ха!

— Ама чак пък двеста и петдесет...

— Дреболия в сравнение със спокойствието в душата ти. Ако я провалиш сега, никога вече няма да си щастлив. Ще бъдеш престъпник, допуснал чувствително момиче като Поли да се омъжи

без петак в джоба. Ти си светски мъж, Горчица. Знаеш какво значи чеиз. Ще има нужда по две от всичко. А ще я подложиш ли на унижението да ходи да крънка от бъдещия си съпруг за интимното бельо, което почтените момичета дори не смеят да назоват в присъствието на господата? Накарай я да го стори и ще нанесеш на чистата ѝ душа рана, която годините може да излекуват, но не и да заличат.

Господин Пот запристъпва от крак на крак.

— Няма нужда да му казва за какво са ѝ парите.

— За Бога, Горчица, не измествай въпроса. Разбира се, че ще трябва да му каже за какво са ѝ парите. Едно момиче не може да си шепне в здрача с любимия мъж и изведнъж да изиска двеста и петдесет лири за джобни пари. Ще трябва веднага да обясни всичко и да заговори за фусти и комбинезони. Ще я принудиш ли да го стори? Няма да е приятно да се прочете в биографията ти, приятелю. Ако питаш мен — мрачно продължи лорд Икнъм, — застанал си на кръстопът, Горчица. Натам е щастието на Поли, спокойствието ти... а натам са упреците към самия себе си и нещастieto за нея. Вече я виждам как чака... наблюдава... на нокти и зъби... чуди се дали ще постъпиш както се полага. Не я разочаровай, Горчица.

Господин Пот продължи да пристъпва от крак на крак. Беше видно, че в известен смисъл е трогнат, но не дотам, че да се остави да го оберат пладнешки.

— Какво ще кажеш за една хубавичка дваисетачка?

— Всичко или нищо, Горчица. По дяволите, в края на краищата няма да изгубиш парите. Винаги ще можеш да си ги прибереш пак от Хорас, ако поиграете на Персийски монарси след сватбеното пътешествие.

Лицето на господин Пот се озари от внезапна светлина, която за секунда го направи почти красиво.

— Бре! Вярно!

— Струва ми се, че това решава всички проблеми.

— Разбира се, че ще си ги прибера. Ето ви ги, лорд И.

— Благодаря, Горчица. Знаех, че няма да се изложиш. А сега, ако ме извиниш, ще ида да се изкъпя. В хода на скиталчествата си нанесох голяма част от Шропшир върху дрехите си. Щом я отмахна, ще намеря

Поли и ще ѝ съобщи добрата новина. Няма да съжaliaваш, драги приятелю.

Но лорд Икнъм сбърка в това си предсказание. Господин Пот вече съжaliaваше, и то дълбоко. Не беше човек, който се разделя с двеста и петдесет лири, без да мигне, а в съзнанието му вече се прокрадваше съмнението дали ще успее да си възстанови сумата според лесната схема, провъзгласена от събеседника му. Дълго преди да стигне до Маркет Бландингс бе започнал да се пита ще може ли да разчита на Хорас Дейвънпорт. За играта на Персийски монарси трябваха двама, а Хорас можеше да се окаже от ония странни, неприятни люде, които не си падат по нея. Понякога бе попадал и на такива в бързите влакове.

Все пак в извършването на добро дело винаги има нещо стимулиращо и Клод Пот, като влезе в усамотения бар на „Гербът на Емсуърт“, можеше да бъде причислен към умерено щастливите хора. Във всеки случай беше достатъчно въодушевен да е настроен за разговор и той се обърна към другия обитател на бара — едър младеж, седнал в сенчестия му край, с идеята за пир на разума и радост за душата.

— Хубав ден — започна той.

Другият посетител се обърна и се разкри като Рики Гилпин.

15.

Рики бе дошъл в усамотения бар да търси лек за наранената си душа и не би могъл да предприеме по-мъдър ход. Нищо не може да възстанови съкрушените надежди и срутенията замъци на мечтите и да ги превърне в нещо приемливо за един младеж, но бирата на Дж. Оувънс — собственик на „Гербът на Емсуърт“, безспорно полагаше големи усилия. Домашното производство на Оувънс е течна Полиана, винаги разкриваща добрите страни и показваща светлината в тунела. Тя вмъква малката си ръчица в твоята и шепне: „Горе главата!“ Ако крал Лир имаше подръка някоя и друга халба, щеше по-малко да крещи: „Вейте, ветрове, докато се пръснат бузите ви!“ Или нещо подобно.

На Рики тя подежда като магия. Часовете мрачни мисли след разговора с чичо му го бяха вкарали в бара като пълна развалина. Към момента на появата на господин Пот той отново гледаше на бъдещето с нещо като душевна сила.

Парите, изтъкна бирата, не са всичко. „Погледни на въпроса откъм тази страна — настоя тя. — Абсурд е да се твърди, че няма стотици начини един умен и предприемчив младеж да намери достатъчно пари, за да се ожени. Най-важното в тази брачна работа са не парите, а момичето. Ако момичето е свястно, всичко е наред. Вярно, че си затънал във финансовата бездна, но какво от това? Поли още е насреща и те обича. А все ще изникне нещо.“

И изникнал под формата на господин Пот. При вида му очите на Рики Гилпин внезапно се отвориха.

До този момент идеята да осигури от Клод Пот парите за закупуването на бара за лучена супа не му беше минавала и през ум. Но когато я заобръща в бирената си глава, тя му се стори идеалното решение. Господин Пот беше баща на Поли. Той самият веднъж беше изтръгнал господин Пот от лапите на разярената тълпа. Че господин Пот ще предостави парите, за да осигури бъдещето на Поли и да се отплати за стария си дълг, беше ясно като бял ден.

— О, здравейте, господин Пот! — сърдечно поздрави Рики.

Любезността в гласа му не беше смесена с изненада. За появата на Полиния татко съществуваше готово обяснение. Реши, че е пристигнал за надбягванията в Бриджфорд, за които се бе наслушал по време на престоя си в Маркет Бландингс. Но ако той не бе изненадан да види господин Пот, господин Пот беше крайно изненадан да го види.

— Младият Гилпин! Що щете тук?

— Чичо ме извика. Отседнал е в Бландингс, на няколко километра оттук. Искаше да ме види по работа.

Господин Пот бе ужасен.

— Искате да кажете, че отивате в замъка?

— Не. Тази сутрин чичо дойде тук да обсъдим нещата, но всичко пропадна. Довечера се връщам в Лондон.

Господин Пот най-сетне пое дъх. Мисълта, че този младеж ще се натресе във фината мрежа от интриги, омотала замъка Бландингс, го беше потресла.

— Вие, разбира се, сте дошли за надбягванията?

— Точно така — съгласи се господин Пот, преблагодарен за предположението.

— Къде сте отседнали?

— В околността.

— Опитайте тази бира. Прекрасна е.

— Благодаря — отвърна господин Пот. — Благодаря.

Рики не проговори, докато гостът му не бе обслужен. През целия си живот беше твърдоглав и независим и се притесняваше да поиска пари от непознат човек. Но с известно усилие преодоля тази плахост. Познат или непознат, напомни си той, Клод Пот положително би прекарал няколко седмици в болницата, ако не беше физическата сила на Аларик Гилпин.

— Господин Пот.

— Да, сър?

— Господин Пот, бих желал да разменя няколко думи с вас по един въпрос.

— О?

— Обичате ли лучена супа?

— Не.

— Да, ама много хора я обичат. И в тази връзка бих искал да ви направя едно делово предложение.

— А?

Рики дръпна от домашно приготвената напитка на Дж. Оувънс. Не беше му убягнало, че маниерът на събеседника му е резервиран. Очите на господин Пот сякаш винаги бяха покрити с предпазващ слой. А сега май беше спуснал и резервната пелена.

— Не знам дали Поли ви е споменала, господин Пот, че имам възможност да купя един бар за лучена супа. Вероятно сте ги забелязали около Пикадили.

— Май си спомням, че споменавах нещо.

— Надявам се, с ентузиазъм. Те са фабрики за пари. Барът, за който говоря, е собственост на мой приятел американец. Предложи ми да го купя за двеста и петдесет лири.

Споменаването на точно тази сума накара господин Пот да замига, сякаш го бяха докоснали по оголен нерв. Все още не беше решил дали Хорас Дейвънпорт е спортна натура с вкус към Персийски монарси. Понякога го виждаше да посяга да тегли от колодата. Друг път не го виждаше. Бъдещето бе увито в мъгла.

— Това са много пари — отсече той.

Рики беше смаян.

— Много пари ли? За право върху бар в сърцето на веригата от барове за лучена супа в Лондон? Това е направо подарък. Но той е обхванат от носталгия по Ню Йорк и би искал да отплава още утре, стига да можеше. Е, това е положението. Твърди, че мога да получа бара срещу двеста и петдесет лири, ако успея да му връча парите до края на тази седмица. И нека ви кажа, господин Пот, тези барове имат огромен потенциал. Прекарвал съм там нощ подир нощ и съм наблюдавал пристрастените към алкохолни оргии да се изсипват на тълпи с изплезени езици. Също като стада бизони, устремени към езеро.

— Ами тогава му дайте двеста и петдесет лири.

— Бих му ги дал, стига да ги имах. Точно до този момент щях да стигна. Можете ли да ми заемете тази сума?

— Не.

— Ще получите лихва, ако желаете.

— Не, сър. Не ме бройте в тази сделка.

— Нима твърдите, че не разполагате с такава сума?

— Разполагам и с повече. Дори в момента са в джоба ми, благодарение на Залагането на дрехи, което във вторник разиграх в „Търтеите“.

— Тогава защо...

Господин Пот пресуши остатъка от халбата си, но благородната напитка не го размекна. Със същия успех можеше да се налива с лимонада.

— Ще ви кажа защо. Защото, ако ви ги дам, ще отидете и ще убедите милата ми дъщеря да се омъжи за вас. Лесно можеш да водиш Поли за носа. Прилича на майка си. Готова е на всичко, за да ощастливи хората. Ще ѝ разкажете цялата история и тя ще ви послуша, напук на здравия си разум. И тогава — продължи господин Пот — ще последва горчивото пробуждане.

— Какво искате да кажете с това горчиво пробуждане? Поли ме обича.

— Защо мислите така?

— Защото тя ми го каза.

— В пристъп на добро възпитание. Да ви обича ли? Брей! И за какво да ви обича? Ако аз бях момиче, не бих ви дала и най-малката розичка от косите си.

— Вие нямате коса.

— Няма защо да започвате с лични обиди — сковано изрече господин Пот. — А и косата не е всичко на този свят, послушайте ме. Има не един и двама, които биха желали повече да приличат на мен в този аспект. Авесалом^[1] например. А и вие умишлено пренебрегвате същността на забележката ми, че ако бях момиче, имах коса, в нея беше забодена роза и вие ми я поискахте, не бих ви я дал. Защото в края на краищата, млади ми Г., какво сте вие? Нищо и никакъв поет. Мърляв драскач, това сте вие. Поли може да си намери нещо по-добро.

— Съжалявам, че не ме харесвате...

— Това не е нехаресване. Това е неодобрение в качеството ви на кандидат за ръката на милата ми дъщеря. Като цяло не сте лош човек, млади Г., признавам, че имате прекрасно ляво кроше, но не сте *ом серьо*. Френски израз — поясни господин Пот, — означаващ човек, който може да навлезе в живота и да издържа едно мило момиче както

то заслужава. Ако бяхте *ом серьо*, нямаше да си губите времето с поезия.

Рики си повтаряше наум, че трябва да остане спокоен. Но спокойствието беше нещо, което не му се удаваше лесно в критични моменти.

— Милата ми дъщеря трябва да се омъжи за състоятелен човек. Например онзи Хорас Дейвънпорт...

— Хорас!

— Лесно е да се крещи „Хорас!“ с подобен тон. Той е племенник на херцог — със страхопочитание заяви господин Пот.

— Е, щом ще сме сноби, и аз съм племенник на херцог.

— Да, но майка ви не е разполагала със сухо, а бащата на Хорас е. Оттук произтича разликата. Доколкото знам, майка ви се е омъжила за човек с ниско обществено положение. Сега, разбира се, е късно да съжалява.

— Това, за което аз съжалявам, е, че не искате да се вслушате в думите на разума.

— Още не съм ги чул.

Настъпи мълчание. На господин Пот му се пиеше още една халба от домашното пиво, но начинът, по който се оформяха нещата, подсказваше, че ще му се наложи да си плаща сам за нея.

— Господин Пот — заяви Рики, — навремето аз ви спасих живота.

— Да, и в онзи страховит последен ден, когато всички ще сме призовани да дадем отчет за делата си, това ще ви се запише откъм активите. Макар че всъщност — небрежно вметна господин Пот — не се съмнявам, че и сам бих се справил с онези негодници.

Мускулите, наследени от якия му баща, заиграха по скулите на Рики.

— Пожелавам ви много сгодни случаи да го сторите — каза той.

Господин Пот се засегна.

— Това е гадна забележка.

— И такава трябваше да бъде — стана откровен Рики. — Защото, ако някога на света е живял шкембест, скапан дребосък, заслужаващ да го изкормят с ритници и останките му да бъдат стъпкани в прахта от силни мъже с подковани ботуши, това сте вие, господин Пот.

Следващия път, когато видя тълпа да ви се нахвърля на улицата, ще посегна да ѝ държа палтото, ще стоя наблизко и ще я окуражавам.

Господин Пот се изправи.

— Хо! Не се учудвам, че тя предпочита Хорас пред дребната ви душица.

— Мога ли да разбера защо сте останали с впечатлението, че тя предпочита Хорас?

— Защото видях как онази вечер отиде на бала с него. В очите ѝ се четяха много неща, които веднага ме накараха да си помисля, че го смята за своя единствен принц. А след това беше потвърдено и от достоверен източник.

Рики се засмя.

— Ще ви е интересно ли да научите, че тя ми обеща повече да не се среща с Хорас?

— Ни най-малко — сряза го господин Пот. — Защото знам, че се срещат редовно.

Дали е било простимо в този момент Рики да обясни на господин Пот, че лъже като циганин и че от извиване на врата го спасява единствено фактът, че е недорасъл малоумник, когото никой уважаващ себе си човек не би докоснал с вьдичарски прът, е въпрос, открит за дебати. Но господин Пот не смяташе така и се изправи в цял ръст.

— Млади Г. — започна той, — желая ви приятен следобед. След този разговор съм длъжен да отклоня всяко бъдещо познанство с вас. Има нещо, наречено да стигнеш твърде далеч, и вие току-що го направихте. Ще изпия питието си другаде.

И отиде за тази цел във „Веселите крикетисти“. Известно време Рики остана сам над халбата си. Сега, когато първият спазъм на негодуванието се бе уталожил, започна да се чувства повече развеселен, отколкото разгневен. Лъжата беше толкова нескопосана, толкова прозрачна. Обвини се, че изобщо е допуснал да го ядоса.

Ако на този несигурен свят имаше нещо сигурно, това беше, че Поли е свястно момиче. Как се беше обзавела с такъв баща, бе една от големите тайни на века, но нямаше какво да се прави. Мисълта, че Поли го мами, бе недопустима.

Рики Гилпин се изправи с леко сърце и тръгна по коридора, който водеше към задната врата на странноприемницата. Чувстваше

нужда от чист въздух. След посещението на господин Пот барът му се стори задушен.

Градината на „Гербът на Емсуърт“ се спуска до реката и в пролетна вечер тя е приятно благоуханно място. На Рики му се дощя да постои там, но смяташе да хване късния следобеден влак за Лондон, а още не беше си опаковал багажа. Извърна се със съжаление и тъкмо стигна до странноприемницата, когато чу някъде от вътрешността ѝ безтелесен глас.

— Ало — казваше той. — Ало.

Рики смаян се закова на място. На света имаше само един човек, който произнасяше „Ало“ с такова треперливо проблейване.

— Ало... Поли?

Сърцето на Рики Гилпин сякаш подскочи високо във въздуха като руски балетист. Понякога се беше питал как се чувстват хората на електрическия стол, когато властите дръпнат шалтера. Сега знаеше.

— Ало? Поли? Поли, миличка, Хорас е на телефона. Да, знам. Няма значение. Трябва веднага да те видя. Разбира се, че е важно. На живот и смърт. Тъй че зарежи всичко, както подобава на сладко ангелче като теб, и ела тук. Ще се срещнем на пътя, при портите на замъка. Не искам никой да ни види. Ъ? Какво? Да. Добре. С колата съм. Ще стигна там преди теб.

Във фойето на „Гербът на Емсуърт“ се втурна червенокос снаряд. Там, в ъгъла до прозореца се намираше телефонът, но говорещият вече го нямаше. А откъм улицата се дочу звук на отпрашваща кола.

Рики Гилпин се хвърли към вратата. По Главната улица се изнизваше лъскавото бингли, а зад волана седеше дългнестата позната фигура.

За секунда мислеше да извика подире му. Но после се сети, че има по-добър начин, и се затича, скочи и се метна върху задницата на бинглито.

Хорас Дейвнпорт, така и не разбрал, че вози пътник без билет, натисна газта и бинглито ускори ход.

Лорд Икнъм, силно освежен след банята, напусна стаята си и тръгна да търси Поли из замъка Бландингс. Като не можа да я намери, потърси информация от Понго, когото откри в пушалнята, мълчаливо втренчен в пространството. Товарът на живота в момента силно притискаше Понго Туисълтън.

— А, момчето ми. Виждал ли си някъде Поли?

Понго изплува от мислите си.

— Да, видях я...

Млъкна. Очите му изхвъркнаха от орбитите. Току-що бе забелязал какво държи в ръка чичо му.

— Божичко! Пари?

— Да.

— Колко са?

— Двеста и петдесет лири.

— Велика лельо! Откъде ги докопа?

— От — едва ли ще повярваш — Пот Горчицата.

— Какво!

— Да. Горчицата, колкото и да те смайва това, току-що пристигна в замъка в ролята си на професионалист, повикан от Бошъм да слухти подире ни. Май подцених Бошъм. Очевидно е прозрял през доброжелателния ми опит да го убедя, че не съм човекът, отмъкнал портфейла му, и е решил да търси помощ. Дълбока вода се оказа тоя младеж. Заблуди ме напълно. Но какво го е накарало да избере Горчицата от хилядите лондонски частни детективи, не мога да проумея. Единствено допускам, че е чул за него от Хорас. Във всеки случай той е тук и не стои със скръстени ръце. Половин час след пристигането си беше измъкнал тази тлъста сума от Бошъм на Персийски монарси, а аз, след люта битка с него, както ангелът се е борил с Яков, му ги отнех.

Понго трепереше до върха на крайниците си.

— Но това е страхотно! Това решително е щастлив край, в който името на Създателя е втъкано във всеки сантиметър. През цялото време имах усещането, че рано или късно ще оправяш нещата. Добрият стар чичо Фред! Нямах равен на себе си. Няма друг като теб, изобщо няма. Дай ги!

Лорд Икнъм съзна, че племенникът му е жертва на тъжна заблуда. Осветли го със съжаление.

— Уви, момчето ми, не са за теб.

— Как така?

— Предназначени са за Поли. Това е пазарната цена на бар за лучена супа, който ще ѝ даде възможност да се омъжи за любимия човек. Съжалявам. Разбирам какъв удар е това за теб. Единственото, което мога да кажа като оправдание, е, че нейната нужда е по-голяма от твоята.

У Понго Туисълтън живееше доброто. За миг му се стори, че светът се сгромолясва около него в необятен хаос, но възвишената част от същността му скоро започна да владее положението. Да, мислеше той, да, така беше по-правилно. Колкото и силна агония да му причиняваше мисълта, че няма да може да зарови лапи в сухото, тя не беше неприятна. Голямата му любов изискваше голяма жертва.

— Разбирам — рече той. — Да, в това има нещо вярно.

— Къде е тя?

— Мисля, че отиде в Маркет Бландингс.

— Че защо ще ходи в Маркет Бландингс?

— Е, тук ме хвана натясно. Но преди малко бях на терасата да изпуша една цигара и тя излезе с шапка и ботинки и когато я попитах, ме остави с впечатлението, че се е запътила натам.

— Ами тръгвай след нея и внеси в душата ѝ слънчева светлина.

Идеята не се стори особено привлекателна на Понго.

— Ама това са шест километра отиване и връщане.

— Ти си млад и силен.

— Защо не идеш ти?

— Защото възрастта има своите привилегии, момчето ми. Разходката ме направи малко сънлив и смятам да подремна в стаята си. Винаги съм казвал, че няма нищо по-приятно от сладка дрямка пред пращящ огън в спалня на провинциално имение. Тръгвай.

Понго не пое с ентузиазъм, но все пак пое, а лорд Икнъм се запъти към стаята си. Огънят беше ярък, креслото меко, а мисълта за племенника му, трамбоващ шест километра, странно успокояваща. Не след дълго тишината бе нарушавана само от лек музикален звук като чайник, шушнец на печката.

Но хубавите неща са краткотрайни. Малко сън, малко сънища, малко скръстване на ръцете и идва някой, който да ни разтърси за рамото.

Лорд Икнъм се стресна, изправи се и откри, че човекът, който го разтърсва за рамото, е Хорас Дейвънпорт.

[1] Авесалом е първородният син на цар Давид, който имал разкошна дълга коса и безмерно се гордеел с нея. Но един ден, докато препускал на лов в гората, косата му се заплела в клоните на едно дърво и го обесила. (Библ.) — Б.пр. ↑

16.

Графът стана вежливо от креслото. Да се твърди, че видът на този неочакван гост не го разтърси, би било неточно. В интерес на истината за момент изпита чувства, идентични с тези на героинята от пантомима, когато Кралят на демоните внезапно изскача досами лакътя ѝ наред фонтан от алени пламъци. Но нервната му система беше под отличен контрол и нищо в маниера му не подсказа дълбочината на налегналото го смущение.

— А, добър вечер, добър вечер! — рече той. — Господин Дейвнпорт, ако се не лъжа? Очарован съм да ви видя. Но какво правите тук? Мислех, че сме решили да отидем на лечение и отдих в Борнмът. Случило ли се е нещо, което да промени решението ни?

— Хой! — отговори Хорас.

Беше вдигнал протестираща ръка. Очите му бяха на човек, преминал през адската пещ и той леко се тресеше, сякаш погълнал малък помощен мотор.

— Моля?

— Стига с това „ние“. Край. Не съм в настроение.

Нещо подсказа на лорд Икнъм, че това не е възхитително възприемчивият Хорас Дейвнпорт от предишната им среща, но реши да упорства.

— Но, разбира се, драги приятелю. Съжалявам, ако ви е разтревожило. Просто професионален маниер, към който прибягваме. За повечето от пациентите ми той е успокояващ.

— А, няма? Вие и шантавите ви пациенти!

Нескритата горчивина, с която младежът произнесе тези думи, за сетен път убеди лорд Икнъм, че някъде е сгазен лукът.

— Моля?

— Спрете да ме молите. Въпреки че, проклет да съм — пискливо произнесе Хорас, — има за какво. Да ми се подиграете така. Може би ще ви е интересно да научите, че вече знам всичко.

— Нима?

— Да. Вие не сте сър Родерик Глосъп.

Лорд Икнъм повдигна вежди.

— Странно изявление. Признавам, че не звучи добре. Предполага треска. Кажете ми, чувстваме ли...

— Стига! Слушайте. Вие сте чичото на Валерия. Чичо Фред. Срецнах човек, който познава Глосъп, и той ми го описа с безпощадни подробности.

Лорд Икнъм бе човек, който на бърза ръка приемаше неизбежното. Можеше и да не му харесва, но го приемаше.

— В такъв случай може би едва ли си струва да продължим с невинната измама. Да, драги ми приятелю, ти си свършено прав. Аз съм чичото на Валерия.

— А тогава във вестибюла се срещнах с Понго Туисълтън и Поли Пот, нали? Добре ме подредихте вие тримата мошеници, като ме накарахте да мисля, че съм превъртял. Сега разбирам, че през цялото време ми е нямало нищо.

— Несъмнено изпитваш огромно облекчение.

— Това, което изпитвам, щом искате да знаете, е силен бяс и крайно раздражение.

— Да, разбирам чувствата ти и мога само да кажа, че съжалявам. Сърцето ми се късаше, докато го правех, но беше военно задължение. Ти стоеше на пътя ни и трябваше да бъдеш отстранен на всяка цена. Нека ти обясня защо се наложи да нахълтаме в Бландингс инкогнито. Повярвай ми, не сме го направили току-така. Надяваме се Поли да завладее сърцето на херцога, без той да знае коя е, и така да си разчисти пътя към брака с братовчед ти Рики. Знаеш възгледите на оня стар тиквеник по отношение на класовите различия. Ако Рики му беше казал, че смята да се ожени за момиче със съмнителен произход, а няма по-съмнителен произход от този на скъпата стара Горчица, без колебание щеше да наложи вето. Опитваме се да постигнем нещо по нереден начин, а не можехме да се доверим на откритата ти честна природа да не ни издаде.

За момент яростта на Хорас отстъпи пред смайването.

— Но аз мислех, че Рики и Поли са скъсали.

— Нищо подобно. Вярно, че след оная работа с бала имаше временен разрыв, но женственият такт на Поли изглади нещата. Той отново е стопроцентово влюбен.

— Тогава защо иска да ме убие?

— Не иска.

— Казвам ви, че иска.

— Мислиш за някой друг.

— Не мисля за някой друг. Току-що го открих върху задната броня на колата ми и той в прав текст ми заяви, че се кани да ме раздробя на ситни парченца и да ме разхвърля из местните пасища.

— На задната броня на колата ти ли каза?

— Да. Когато слязох от предната врата, той скочи от задната броня и се нахвърли отгоре ми.

— Този автостопаджийски момент ми се губи — замислено изрече лорд Икнъм. — По-добре ми разправи историята, която, както подразбирам, е преинтересна.

За първи път Хорас се разведри. Явно му бе хрумнала приятна мисъл.

— Ще ви интересува, и още как. Да, по дяволите, кълна се, че ще се изправите на нокти и ще си водите записки. Защото сте в изключително гадно положение. Проклятието ме настигна, казаła Господарката на Шалот^[1].

Лорд Икнъм нищо не разбира.

— Говориш със загадки, момчето ми. Не се изживявай като Делфийския оракул. Нека „да“-то ти да е да и „не“-то ти — не.

— Добре. Щом държите на пределната яснота, Валерия е в течение на всичките ви щуротии и най-късно утре ще довтаса тук на място.

Това беше неочаквано за лорд Икнъм. И въпреки навика си да представя безстрастна външност пред ударите на Съдбата, той видимо трепна и за секунда дори наперените му мустаци клюмнаха.

— Валерия? Тук?

— Знаех си. Това ви разтревожи.

— Нищо подобно. Винаги се радвам да видя скъпата си племенница, винаги. Значи отново се срещнахте?

Маниерът на Хорас стана по-дружелюбен. Все още негодуваше от мръсния номер, който му бяха скроили, и в никакъв случай не бе приел обяснението за военното задължение, но бе невъзможно да не изпита уважение към този железен мъж.

— Снощи я срещнах в един ресторант. Бях отишъл там в изпълнение на идеята, която двамата обсъдихме — да се натряскам до козирката, преди да замина за Борнмът. Нали ми препоръчахте добре да се налюскам?

— А, да. Така беше.

— Препоръчахте ми и да се спра на напитка, наречена Майска кралица.

— Точно така. Най-добрата приятелка на гуляйджията. Хареса ли ти?

— И да, и не. Особена е. Известно време те кара да се чувстваш на покрива на света. Но като продължиш, започват да те гнетят тежки грижи. Първата четвъртинка е добре. Навсякъде царства Радостта и сини птички изливат трелите си пред теб. Но преминеш ли на втората четвъртинка, положението търпи качествена промяна. Откриваш, че разсъждаваш колко е тежък животът и колко тъпо го прекарваш. Не след дълго нещата се влошават. В очите се появяват сълзи. Всичко е тъпо, тъжно и безнадеждно.

— Много интересно. По мое време не съм правил такъв щателен анализ. Викаха ми Икнъм Половинката.

— Тъкмо стигнах до тази втора фаза, когато кой, мислите, цъфна на хоризонта? Валерия, придружена от възрастна дама с вид на пекинезовъдка. Седнаха и следващото нещо, което си спомням, беше, че се бях настанил между тях и обяснявах на Валерия колко съм нещастен.

— Трябва да е било много интересно за придружителката ѝ.

— Ами да. Изглеждаше погълната. Мила старица. Всичко дължа на нея. В мига, в който хвана края на положението, започна да защитава каузата ми по най-благороден начин. Длъжен съм да отбележа, че Валерия в началото не беше твърде отзивчива. Държеше се дистанцирано и гордо и непрекъснато повтаряше да махна лакътя си от скута ѝ. Но милата старица скоро промени нещата. Оказа се, че и в нейния живот е имало подобна трагедия и тя ни я разказа.

— Значи си разкрил фактите около разваления годеж пред пекинезовъдката?

— Ами да. Без колебание. В тази твоя Майска кралица има нещо, което руши задръжките човешки, ако схващаш мисълта ми. А когато ѝ дадох пълен отчет за картината, тя сподели своята трагедия. Преди

много години силно обичала някого, но се скарала за нещо и той се фукнал и отпрашил за Федералните малайски щати, където се оженил за вдовицата на плантатор на каучук само защото тя — не вдовицата, а пекинезовъдката — била прекалено горда да изрече кратката думичка, която би оправила всичко. А години по-късно получила просто букетче бели теменужки, придружени от бележка, на която пишело: „А би могло.“

— Трогателно.

— И аз така реших. Пролях сума ти сълзи. Тогава тя се наклони през мен и каза на Валерия, че качеството милосърдие не се процеждало, а било спускано като не-знам-си-какво върху нещо, което не долових^[2]. Не го разбрах, но въздействието му се оказа чудотворно. Видях как погледът на Валерия омеква и в очите ѝ се прокрадва сълза. Миг по-късно се бяхме вкопчили в обятията си.

— И после?

— Ами, тъй да се каже, дългата вечер се изчерпа. Пекинезката ни разказа още за Федералните малайски щати, аз продължих да плача, Валерия също се разрева, след малко и бабата взе да ни прави шумна компания и тогава управителят на заведението дойде и ни призова да продължим заниманията си другаде. Тъй че всички се преместихме в апартамента ми и хапнахме яйца с бекон. Тъкмо пълнех чиниите, когато внезапно се сетих, че съм луд и нямам право да се женя за такова прекрасно момиче. Съобщих тъжната вест на Валерия и така цялата история излезе на бял свят.

— Ясно.

— Пекинезката очевидно познаваше отблизо сър Родерик Глосъп, защото братовчед ѝ Лайънел бил лекуван от него, и от описанието ѝ ми светна, че не може вие да сте той. Тъй че нямаше как вие да не сте вие.

— Безупречно разсъждение.

— А докато размишлявах върху възможните мотиви да ме баламосвате, Валери подсмъркна и заяви, че несъмнено сте замислили някакъв адски заговор в този древен дом и искате да ме отстраните от пътя си. Което признахте и вие. Страшно интелигентно момиче.

— Страшно. Понякога съм си мислил, че няма да е зле да се задави.

— И в резултат на цялата работа тази сутрин тя отиде в Икнъм, за да се увери, че не сте там, а намерението ѝ беше да дойде и да ви изобличи от игла до конец. А аз реших да тръгна по-рано и да пристигна преди нея. Защото, въпреки че всичко между нас е простено и забравено, тъй да се каже, и любовта се възцари на трона си както преди, има една дреболия, свързана с Поли, която още гъделичка любопитството ѝ. Заяви по начин, който не ми допадна, че Поли трябва да е много хубаво момиче, а моето твърдение в смисъл, че е грозновато създание, което съм завел на бала от чисто състрадание, не бе прието за чиста монета. Поведението ѝ ми се стори на момиче, твърдо решено да провери само.

— Така че желанието ти тя да дойде и сама да се увери как изглежда Поли, не пламти неудържимо?

— Дори никак — искрено призна Хорас. — Затова при първа възможност дойдох да предупредя Поли да изчезва, докато е време.

— Много умно.

— Обадох ѝ се от „Гербът на Емсуърт“ и ѝ определих среща пред портите на замъка. После се отфучах и представете си смайването ми, когато, слизайки от колата, забелязах Рики да се смъква от задната броня.

— Сигурно бая си се стреснал.

— Направо подрипнах. Хукнах като полски заек, а когато изминах около километър и половина, видях, че съм извън територията на замъка, и спрях да обмисля положението. Разбрах, че след като съм изпуснал Поли, най-доброто, което мога да направя, е да намеря вас. Естествено, знаех коя е стаята ви и се промъкнах с идеята да ви изчакам, докато дойдете да се преоблечете за вечеря. Така щях да ви сгация и това щеше да е краят на една твърде лепкава вечер.

— Вероятно искаш аз да откроя Поли и да ѝ кажа да се омъгли, когато дойде Валерия?

— Точно така.

— Тя ще бъде отстранена. Вече имам чувството, че никой от нас няма да е тук да приветства милото момиче с добре дошла при пристигането му. Спомням си как наскоро казах на племенника си Понго, че ние, Туисълтънови, никога не бягаме, но всяко правило си има изключенията. Ако Валерия докладва в Генералния щаб, че ме е заварила в замъка Бландингс да се представям за виден психиатър,

последствията могат да разтърсят човечеството. Но ако замина преди пристигането ѝ, ще мога да се вменя в рамките на твърдото отрицание. Тъй че бъди спокоен, момчето ми, без да губя време, ще свикам младите си съучастници и ще драснем към Лондон с колата ти. За разлика от арабите, които спират да сгънат шатрите си, преди тихичко да се измъкнат, ние няма дори да си съберем багажа.

— Но как да се добера до колата? Рики я дебне неотлъчно.

— Мисля, че ще успеем задоволително да решим дребните ти затруднения с Рики. Първият ми ход ще е да отида и да му обясня всичко. Предлагам да стоиш тук, докато се върна. Ако предпочиташ да се скриеш в гардероба, в случай че чичо ти реши да надникне, а той не пропуска и най-незначителната възможност да поникне там, където никой не би го посял, нямаш проблеми. Чувствай се като у дома си.

Вечерта беше хладна и ароматна и лек бриз полюшваше клоните на дърветата, докато лорд Икнъм се прокрадваше по алеята. Напук на надвисналата опасност, духът му бе спокоен. Съжаляваше, че се налага да напусне скорострелно замъка Бландингс, който беше обикнал като приятно място, пълно с интересни хора, но разбираше, че часът е ударил. И в края на краищата, разсъждаваше той, работата беше свършена. Поли бе получила парите си, Понго бе получил обещание за своите, а Императрицата бе защитена от попълзновенията на херцога. Усещаше, че наистина няма какво да го задържа. Единствено му оставаше да уталожил избухливия млад поет на Поли и нещата можеха да се смятат за приключени.

Беше преполовил пътя до портите, когато чу стъпки. В здрача се приближаваше дребна фигура.

— Поли?

— Здравей.

На лорд Икнъм му се стори, че долавя сухи нотки в обикновено мелодичния глас на момичето и когато спря до нея, откри, че прелива от безпокойство, което му се стори странно.

— Какво се е случило?

— Нищо.

— Не увъртай, дете. Видимостта може и да не е добра, но все пак се забелязва, че си клюмнала като неполято цвете. Депресията ти е

почти Понгонианска. Хайде, кажи какво се е случило.

— О, чичо Фред!

— Здравсти! Тук съм! По дяволите, за какво е всичко това?

След няколко секунди Поли се отдръпна, като попиваше очите си.

— Извинявай. Излагам се като пълна глупачка.

— Нищо подобно. Всички преживяваме времена, когато ни се иска хубавичко да си поревем. Ще го препоръчам и на Понго. Струва ми се, че мога да отгатна какво се е случило. Разговаряла си с твоя младеж. Отишла си на среща с Хорас при портата и си заварила Рики. А от поведението ти подразбирам, че у него пещерният човек е взел връх над поета.

— Беше ужасен. Не че мога да го виня.

— Разбира се, че не, Бог да благослови това агънце-багънце.

— Мисълта ми е, че мога да си представя как се е чувствал. Бях му обещала никога вече да не се виждам с Хорас и ей ме на, промъквам се на среща с него.

— Не бъди толкова дяволски разбираща, дете. Защо да не се виждаш с Хорас, когато си поискаш? Какво право има този сладкодумен павиан да ти нарежда с кого да се виждаш и с кого не? Какво се случи?

— Вика и крещя с пълно гърло. Заяви, че всичко е свършено.

— Същото беше казал и преди два дена след бала. Но ти успя да го укротиш.

— Този път не успях.

— Не се ли опита?

— Не. Изпуснах си нервите и започнах да се държа като него.

— Браво.

— Беше ужасно. Той ме мрази.

— А ти мразиш ли го?

— Разбира се, че не.

— Искаш да кажеш, че въпреки всичко още го обичаш?

— Разбира се.

— Жените са нещо невероятно. Е, аз скоро ще уредя нещата. Отивам да поговоря с него.

— Няма смисъл.

— Същото са казвали и на Колумб. Не се тревожи, мила. Ще се справя. Знам възможностите си и понякога те наистина ме изумяват. Няма ли граници, питам се аз, всемогъществото на този мъж-чудо? Още не мога да проумея защо толкова го искаш тоя, но щом го искаш, ще го имаш.

Отмина и когато се доближи до портите, съзря бинглито насред пътя. Забеляза и мощна фигура, крачеща напред-назад в околностите му като тигър преди вечеря.

— Господин Гилпин, предполагам?^[3] — каза графът.

[1] Прочут цитат от поема на лорд Тенисън. — Б.пр. ↑

[2] Половинчат цитат от Шекспировия „Венециански търговец“.
— Б.пр. ↑

[3] Когато през 1871 г. големият изследовател на Африка сър Станли е изпратен да открие в дебрите на черния континент изгубилия се друг голям английски изследовател Дейвид Ливингстън, той го намира почти умиращ в гъмжащ от канибали район, където се знае, че не е стъпвал преди това бял човек, и се обръща към него с: „Господин Ливингстън, предполагам.“ Оттогава фразата е станала нарицателна за непоклатимата английска учтивост. — Б.пр. ↑

17.

В хода на този априлски ден Рики Гилпин преживя толкова сътресения, че няма какво да се чудим, дето настроението му не беше слънчево. В свят, замърсен с херцози, Потовци, Хорас-Дейвънпортовци и неверни момичета, само патологичен философ би опазил дружелюбието си непокътнато, а Рики не беше такъв. Начумери се мрачно. Не знаеше кой е този елегантен непознат, но беше готов да го възненавиди.

— Кой сте вие?

— Името ми е Икнъм.

— О?

— Виждам, че ви говори нещо. Сигурно Поли ме е споменавала.

— Да.

— Тогава, за да ѝ върна услугата, аз на свой ред ще ви поговоря за Поли.

Тръпка разтресе солидното телосложение на Рики Гилпин.

— Не, няма. Приключих с нея.

— Не го казвайте.

— Казвам го.

Лорд Икнъм въздъхна.

— Младост, младост! Как захвърля щастието си, както разглезено дете пуска — рече той, спря за секунда да измисли какво пускат разглезените деца и добави — сапунени мехури и ги оставя да се носят безцелно из огрения от слънце въздух. Лошо, лошо. Да ви разкажа ли една кратка история, господин Гилпин?

— Не.

— Преди много години — започна графът, защото бе необходим доста по-силен мъж от Рики, за да му попречи да разказва истории — обичах едно момиче.

— Случайно да сте виждали Хорас Дейвънпорт наоколо?

— Обичах го от все сърце.

— Като го видите, му предайте, че няма смисъл да се спотайва. Ще чакам тук седмици наред, ако се наложи.

— Спречкахме се за някаква дреболия. Последваха горчиви оскърбления. Накрая тя излезе от стаята и се омъжи за плантатор на каучук.

— Рано или късно ще му се наложи да се появи и тогава ще го разпердушиня.

— А след много години получих просто букетче от бели теменужки, придружено от кратка бележка, на която пишеше: „А би могло.“ Трагично, а? Ако разрешите на един стар човек да ви посъветва, господин Гилпин, един стар човек, който много е страдал, един стар човек, захвърлил щастието си само защото е бил твърде горд да изрече едничката дума, която...

Дочу се дрънчене на метал. Рики Гилпин бе сритал калника на колата.

— Слушайте — каза той. — Най-добре е веднага да ви кажа, че си губите времето. Знам, че Поли ви е пратила да ме уговаряте...

— Да ме е пратила да ви уговарям? Драги ми приятелю! Колко слабо познавате това гордо момиче.

Лорд Икнъм замълча. Рики се бе преместил в златистото петно на запалените фарове и за първи път графът можа да го види ясно, а не като размита фигура в здрача.

— Кажете — рече той, — баща ви не се ли казваше Били Гилпин? От някакъв ирландски полк?

— Името му беше Уилям и служеше в Рейнджърите на Конот.

— Така си и помислих. Одрали сте му кожата. Е, в такъв случай не се учудвам, че се държите като стопроцентова магаре. Познавах баща ви и де да ми даваха по пет лири всеки път, когато съм висял над главата му в барове и ресторанти, потънал в мъчителни усилия да му отворя очите. От всички напушени пуяци, окичени с пагони, които се засягаха и от най-ситната дреболия...

— Няма да обсъждаме баща ми. И ако намеквате, че е най-ситна дреболия момичето, което уж ви обича, да започне да се мотае с Хорас Дейвънпорт, след като е обещала...

— Но, мило момче, не разбираш ли, че се е мотала с Хорас именно защото те обича? Остави ме да ти обясня всичко и ако, след като ме изслушаш, не си потънал в срам и разкаяние, значи си мъртъв

за всяко човешко чувство. На първо място нищо освен любовта ѝ към теб не би я закарало на онзи бал в Албърт Хол. Не ти е минало през ума как може да се чувства момиче, появило се на обществено място с човек, костюмиран като зулуски войн с очила в костенуркови рамки, нали? Поли отишла на онзи бал, готова да изтърпи нечувана физическа и душевна агония, само и само да защити интересите ти. Намерението ѝ беше да хване Хорас в добро настроение и да го помоли да ти даде сумата, която ти трябва за лучения бар.

— Какво!

— Седмици наред му правеше мили очи, като му даваше уроци по танц, а онази нощ трябваше да бъде кулминацията на опитите ѝ. Надяваше се да може да дойде при теб и да ти каже, че мъчителното очакване е свършило и можете да се ожените и да заживеете щастливо, поднасяйки лучена супа на натрясканите оцелели от пиянските оргии. Но с тъпото си поведение ти съсипа плановете ѝ. Едно момиче не може да се мъчи да вземе пари на заем от човек, откаран в полицейския участък на улица Марлборо. Инстинктите ѝ подсказали, че няма да е в съответното настроение. Тъй че се наложи да изчака друг сгоден случай. Като разбра, че Хорас пристига тук, дойде и тя. Срещна се с него. Получи парите...

— Какво?

— Разбира се. Парите са у нея. Носеше ти ги.

— Но откъде е знаела, че съм тук?

За около една трета от секундата този въпрос затрудни лорд Икнъм.

— Женска интуиция — обяви накрая.

— Ама...

— Това е положението — категорично отсече лорд Икнъм. — Какво значение има откъде е разбрала, че си тук? Достатъчно е, че е знаела и е хукнала към теб с парите в ръка като дете, готово да покаже любимата си играчка. А ти? Какво направи ти? Държа се като последен негодник. Нищо чудно, дето смята, че може би се е избавила от страшна участ.

— По дяволите! Смята ли?

— Точно това ми каза, когато се видяхме преди малко. И не я упреквам. Не може да има любов без доверие, а ти ѝ демонстрира голямо доверие, няма що.

Ако Хорас Дейвнпорт можеше да види в момента лицето на Рики Гилпин, щеше да изживее истинско откровение. Едва ли би повярвал, че онези горящи очи могат да примигват по такъв овчи начин или че челичената челюст би увиснала като недоварено малеби. Бъдещият Крал на лучената супа показваше всички симптоми на човек, халосан по тила с мокър парцал.

— Ама че глупак съм бил — промърмори той с гласче, сравнимо само с първата трела на полусъбудена птичка.

— Точно така.

— Страшно оплесках нещата.

— Радвам се, че го съзнаваш.

— Къде е Поли? Трябва да я видя.

— Не бих те съветвал. Май не разбираш какво значи да се държиш по този начин с момиче с висок дух, каквато е Поли. Бясна е. Ще бъде лудост да я видиш. Можеш да направиш само едно. Кога се връщаш в Лондон?

— Исках да хвана вечерния влак.

— Направи го. Поли скоро ще се прибере и тя. Щом пристигне, иди ѝ купи шоколадови бонбони, много шоколадови бонбони и ѝ ги изпрати с раболепна бележка.

— Добре.

— Тогава можеш да се примолиш и за среща. А като казвам да се молиш, значи да се мооолиш.

— Разбира се.

— Ако се покажеш достатъчно смачкан и разкаян, не виждам причина за отчаяние. Обичала те е веднъж, може да те обикне пак. Ще поговоря с нея и ще видя какво мога да направя.

— Много мило.

— Нищо подобно. Бих искал да направя нещо добро за сина на стар приятел. Приятна вечер, Гилпин, момчето ми, и помни... шоколадови бонбони — разкаяни шоколадови бонбони с разбити сърца, и то в голямо количество.

Понго Туисълтън може би имаше късмет, че не присъства, когато чичо му се върна при Поли и ѝ предаде разговора, протекъл между него и Рики Гилпин, защото последвалата емоционална сцена щеше да го разтърси до дъното на дълбоката му душа.

— Това е положението — отбеляза лорд Икнъм. — Така стоят нещата и от теб се иска само да се спотайваш и да жънеш плодовете на стратегическото си преимущество. Радвам се, че му казах да ти изпрати шоколадови бонбони. Не допускам, че груб мъжкар като него би се сетил да изпрати шоколадови бонбони на момиче при нормален ход на нещата. Вижда ми се напълно лишен от изящни светски маниери.

— Но защо не си му разрешил да ме види?

— Мило дете, това би изпортило всичко, постигнато от мен. Ще се хвърлиш в обятията му и той ще продължи да си мисли, че командва парада. А сега го поставяш на мястото му. Ще приемеш шоколадовите му бонбони с хладна сдържаност, която няма да ти струва нищо и евентуално, след като няколко седмици е обикалял в тръс около теб, като от време на време се е отбивал при шивача си за някой и друг нов костюм и е свалил някой и друг килограм от вътрешни терзания, ти ще му простиш при изричното условие това да не се повтаря повече. Няма защо да оставяме един властен пещерен мъж да смята, че нещата са твърде лесни.

Поли се намръщи. В свят, ухаещ на цветя и пълен с нежна музика, тази постановка я нарани.

— Не виждам защо трябва да превръщаме отношенията си в някаква война.

— Трябва. Бракът е бойно поле, а не легло от рози. Кой го беше казал? Звучи твърде добре, за да е моя мисъл. Не че не измислям рядко интересни неща, особено когато съм в банята.

— Обичам Рики.

— Прекрасно. Но единственият начин да си осигуриш щастлив брачен живот е от самото начало да му дадеш да разбере кой управлява кораба. Моята мила съпруга реши въпроса по време на медения ни месец и се радваме на съвършен съюз.

Поли рязко го прекъсна.

— Това са пълни глупости. Ще ида да го видя.

— Недей, мила моя.

— Ще ида.

— Ще съжаляваш.

— Няма.

— Помисли за усилията ми.

— Мисля и не мога да ти кажа колко съм ти благодарна, чичо Фред. Беше чудесен. Измъкна ме от калта и промени света за мен. Но не мога да се отнасям така с Рики. Ще се намразя. Пет пари не давам дали ще си помисли, че той командва парада. Командва го и точно това ми харесва!

Лорд Икнъм въздъхна.

— Много добре, щом така смяташ. Ако си твърдо решена да проиграеш изпратен от небето случай да сложим този младеж на мястото му, действай, мила, и Бог да те благослови. Но не можеш да го видиш сега. Хукна да гони влака. Ще трябва да изчакаш до утре.

— Но това е толкова далеч. Не мога ли да му пратя телеграма?

— Не — твърдо отсече лорд Икнъм. — Всяко нещо си има граница. Запази поне някакво подобие на женско достойнство. Защо не оставиш Хорас да те откара тази вечер с колата до Лондон?

— Дали ще се съгласи? Вече е шофирал достатъчно за днес.

— Най-съкровено то му желание е да шофира още, стига ти да си до него. Ние с Понго ще пристигнем утре с тъй щедро възхвалявания от всички влак в осем и двайсет.

— Ама и вие ли си тръгвате?

— Да. Накарай Хорас да ти разправи всичко. Ако не го намериш, потърси го в гардероба. Аз междувременно ще намеря Понго и ще го осведомя за плановете ни. Новината, че се измъкваме, ще го зарадва. По някаква неведена причина Понго не се чувства уютно в замъка Бландингс. Между другото, да си го виждала?

— Да. Когато се връщах след разговора с Рики.

— Добре. Само се питах дали ти е дал парите.

— Предложи ми някакви пари, но аз не ги приех.

— Не ги прие ли?

— Да. Не ги исках.

— Но, мило дете, това е сумата за лучения бар. Твоята зестра!

— Знам. Той ми каза. — Поли весело се засмя. — Но току-що се бяхме разделили завинаги с Рики и смятах да се удавя, тъй че не ми трябваше зестра. Ще му кажеш ли, че все пак ще ги взема?

Лорд Икнъм тихичко простена.

— Нямаше да говориш така безгрижно, ако знаеше всички обстоятелства. Да информирам Понго, че отново ги искаш, няма да е лесната задача, каквато ти изглежда. Осмелявам се да твърдя, че с

помощта на упойка и форцепс накрая ще успее да измъкна парите от тоя млад нещастник, но изкихването им ще е придружено с гадни, скърцащи звуци. Все пак можеш да разчиташ на мен да защитя интересите ти с цената на всичко. Ще ги донеса в дома на Пот утре следобед. А сега тичай да откриеш Хорас. Знам, че би искал да тръгне час по-скоро.

— Добре. Чичо Фред, ти си ангел.

— Ако не беше заради теб...

За пореден път лорд Икнъм откри, че ръцете му са пълни и се държа с топлота, значително надхвърляща онази, която суровите възгледи на един племенник биха преценили като нужна или подходяща. След това остана сам, а мракът се изпълни от гласа на Поли, която си тръгна с песен на уста.

След около десет минути лорд Икнъм, тръгнал по пътя за Маркет Бландингс, чу друг глас, също пеещ щастливо. Позна го с болка на сърцето. Не бяха чести случаите, когато Понго Туисълтън се разделяше с присъщата си мрачност, за да чурулика като ранопойна чучулига, и мисълта, че се налага завинаги да изтрие непривичната мелодия от устните на младеж, когото много обичаше, не беше никак приятна.

— Понго!

— Здравсти, чичо Фред. Каква прекрасна вечер, а?

— Много.

— Какъв въздух! Уханието на растящата трева!

— Точно така. Тъъ... Понго, момчето ми, а парите?

— Парите, които ми даде да връча на госпожица Пот ли? О, да... тъкмо се канех да ти разкажа за тях. Предложих ѝ ги, но тя не ги прие.

— Да... Но...

— Каза ми, че поради раздялата си с Рики не се нуждае от тях.

— Точно така. Но оттогава...

— Тъй че ги мушнах в джоба си и се замъкнах в Маркет Бландингс, отбих се в пощата, пъхнах двеста лири в плик, адресирах го до Джордж Бъд, пъхнах петдесет в друг плик, адресирах го до Уфи Просър и ги изпратих с обратна разписка. Тъй че всичко е наред. Облекчението — заяви Понго — е неописуемо.

Лорд Икнъм не успя да проговори веднага. Известно време стоя, опипваше мустаците си и замислено се взираше в племенника си.

Чувстваше леко негодувание към Провидението, което безспорно издигаше пречки пред добрия човек.

— Това — рече той — е доста неприятно.

— Неприятно ли?

— Да.

— Как така? Напротив...

Гласът на Понго заглъхна. Врълхлетя го ужасна мисъл.

— Не ми казвай, че е променила решението си и все пак си иска парите.

— Опасявам се, че е така.

— Сдобрила се е с Рики?

— Да.

— И парите ѝ трябват, за да се омъжи?

— Да — потвърди лорд Икнъм. — Неприятно положение. Не можем да го отречем. Казах на Рики, че парите са в ръцете ѝ, и той тръгна да гони влака със златни мечти за гълтащи супа тълпи. Обещах на Поли да ѝ отнеса утре следобед сумата и тя си тръгна с песен на уста. Няма да е приятно да разкрием фактите. Разочарованието ще е неминуемо.

— Не може ли да се обадя на Бъд и Уфи и да си ги поискам обратно?

— Не.

— Май си прав. Какво ще правим тогава?

Лицето на лорд Икнъм се проясни. Осъзна, че не всичко е загубено. Този буден мозък рядко оставаше бездеен.

— Сетих се! Горчицата!

— Ъ?

— Пот Горчицата. Той ще оправи нещата. Очевидно се налага за пореден път да пуснем Горчицата в играта. Вероятно ще остане доста разтревожен, като разбере, че предишното му дарение вместо да осигури щастие на любимата дъщеря, е разрешило финансовите затруднения на почти непознат човек, но не се съмнявам, че няколко минути красноречие от моя страна ще го убедят да забрави вродения си свян и да се прояви отново.

— С Бошъм?

— Не с Бошъм. Хората, които са играли на Персийски монарси с Горчицата следобед, рядко са склонни да играят и вечерта. Емсуърт е

човекът.

— Старият Емсуърт? Недей така!

Лорд Икнъм кимна.

— Разбирам мисълта ти. Чувстваш, че е прекалено да издевателстваш над любезен домакин, чиито хляб и месо си нагъвал необуздано, и в общи линии съм съгласен с теб. Това несъмнено ще опетни герба на Икнъмови и бих желал да не го правя. Но в подобна криза човек трябва да потъпква възвишените чувства. Май пропуснах да спомена, че всеки момент ще пристигне сестра ти Валерия.

— Какво!

— Хорас ме осведоми, а той е надежден източник. Това означава, че на всяка цена трябва да се изметем оттук утре с влака в осем и двайсет и пет, тъй че очевидно не можем да се помайваме, ако искаме да осигурим на Поли средствата. Въпросът, който трябва да си зададем, е не: „Правилно ли е да очушкаме Емсуърт?“ или „Етично ли е да одерем кожата на един добър старец?“, а „Има ли той сухото?“ А той го има. Следователно Емсуърт ще ни даде от своето изобилие, а аз тръгвам да задвижа нещата. По-късно ще надникна в стаята ти да докладвам.

18.

Един вгълбен, замислен Понго Гуисълтън се обличаше за вечеря същата вечер в предоставения му малък апартамент на втория етаж. По правило процесът на превръщането му от дневна какавида в бляскава нощна пеперуда му доставяше удоволствие. Обичаше успокояващото бръснене, живителната баня, мекото пукане на снежнобелия, колосан нагръдник на ризата и общото усещане, че след няколко минути ще стане пир за окото на народонаселението. Но тази вечер бе мрачен и разсеян. Устните му бяха стиснати, а очите блуждаеха. Дори вратовръзката си върза без присъщото си оживление.

Новината, че сестра му е на път да се присъедини към малкия кръжец на замъка Бландингс, здраво го беше разтресла. Тя бе засилила чувството, което изпитваше от първия миг на пристигането си, че е обкръжен от опасности и кроежи на зли хора. Котката в усамотена алея, отваряща на четири очите си за малчугани, въоръжени с тухли, би го разбрала най-добре. А това нервно напрежение бе достатъчно, за да го отвлече от мисълта за тоалета му.

Но далеч по-могъщ смутител на душевния му покой бяха угризенията. От момента, в който се влюби в Поли Пот от пръв поглед, мечтаеше да му се предостави случай да направи огромна саможертва в нейно име. Беше си представял как потупва ръчищата ѝ, докато тя с разтреперан глас му благодари за поразителния акт на благородство. Беше се видял как се взира в очите ѝ с една от онези криви, предизвикателни усмивки ала Роналд Колман^[1]. Беше стигнал дотам, че за всеки случай си бе приготвил диалог за сцената, започващ с „Хайде, хайде, момичето ми, какво толкова е станало. Искам само да си щастлива“, който по-нататък ставаше къде-къде по-ефектен.

А в действителност бе съсипал живота ѝ, стига пристрастеният ѝ към Персийски монарси баща да не се намесеше в последния момент. За да се облекчи ум, натоварен с подобни разсъждения, е нужна крайно добре вързана вратовръзка и като се загледа в огледалото, откри, че положението е горе-долу. Всъщност му се стори толкова далеч от

идеалния възел, че тъкмо реши да започне отново, когато вратата се отвори и влезе лорд Икнъм.

— Е? — нетърпеливо възкликна Понго.

В този миг сърцето му затъна в далеч по-дълбоко блато, отколкото допреди няколко минути, когато вече го имаше за удавено. Един поглед към лицето на чичо му бе достатъчен да му разкрие, че пред него не стои възторжен приносител на благи вести.

Лорд Икнъм поклати глава. От държането му лъхаше мрачност, която навяваше неназоваем ужас.

— Морската пехота на Съединените щати ни предаде, момчето ми. Гарнизонът не е освободен, запасите от вода привършват, а канибалите още се спотайват в околността. С други думи, Горчицата ни продъни.

Понго се дотътри до един стол. Тръшна се тежко. А за състоянието на душата му можеше да се съди по факта, че дори забрави да повдигне коленете на панталоните си.

— Не пожела да играе?

— Пожела и игра. Както очаквах, в началото прояви известно упорство, но на бърза ръка го убедих, той се съгласи с плана като съвсем спортсменски и заяви, че трябва само да му подсигура наличието на Емсуърт, а той ще извърши останалото. Извади колодата си и нежно я заопипва като велик античен войн, проверяващ острието на меча си преди битката. В този момент влезе Емсуърт.

Понго кимна с натежала глава.

— Виждам накъде биеш. Емсуърт е отказал да играе.

— А не, игра. Историята е дълга и заплетена, момчето ми, тъй че най-добре ще е да не ме прекъсваш, защото ще стане време за вечеря, преди да сме изчерпали дневния ред.

— Какъв дневен ред?

— Имам идея или план за действие, който ще ти изложа, когато му дойде времето. Междувременно нека ти разкажа събитията последователно. Та както казах, влезе Емсуърт и от поведението му стана ясно, че е в плен на силно чувство. Очите му бяха оцъклени, пенснето му се ветрееше и известно време безмълвно отваря и затваря уста, каквото му е навикът, когато е развълнуван. Тогава се разбра, че свинята му е открадната. Отишъл при кочината да се поосвежи с един

следчаев поглед към нея, но я нямало. Кочината била празна, а леглото й — непокътнато.

— О?

— Струва ми се, че би могъл да намериш по-подходящ коментар за една огромна човешка трагедия — неодобрително произнесе лорд Икнъм. — Младостта е тъй безсърдечна. Да, свинята му е открадната и подозренията на Емсуърт, естествено, веднага се насочиха към херцога. Беше страшно смутен, когато му обясних, че последният не би могъл да е виновното лице, защото цял следобед не е напускал стаята си. Оттегли се там веднага след обяда и никой не го е виждал оттогава. А не би могъл и да излезе през френските прозорци, защото Бакстър не мръдна от моравата от един и половина нататък. Може би си спомняш, че Бакстър не обядва с нас. Получил киселини и е решил да пропусне едно хранене. Той свидетелства, че херцогът не е излизал. Следователно това се очертава като една от големите исторически загадки, сравнима само с Желязната маска и изчезването на кораба „Мари Селест“. Напразно ще търсим обяснението.

Понго, който слушаше повествованието с нарастващо нетърпение, отрече последното изявление.

— Не и аз. Пет пари не давам. По дяволите свинете, това е моето мнение. Не си дошъл да ми говориш за свине, нали? Какво стана с Пот и играта на карти?

Лорд Икнъм се извини.

— Прощавай. Опасявам се, че ние, старците, сме склонни към бръщолевене. Би трябвало да се досетя, че интересът ти към съдбата на Емсуъртовата свиня е почти нулев. Та предложих на Емсуърт, че най-добре ще е да спре да мисли за това престъпление, а най-добрият начин за целта е да поиграе карти. Горчицата заяви, че по странно стечение на обстоятелствата има колода подръка и следващата секунда двамата седнаха да играят.

Лорд Икнъм млъкна и почтително пое дъх.

— Беше неотразим спектакъл. Върхът на Персийските монарси. Не бях очаквал да стана свидетел на по-прекрасна изява на чистата наука от показаната от Горчицата. Играеше за щастието на дъщеря си и тази мисъл сякаш го вдъхновяваше. Според мен в подобни случаи в общи линии се позволява на жертвата да печели от време на време като проява на жест, но очевидно Горчицата сметна, че в момент на криза

старовремската вежливост трябва да се забрави. Пренебрегна традицията и спечели всички разигравания, а когато свършиха, Емсуърт се изправи, благодари му за приятната игра и каза, че има късмет, дето не са играли на пари, защото би изгубил значителна сума, и излезе от стаята.

— Проклятие!

— Да, беше доста обезсърчаващо. Горчицата ми беше казал, че навремето го е хапала свиня, но се съмнявам, че тогава, колкото и върховен да е бил онзи момент в живота му, е бил наляган от по-силни чувства. Около пет минути след излизането на Емсуърт единственото, което бе в състояние да прави, бе да повтаря, че подобно нещо му се случва за първи път. Човек се учи докато е жив. Внезапно обаче лицето му живна като полято цвете. А като се огледах, забелязах, че е влязъл херцогът.

— А!

Лорд Икнъм поклати глава.

— Няма смисъл да акаш, момчето ми. Още в началото ти казах, че историята не е с щастлив край.

— Херцогът не искаше да играе?

— Непрекъснато повтаряш, че хората не искали да играят. Хората винаги играят, когато Горчицата го поиска. Той ги омайва. Не, херцогът бе възхитен от идеята да поиграе. Каза, че е прекарал отегчителен следобед, усамотен в стаята си, и че сега, когато е излязъл, свежа глътка игра на Персийски монарси ще му дойде добре. Заяви, че като млад бил много даровит картоиграч. Видях как очичките на Горчицата блеснаха. Започнаха.

Лорд Икнъм замълча. Изглеждаше раздвоен между естественото желание на един разказвач да се впусне надълго и широко в материята и чисто човешкия напън да съкрати историята, за да освободи племенника си от напрежението. Надделя второто.

— Твърденията на Дънстабъл, че е отличен играч, се доказаха в най-висша степен — кратко обясни той. — Отбележи, че не смятам формата на Горчицата за върхова. Огромното усилие, положено тъй наскоро, го беше оставило слаб и безволев. Така или иначе, Дънстабъл спечели триста лири за десет минути.

Понго се опули.

— Триста лири?

— Точно толкова.

— Искаш да кажеш в брой?

— Платени на място.

— Но щом ги е имал, защо не ги е дал на госпожица Пот?

— А, схващам мисълта ти. Ами Горчицата в някои отношения е особняк. Много трудно е да го накараш да се раздели с печалбата си. А не би накърнил оборотния си капитал дори заради единствената си дъщеря. Макар и трудно, човек може да разбере гледната му точка.

— Аз не.

— Е, това е положението.

— А ние какво ще правим сега?

— Ъ? О, сега, разбира се, ще отскочим до стаята на херцога и ще задигнем парите.

Странното усещане, че е обитател на страшен кошмар, станало толкова познато на Понго, отново го връхлетя. Реши, че е чул добре — дикцията на чичо му беше превъзходна, но му се струваше невероятно да го е чул.

— Ще ги задигнем?

— Ще ги задигнем.

— Но ние не можем да крадем пари.

— Знам, проява на крайно лош вкус. Но ще гледам на това като на заем, който ще се изплати на вноски. Вярно, нередовни вноски, но затова пък всяка от тях ще се придружава от букетче бели теменужки.

— Ама, по дяволите...

— Знам какво си мислиш. На високообучения ти юридически мозък веднага му става ясно, че това деяние представлява правонарушение или наказуема постъпка, да не кажа направо обир. Но няма как. Нуждите на Поли са над всичко. Спомням си веднъж Горчицата да казва по повод привързаността ми към Поли, че май гледам на нея повече като на дъщеря, отколкото като на не-знам-какво-си, и беше прав. Предполагам, че чувствата ми към това дете грубо наподобяват тези на Емсуърт към свинята му и когато имам възможност да подсигурия щастieto ѝ, няма да допусна да ми попречат никакви натруфени скрупули. Аз съм кротък, почитащ законите човек, но за да ощастливя това дете, с готовност ще се превърна в една от ония хиени със сатъри, които прекарват деня си в убийство на шестима. Тъй че както вече казах, ще свием парите.

— Да не смяташ и мен да въвлечеш в тая работа?

— Да те въвлека ли? Какъв странен израз. Аз, естествено, предполагам, че ще свършиш работата с върховна радост.

— Няма да ме замесиш в тая игра — твърдо отсече Понго. — Кучешки надбягвания — да. Вмъкване в замъци — да. Кражба — не.

— Но, мило момче, като си помислиш, че ако не беше ти, Поли щеше да има вече нужните й пари...

— О, по дяволите!

За пореден път угризенията обляха Понго като приливна вълна. В разгорещеността на момента беше забравил тази тънкост. Сгърчи се от срам.

— Не бива да забравяш това. В известен смисъл си морално задължен да го направиш.

— Вярно.

— Значи ще участваш?

— Разбира се.

— Знаех си. Не бива да се шегуваш така със стария човек. За миг ми се стори, че говориш сериозно. Е, радвам се, защото помощта ти е крайно съществена за успеха на малкия план, който разработих. Какъв глас имаш напоследък? А, сетих се. Когато се срещнахме на пътя, ти чуруликаше като славей. Отлично.

— Защо?

— Защото това ще е задачата ти — простичката ти, лесна задача. Аз ще се нагърбя с черната работа. Ти ще се разхождаш по моравата пред прозорците на Дънстабъл и ще пееш „Красивите брегове на езерото Ломънд.“

— Ъ? Но защо?

— Все повтаряш защо, та защо. Съвсем просто е. Дънстабъл по неизвестни причини не излиза от стаята си. Първият ни ход ще е да го изкараме оттам. Дори новак в кражбите като мен може да се усети, че ако възнамерява да претършува стаята за пари, ще е много по-приятно да го извърши в отсъствието на собственика й. Твоето изпълнение на „Езерото Ломънд“ ще го подмами навън. Знаеш с каква готовност откликва на тази прекрасна стара песен. Виждам ролята ти като на Лорелай или сирена. Ще подмамиш Дънстабъл с божествения си глас и ще го задържиш, като побегнеш в мрака. Междувременно аз ще се вмъкна и ще свърша необходимото. Няма грешка, нали?

— Не, стига някой да не те забележи.

— За Бакстър ли мислиш? Прав си. Трябва винаги да се мисли за всичко. Ако Бакстър ни види да се промъкваме с тайнствена мисия, детективските му инстинкти несъмнено ще се пробудят. Но положението е под контрол. Ще дам на Бакстър приспивателно.

— Какво? Откъде, за Бога, ще намериш приспивателно?

— От Горчицата. Ако не е променил коренно начина си на живот от времето, когато го познавах, положително има. Едно време не правеше и крачка без него. Когато управляваше оня свой клуб, успяваше да запази реда и хармонията сред малкото си стадо само с помощта на приспивателното.

— А как смяташ да го принудим да го поеме?

— Ще намеря начин. Предполагам, че в момента е в стаята си?

— И аз.

— Тогава след кратко посещение при Горчицата ще се отбия при него и ще се заинтересувам от киселините му. Можеш спокойно да оставиш нещата на мен. Твоите задължения започват след вечеря. Часът нула е точно в девет и трийсет.

Когато няколко минути по-късно лорд Икнъм натресе нежеланото си общество на Рупърт Бакстър, той веднага разбра, че пред него не стои суровият, стоманен млад човек, когото познаваше от предишните им срещи. Съобщението, предадено от иконома Бийч на лейди Констанс рано следобед, че днес няма да може да обядва, не беше проста прищявка на секретаря с цел осигуряване на спокойствието и усамотението, тъй важни за човек, възнамеряващ да открадне свиня. В резултат на поръчението на работодателя си той наистина получи разстройство на храносмилателната система. И най-великите хора са имали своята ахилесова пета. При Бакстър, както и при Наполеон, тя бе стомахът.

Привечер бе започнал да се чувства малко по-добре, но в момента мисълта за страховитото изпитание, което му предстоеше — да прехвърли Императрицата от временното ѝ убежище в банята на херцога в колата, която трябваше да я закара в новия ѝ дом, му докара нова, още по-остра атака. В мига на влизането на лорд Икнъм осемнайсет диви котки бяха започнали турнир по свободна борба във вътрешностите му.

Следователно не можеше да се очаква, че ще посрещне радушно госта си. Не го и направи. Спря за секунда да разтвива сакото си и се вторачи в него по начин, който и най-непробиваемият би определил като недружелюбен.

— Е? — изпъшка той през стиснати зъби.

Лорд Икнъм, който не беше очаквал сърдечност, не посърна от това отношение. Започна веднага да излъчва любезност за двама, което беше тъкмо нужното в случая количество.

— Отбих се само — обясни той — да се осведомя и да предложи съчувствията си. Сигурно ме смяташ за неучтив, защото не се отбих досега, но знаеш как е в тези провинциални имения. През цялото време нещо ти отвлича вниманието. Е, драги ми приятелю, как си? Доколкото разбрах, имаш колики. Лошо, лошо. Много ни липсваше на обяд и всички изразиха голямо съчувствие, включително и аз.

— Ще мина и без съчувствието ви.

— Нима някой може без съчувствие, Бакстър, дори да е измежду най-благородните? А пък моето винаги има практически и конструктивни измерения. Донесъл съм — продължи лорд Икнъм и извади бяло хапче — нещо, за което ти гарантирам, че ще те накара да забравиш и най-острата стомашна болка. Глътни го с малко вода.

Бакстър го изгледа подозрително. Познанията му за натрапниците му подсказваха, че те рядко действат от чисто човеколюбиви подбуди. Ако разгледаш някой жест на любезност от страна на натрапник, винаги ще намериш зад него някакъв скрит мотив.

Внезапно го връхлетя въодушевяваща мисъл, която го накара да забрави болката.

Рупърт Бакстър не хранеше илюзии по отношение на работодателя си. Не се заблуждаваше, че под грубата външност на херцог Дънстабъл се крие златно сърце, и с пълно основание смяташе, че ако на херцога му поднесяха на тепсийка златно сърце, гарнирано с магданоз, той нямаше да го разпознае. Но вярваше, че притежава елементарно чувство за признателност, и му се струваше, че след като той, Бакстър, успешно изпълни опасната задача да му открадне свиня, старата хиена едва ли би го уволнила, задето е ходил на бал с маски без разрешение. С други думи човекът, застанал пред него и под чиято

желязна пета би трябвало да е смачкан, вече не го заплашваше с нищо и можеше да бъде отблъснат без колебание.

— Виждам, че имаш чаша. Слагам вътре хапчето — ето. Сипвам вода — ето. Бъркам. Смесвам. Готово. Изпий го и да видим какво ще стане.

Бакстър презрително махна с ръка.

— Много сте любезен — отсече той, — но няма защо да си правите труда. Очевидно сте дошли с надеждата да ме измамите по някакъв начин...

Лорд Икнъм се наскърби.

— Много си подозрителен, Бакстър. По-добре ще е да опиташ да надмогнеш това недоверие към събратята си.

— Вие искате нещо.

— Просто да те видя отново свеж и бодър.

— Опитвате се да ме умилостивите и знам защо. Започвате да се питате дали това, с което ме държите в ръцете си, е толкова силно, колкото ви се иска.

— Прекрасна формулировка. Харесва ми стилът ти.

— Веднага ще ви кажа, че не е. Не ме държите в ръцете си. Положението много се промени откакто разговаряхме в билиардната. Имах възможността да направя голяма услуга на работодателя си и в резултат на това вече не съм заплашен от уволнение за присъствието си на бала. Тъй че мога да ви информирам още сега, че намерението ми е да накарам да ви изхвърлят незабавно от къщата. Ох! — каза Бакстър и изпорти ефекта на достолепното си и впечатляващо слово, като се улови внезапно за корема.

Лорд Икнъм съчувствено го изгледа.

— Драги ми приятелю, нещо в поведението ти ми подсказва, че изпитваш болки. Най-добре изпий сместа.

— Вън!

— Ще ти се отрази безкрайно добре.

— Вън!

Лорд Икнъм въздъхна.

— Много добре, щом настояваш — рече той и като се обърна, се сблъска на вратата с лорд Бошъм.

— Виж ти! — заяви лорд Бошъм. — Виж-ти-виж-ти-виж-ти!
Виж-ти-виж-ти-виж-ти-виж-ти-виж-ти!

Гласът му преливаше от многозначителност. Усети, че в присъствието на злодея в стаята на Бакстър има нещо много зловещо. Дълбочинното познаване на криминалните романи, оставени му в пищно изобилие в наследство от брат му Фреди, го правеше компетентен по отношение на влизането на злодеите в стаи. Под плоския претекст, че правят посещение на вежливост, те тайно внасят кобри и ги оставят да си свършат работата. „Е, желая ви приятен ден“, казват те и се изнизват. Но добрата стара кобра не се изнизва. Свива се на кълбо зад пердето.

— Виж ти! — добави той, с което приключи встъпителните си слова. — Желаете ли нещо?

— Само вечеря — отвърна лорд Икнъм.

— О? — отбеляза лорд Бошъм. — Е, ще бъде готова след минута. Какво искаше тоя тип? — напрегнато запита той, когато вратата се затвори.

Бакстър не отговори веднага. Беше зает с мъките си.

— Изритах го, преди да успее да ми каже — проговори той, когато агонията поутихна. — Предлогът беше да ми донесе лек за стомашното разстройство. Хапче. Сложи го в тази чаша. Но, разбира се, всъщност искаше да не го разобличавам.

— Но вие не можете да го разобличите, нали? Бихте изгубили работата си.

— Вече няма такава опасност.

— Искате да кажете, че дори да донесе на стария Дънстабъл за онази ваша нощ на безразсъден гуляй, той пак няма да ви изрита?

— Точно така.

— Е, сега вече задръжките ми паднаха и мога да се разправа с тези натрапници така, както се полага на натрапниците. Това е официална информация, нали?

— Съвсем. Ох!

— Боли ли ви?

— Оо!

— На ваше място — заяви лорд Бошъм — бих изпил лекарството на оня проклетник. Няма защо да не се окаже ефикасно. Фактът, че човек е натрапник, не означава задължително, че не разполага с добри лекарства за стомашни болки. Изгълтай го с хей нани нани и горещо ча-ча-ча на уста.

Поредното пробуждане прекрати колебанията на Бакстър. Той вдигна чашата към устните си. Не я изпи с хей нани нани и горещо ча-ча-ча на уста, но го изпи.

А след това беше късно да каже хей нани нани дори и да искаше.

Долу във вестибюла като хрътка, опънала поводата, стоеше икономът Бийч с вдигната палка в ръка, в очакване на психологическия момент да удари гонга. Лейди Констанс, която слизаше по стълбите, го зърна през перилата, но не успя да се полюбува на гледката, защото по коридора отляво се появи галопираща фигура. Беше племенникът ѝ лорд Бошъм. Стигна до нея, грабна я през кръста и я завлече в една ниша. Макар и свикнала с ексцентричностите на племенниците си, този акт за миг ѝ секна дъхът.

— Джии-ОРДЖ! — най-сетне възвърна дар-слово тя.

— Да, знам, знам. Но слушай.

— Пиян ли си?

— Разбира се, че не. Що за глупава идея? Силно развълнуван, но трезвен до сливиците. Слушай, лельо Кони. Нали ги знаеш онези натрапници? Натрапници А, Б и В? Е, нещата се раздвижват. Натрапник „А“ току-що повали Бакстър с приспивателно.

— Какво! Нищо не разбирам.

— Да, ама не мога да го кажа по-просто. Това е непоклатимият факт. Натрапник „А“ току-що пробута на Бакстър приспивателно. И мисълта ми е, че щом тия птици започват да действат по този начин, това значи нещо. Значи, че тази нощ е нощта. Значи, че каквато и мръсна работа да са замислили да извършат сред нас, ще се извърши преди утрешното слънце да изгрее. А! — оживено възкликна лорд Бошъм, като чу бумтенето отдолу. — Вечеря. Да тръгваме. Но запомни, лельо Кони, и го запомни добре — в мига, в който станем от масата, грабвам пушката и тръгвам по следите им! Не знам какво се готви и ти не знаеш какво се готви, но се готви нещо мащабно и аз смятам да се намеса като две и две. По дяволите — продължи лорд Бошъм, искрено разгорещен, — не можем да допуснем подобно нещо, нали? Когато натрапниците започнат да си разиграват коня, като че ли къщата е тяхна, нещата са стигнали твърде далеч!

[1] Холивудски актьор от двайсетте години, изпълняващ ролите на прелъстител. — Б.пр. ↑

19.

В девет часа и двацет минути херцог Дънстабъл, който бе получил вечерята на поднос в стаята си, още беше там и чакаше кафето и алкохола. Чувстваше се сит, защото обичаше да похапва добре и се беше справил и този път, но не изпитваше нищо от душевния покой, който обикновено съпътстваше ситостта. С всеки изминал момент ставаше все по-тревожен и напрегнат. Неявяването на Рупърт Бакстър да рапортува готовност го притесняваше, също както навремето жреците на Ваал са се притеснявали от неотзивчивостта на своето божество. Стоеше в стаята си неизвестно от колко часа, а от онзи нямаше и следа. Полезният млад секретар, намиращ се в момента в леглото, притиснал слепите си очи с ръце в добронамерен, но безуспешен опит да предпази главата си от разцепване, би се огорчил, ако научеше какви черни мисли храни и споделя с четирите стени на стаята си работодателят му по негов адрес.

Отварянето на вратата, последвано от Бийч, натоварен с поднос, съдържащ кафе и пълна чаша бренди, разведри за миг херцога, но челото му отново се свъси при констатацията, че икономът не е сам. Последното нещо, което искаше в такова смутно време, беше гостенин.

— Добър вечер, драги ми приятелю. Дали не можеш да ми отделиш един момент?

По средата на вечерята на лорд Икнъм му хрумна, че има по-лесен и приемлив начин да отмъкне от херцога парите за зестрата на Поли. Не че беше развил никакви скрупули относно първоначалния план, но почти пълното отсъствие на светски разговори по време на вечерята му беше дало възможност да размисли и тези размисли бяха дали плод.

Трябваше да погледне в очите факта, че успехът на предвидената от него кампания до голяма степен зависеше от резултата на изпълнението на ролята, предвидена за племенника му Понго, а той се опасяваше, че стигнеше ли се до обира, Понго ще се прекърши. Казваш на младежа да застане на моравата и да запее „Красивите

брегове на езерото Ломънд“, а той, току-виж, забравил мелодията или изгубил гласа си по вина на сценична треска. Стори му се, че ще е далеч по-добре да се опита да въздейства на човешките чувства на херцога, а при неуспех щеше просто да прибегне към крайно простото и пряко действие на приспивателното.

Чашата с бренди беше прекрасен приемник на хапчето и понеже, докато се възползваше от запасите на господин Пот, се презастрахова с две от вълшебните сънотворни, едното все още се намираше в джоба на сакото му.

— Става въпрос за парите, които спечели тази вечер от онзи човек, Пот май му беше името — продължи той. Херцогът предпазливо изсумтя. — Говорих с него, той е силно разстроен от случката.

Херцогът повторно изсумтя, този път с упрек, и на лорд Икнъм му се стори, че откъм банята откликна странно ехо. Отдаде го на някаква шега на акустиката.

— Да, много е разстроен. Оказва се, че в известен смисъл парите, с които е играл, не са били негови.

— Брей! — Херцогът се заинтригува. — Как така? Да не е ограбил някого?

— Не, не, няма такова нещо. Той е мъж с неопетнена честност. Но това била сумата, която спестил за зестра на дъщеря си. А сега я няма.

— И какво очакваш да направя аз?

— Не би ли се съгласил да му я върнеш?

— Да му я върна?

— Би бил един прекрасен, щедър, трогателен жест.

— Би бил един шантав, откачен жест — поправи го разпалено херцогът. — Да ги върна, как не! Не бях чувал подобна глупост.

— Но той е много разстроен.

— Нека.

Лорд Икнъм започна да осъзнава, че планирайки да се обърне към човешките чувства на херцога е пропуснал да предвиди, че той може и да няма такива. Със замечтано изражение в очите графът извади хапчето от джоба си и замислено го стисна в длан.

— Ще бъде жалко, ако дъщеря му не успее да се омъжи — направи последен опит той.

— Защо? — учуди се събеседникът му, който беше заклет ерген.
— Сгодена е за един прекрасен млад поет.
— В такъв случай — отвърна херцогът и лицето му започна да добива нездрав теменужен оттенък (Дънстабъллови трудно забравят) — толкоз по-добре за нея. Не ми говори за поети! Изметта на обществото.
— Значи няма да върнеш парите?
— Не.
— Помисли — настоя лорд Икнъм. — Те са тук, в тази стая, нали?
— Какво общо има това?
— Просто си помислих, че са ти подръка и ще трябва само да идеш до чекмеджето... или до гардероба...
Млъкна очаквателно. Херцогът запази хладната си сдържаност.
— Бих искал да преразгледаш решението си.
— Няма.
— Качеството милосърдие — продължи лорд Икнъм, решил да прибегне към изпитаните методи на Хорасовата пекинезовъдка — не се процежда...
— Какво не се процежда?
— Качеството милосърдие. Пада като топъл дъжд от небето над земята. И е дважди благословено...
— Как разбираш това?
— Благословен е тоз, що дава, и тоз, що получава — мина на Библията лорд Икнъм.
— Ама че глупост — отсече херцогът. — Май си превъртял. А трябва и да си тръгваш. Очаквам секретарят ми да дойде всеки момент за важно съвещание. Не си ли го виждал някъде наоколо?
— Разменихме няколко думи преди вечеря, но след това не съм го виждал. Вероятно се забавлява някъде.
— Ще го позабавлявам аз, като го видя.
— Несъмнено не е могъл да се откъсне от сладостите на таблата или билиярда. Младост!
— Ще му дам аз една младост.
— А, това трябва да е той.
— Ъ?
— Някой почука.
— Нищо не чух.

Херцогът отиде до врата и я отвори. Лорд Икнъм протегна ръка към чашата с бренди и разтвори длан. Херцогът се върна.

— Няма никой.

— Значи ми се е счуло. Е, щом настояваш да си тръгна, ще те оставя. Като не си склонен да направиш красивия жест, който ти предложих, нямам какво повече да кажа. Лека вечер, драги приятелю — рече лорд Икнъм и се оттегли.

Може би минута след като си отиде, в коридора се появи господин Пот. От всички обитатели на замъка Бландингс, които по време на вечерята се бяха отдали на размисъл, а те бяха не един и двама, господин Пот може би беше най-задълбоченият. А резултатът на мислите му го изпрати право в стаята на херцога. Надяваше се да успее да го убеди да разиграят една-две ръце от играта, наречена Плъзгавия Джо.

Тазвечерната катастрофа бе оставила господин Пот не само без джобни, но и изпълнен с най-остри подозрения. Не можеше да си обясни как бе станало чудото, но колкото повече обмисляше триумфа на херцога, толкова повече се убеждаваше, че е бил измамен и поруган. Един честен мъж, разсъждаваше той, не би могъл да го бие на Персийски монарси и сега се обвиняваше, че е избрал игра, на която беше възможно един очевидно безскрупулен опонент да го надвие. Плъзгавия Джо не оставяше подобна възможност. Годишите натрупан опит го бяха научили, че няма начин да не си раздаде непобедими карти.

Тъкмо се канеше да завие към Градинския апартамент с надежда за най-доброто, когато насреща му се зададе херцогът, засилил се с пълна скорост, и се блъсна в него.

Няколко секунди след като лорд Икнъм си отиде, херцог Дънстабъл остана на мястото си, ядно начумерен. След това стана. Колкото и отблъскващо и дори унизително да му се струваше тичането подир секретари, нямаше друг избор освен да организира потеря за изчезналия Бакстър. Забърза навън и първото нещо, което усети, бе сблъсъкът с някакъв отвратителник.

Тогава забеляза, че в края на краищата не е някакъв отвратителник, а е оня още по-отявлен отвратителник със зестрата на дъщеря си, към когото след изслушване на забележките на лорд Икнъм

бе развил жива неприязън. Не обичаше хората, а хората, които най-малко обичаше, бяха опитващите се да измъкнат пари от джоба му.

— Га! — рече той и се отдръпна.

Господин Пот радушно се усмихна. Усмивката беше символична, защото трябваше да я сглобява набързо, но я отправи към херцога такава, каквата се получи.

— Здравейте, ваша светлост — поздрави той.

— Върви по дяволите — отсече херцогът и приключил по този начин размяната на взаимни любезности, отпраши и изчезна от хоризонта.

В същия миг в главата на господин Пот се зароди идея, която разцъфна като майска роза и зачерви челото му.

До този момент единственото му желание беше да си възвърне загубените си пари с помощта на Плъзгавия Джо. Но сега прозря, че има по-прост и неусложнен начин да стигне до щастливия завършек. Някъде в стаята на херцога имаше триста лири, които морално му принадлежаха, а стаята на херцога в момента беше празна. Да отиде и да се самообслужи, беше въпрос на избягване на досадни подробности.

Макар и доста пълен, господин Пот можеше да се движи и пъргаво, когато случаят налагаше. Понесе се по коридора като гумена топка. Едва когато стигна до целта си, разбра, че бързането е било излишно. Херцогът може и да беше погълнат от нещо, но не чак дотам, че да не заключи вратата.

Това положение би объркало много хора и за миг сащиса и господин Пот. Но вродената му изобретателност се включи веднага на пълни обороти и му подсказа, че вратата не е единственият достъп до херцогските покои. Имаше френски прозорци и не беше изключено в такава топла вечер херцогът да ги е оставил отворени. След кратък спринт достигна моравата и порозовял и запъхтян откри, че случаят не е такъв.

Този път господин Пот прие поражението. Познаваше в Лондон хора, които бързо биха се справили с тези прозорци. Биха извадили парче прегъната тел и биха ги отворили като консервена кутия, като през цялото време тихичко щяха да се подсмиват. Но той не беше надарен в тази област. Изпълнен със съжаление, но примирен, изпълнен с чувства, наподобяващи онези на Мойсей, когато се любувал

на Обетованата земя от планината Писга, той долепи око до стъклото и надникна вътре. Видя милата добра стая на един нос разстояние, но от практическа гледна точка би могъл да е и на сто километра от нея. След малко видя, че вратата се отваря и влиза херцогът.

Тъкмо се извърна с въздишка, когато отнякъде близо до него глас в нощта се отдаде на нескопосано изпълнение на „Красивите брегове на езерото Ломънд“. Припевът едва разтревожи покоя на птичките, свили гнезда по дърветата, когато френските прозорци се отвориха с гръм и трясък, херцог Дънстабъл се изстреля като ракета и хукна през моравата с крясъци „Хей!“ на уста. За господин Пот това беше само песен, но за херцога очевидно носеше някакво по-дълбоко послание.

А случаят беше точно такъв. Интерпретацията, която направи на внезапния изблик на мелодията, беше, че наоколо се шляе Бакстър, който се мъчи по този начин да привлече вниманието на работодателя си. Защо Бакстър би пял под прозорците му, вместо да влезе направо в стаята, беше загадка, която в момента не се нае да разреши. Сметна, че вероятно има някаква уважителна причина за поведение, което на пръв поглед изглеждаше ексцентрично. Възможно е, реши той, да са възникнали усложнения, които му налагат да се свърже с генералния щаб по този заобиколен и енигматичен начин. Като дете беше чел как хора в подобни обстоятелства бяха имитирали бухането на бухал.

— Хей! — извика той, като се постара да съчетае противоречието на крясъка с предпазлив полушепот. — Насам! Ей! Хей! По дяволите, къде си?

Но усилията му да установи контакт с певица доведоха до странен резултат. Когато „Красивите брегове“ бликнаха отново, гласът струеше от другия край на моравата. С потиснато проклетие херцогът препусна нататък, а господин Пот, винаги умеещ да се възползва от сгодния случай, се вмъкна през френските прозорци.

Едва го стори, когато чу приближаващи стъпки. Някой се задаваше по тревата, и то с такава скорост, че не биваше да губи време, ако държеше да избегне неловката среща. С огромно присъствие на духа той се шмугна в банята. Едва затвори врата и в покоите на херцога нахълта лорд Икнъм.

Лорд Икнъм изпитваше огромно задоволство. Артистичното изпълнение на племенника му го бе омаяло. Не беше предполагал, че момчето ще изпълни заръката така бравурно. В най-добрия случай се

беше надявал на треперливо грачене и този вокален водопад, кръстоска между хрътка, попаднала на следа, и шотландец, празнуващ Нова година, беше колкото неочакван, толкова и радостен. Във вокализмите на Понго може и да имаше технически несъвършенства, но те положително успяха да накарат херцога да излети от стаята като тапа на шампанско. Лорд Икнъм не помнеше да е виждал херцог да се движи по-скоропостижно.

Тъкмо се захвана с бързо и интензивно претърсване за зестрата, когато се вкамени. Иззад вратата на банята долетя смразяващ кръвта, остър, пронизителен писък на изпаднало в беда човешко същество. В следващия миг оттам изпълзя господин Пот и тръшна вратата след себе си.

— Горчица! — ахна лорд Икнъм, окончателно сащисан.

— Вря! — възкликна господин Пот и през целия си дълъг живот, белязан с това възклицание, не беше го произнасял по-прочувствено.

По природа Клод Пот беше сдържан мъж. Живееше в свят, където, ако покажеш чувствата си, губиш пари. Но имаше неща, които можеха да пробият бронята му и едно от тях бе откритието, че е затворен в тясно помещение с най-голямата свиня, която някога беше виждал.

В първия момент, когато нахълта в скривалището си, Императрицата беше само ухание в мрака. Господин Пот реши, че е много задушно и нищо повече. Но тогава към отпусната му ръка се притисна нещо хладно и влажно и истината го осени.

— Горчица! Приятелю!

— Грррхм! — отвърна господин Пот.

Тресеше се от глава до пети. Не беше лесно за стокилограмов мъж да трепти като трепетлика, но той се справи. В ума му бушуваше вихър, от който изникваше само една свързана мисъл — че иска да пийне нещо. Заля го непреодолимо желание за бързо възкресение и в миг осъзна, че вижда спасението, макар и в недостатъчно количество. Чашата с бренди на масата нямаше да е кой знае каква помощ. Това, от което се нуждаеше, беше кофа, пълна до ръба. Но поне щеше да е крачка във върнатата посока.

— Горчица! Недей!

Предупредителният вик на лорд Икнъм дойде твърде късно. Смъртоносният поток бе минал през гърлото на господин Пот и още

докато клатеше одобрително глава, той изтърва чашата на пода и я последва. Не би капитулирал по-безусловно дори двацет свине да го бяха ухапали едновременно по най-нежните места.

Лорд Икнъм се наведе над тленните останки със съчувствен поглед и цъкане на езика. Знаеше, че не може да стори нищо. Само Времето, този велик лечител, можеше да превърне този Клод Пот в онзи Клод Пот от щастливите стари дни. Изправи се, като се чудеше как най-добре да се отърве от трупа, и в този момент чу зад гърба си глас.

— Виж-ти-виж-ти-виж-ти-виж-ти-виж-ти! — заяви той, а в тона му се долавяше безспорно неодобрение.

Верен на думата си, лорд Бошъм веднага след вечеря се беше заел с политиката си на душене по следите, точно както я беше описал на леля си Констанс преди вечеря. Сега стоеше на прага на френския прозорец с удобно насочена пушка.

— Брей-брей-брей-брей-брей-тъй-тъй, а? — добави той и зачака отговор.

Точно него лорд Икнъм не можа да му даде. С колкото и стоманени нерви да беше надарен, нямаше как да не се стресне. Неочакваната поява на Хорас Дейвънпорт по-рано вечерта го беше разтърсила. Не по-малко неочакваната поява на лорд Бошъм сега също го стори. Откри, че среща затруднения в говора и лорд Бошъм се видя принуден да продължи сам разговора.

— Проклет да съм! — занарежда той с този все тъй неодобрителен глас. — Хубава работа! Значи видяхте сметката и на клетия стар Пот, така ли? Дебела работа. Наемаме детективи срещу огромна сума и щом ги пуснем по следите ви, вие ги очиствате с приспивателно.

Спря да се пребори с чувствата си. Беше очевидно, че не може да разчита на себе си да каже всичко, което мислеше за тяхната банда. Очите му обиколиха стаята и светнаха, като се спряха на вратата на гардероба.

— Я влизайте вътре — нареди той, като го посочи с пушката. — В гардероба! Бързо и без приказки.

Дори лорд Икнъм да бе възнамерявал да оспори предложението, той изостави тази мисъл. Влезе в гардероба и ключът щракна зад гърба му.

Лорд Бошъм натисна звънеца. На вратата се появи внушителна фигура.

— А, Бийч.

— Да, милорд?

— Извикай група лакеи да качат господин Пот в стаята му.

— Много добре, милорд.

Икономът не изрази никакви чувства по повод трупа на пода на Градинския апартамент. Нито пък лакеите Чарлс и Хенри, които не след дълго осъществиха изнасянето. Замъкът Бландингс се гордееше с обученения си персонал. Господин Пот изчезна с краката напред като употребен гладиатор, изчистен от арената, а лорд Бошъм остана сам с мислите си.

Можеше да се очаква, че тези мисли са радостно възбудени, защото несъмнено беше действал храбро и решително в миг на изпитание. Но те бяха такива само отчасти. Към триумфа на победителя се примесваше недоволството на добросъвестника, изпълнил задачата си наполовина. Беше неоспоримо, че е застопорил Натрапник „А“, но беше разчитал да се разправи и с Натрапник „Б“. Чудеше се дали младежът не се крие някъде и ако е така, то къде, когато до чувствителното му ухо долетя звук на грухтене и той установи, че идва от банята.

— Дръж! — извика лорд Бошъм и ако не беше човек повече на действието, отколкото на думите, би добавил и „Напред!“ Не спря да се запита защо натрапниците грухтят. Втурна се право към вратата на банята, отвори я със замах и отскочи назад с насочена пушка. Настъпи кратка пауза, след която с елегантен тръс се появи Императрицата с израз на леко любопитство на прекрасното си лице.

Императрицата на Бландингс беше свиня, която приемаше нещата такива, каквито дойдат. Но колкото и да беше принципно хладна и дори дистанцирана, събитията от този ден доста я озадачиха. По-специално банята ѝ се стори твърде странна. Беше единственото място, на което бе попадала, напълно и всячески лишено от храна. Най-доброто, което предлагаше, беше калъп сапун за бръснене и тъкмо го дъвчеше, смръщена замислено, когато господин Пот дойде да ѝ прави компания. Сега, като излезе от банята, благородното животно все още се пенеше около устата и може би именно това преля чашата

на изумлението на лорд Бошъм и го накара не само да отскочи метър-два назад с изхвъркнали очи, но и да натисне спусъка на пушката.

В тясното пространство изстрелът проехтя като взривен артилерийски склад и убеди Императрицата, ако изобщо имаше нужда да бъде убеждавана, че това място не е за свине с установени навици. От най-ранно детство не беше се придвижвала по друг начин, освен с достолепна походка, но сега и Джеси Оуенс не би отпрашил по-светкавично. Трябваша ѝ няколко секунди да се ориентира, но след като се блъсна в леглото, масата и креслото в посочения ред, успя да поеме курс към прозореца и тъкмо изчезваше през него, когато лорд Емсуърт нахлу в стаята, следван по петите от лейди Констанс.

Стрелянето с пушки по стаите винаги е нещо, което предизвиква интереса на собствениците на провинциални имена, та лорд Емсуърт се появи на сцената, обхванат от живо любопитство. Едно „Ъ, какво?“ трептеше на устните му, когато влезе. Но гледката на изчезващите задни части с размахана завита опашчица моментално отклони мисълта му от сравнително баналните теми като практикуването на артилерийски занятия в затворено помещение. С крясък, извиращ право от сърцето, той намести пенснето и се хвърли към огромните открити пространства. От мрака долетяха сърцераздирателни слова на нежност.

Лейди Констанс стоеше опряна на стената, с изящна ръка на сърцето. Беше леко задъхана, а очите ѝ проявяваха склонност да изхвъркнат от орбитите си. Много отдавна бе научила суровия урок, че замъкът Бландингс не е място за слаби натури, но тази последна демонстрация какво представлява животът под покрива му се оказа сплашваща дори за нейния закоравял дух.

— Джордж! — немощно прошепна тя.

Лорд Бошъм бе възвърнал привичната си бодрост.

— Всичко е наред, лельо Кони. Най-обикновена злополука. Съжалявам, че те обезпокоих.

— Какво... какво стана?

— И аз си помислих, че ще искаш да разбереш. Ами, случи се следното. Влязох тук и заварих Натрапник „А“, който беше извадил от строя нашия детектив с приспивателното си. Аз го заплаших с добрата стара пушка и го заключих в гардероба. Стори ми се, че чух Натрапник „Б“ да грухти в банята и отворих широко вратата ѝ, за да открия, че

там е татковата свиня. Стреснат от естествено изумление, аз, без да искам, натиснах спусъка. Просто и ясно.

— Реших, че херцогът е убит.

— Де тоз късмет. Между другото, интересно къде се е дянал. А, ето го и Бийч. Той ще ни каже. Бийч, знаеш ли къде е херцогът?

— Не, милорд. Извинете, милейди.

— Да, Бийч?

— Пристигна някоя си госпожица Туисълтън.

— Госпожица Туисълтън?

Лорд Бошъм имаше добра памет.

— Това е момичето, което натири Хорас — опресни той знанията на леля си.

— Известно ми е — тросна му се лейди Констанс. — Исках да кажа, какво търси тук по това време?

— Доколкото разбрах, милейди, госпожица Туисълтън е пристигнала от Лондон с влака в пет часа.

— Но какво иска?

— Това — намеси се лорд Бошъм — можем да разберем само като се срещнем с нея. Къде я паркира, Бийч?

— Отведох дамата в гостната, милорд.

— Тогава предлагам напред към гостната. Лично аз бих се обзаложил, че според нея Хорас е тук и е дошла да му каже как съжалява за онези жестоки думи. А, Бийч.

— Да, милорд?

— Можеш ли да си служиш с пушка?

— Като младо момче бях експерт по въздушните пушки, милорд.

— Добре, вземи тази. Не е въздушна, но принципът е същият.

Опираш я на рамото си... ето така... и дръпваш спусъка... ето така... О, пардон — рече лорд Бошъм, когато ехото на оглушителния изстрел замря, а леля му и икономът, които бяха подскочили до тавана, стъпиха на майката земя. — Сега трябва да презаредя. Бийч, в този гардероб има злосторник, който трябва да бъде наблюдаван от зорко око, та искам да останеш тук и да внимаваш да не излезе. При първия признак на странно поведение от негова страна, като например опит да строши вратата, опри оръжието на рамо и го застреляй. Следиш ли мисълта ми, Бийч?

— Да, милорд.

— Тогава размърдай се, лельо Кони — нареди лорд Бошъм, — и да тръгваме.

20.

Безплодното преследване на Лорелаи и сирени из тъмната градина, пълна с неща, готови да го връхлетят и сритат в пищялките, не е привлекателно занимание за мъж със сприхав темперамент, свикнал на удобства. Така че един пухтящ и измъчен херцог Дънстабъл докуцука обратно в стаята си няколко минути след като Бийч пое бдението. Изненадата му да я завари населена от иконом, и то въоръжен до зъби, беше, меко казано, безгранична. Гледката ни най-малко не уталожиха и раздразнението му. Имаше миг на мълчание, през който остана на място да изтупа от мустаците си рожбите на нощта, заплели се в гъсталака, след което войнствено се озвери към натрапника. Накрая проговори.

— Хей! Какво? Какво е това? Какво, по дяволите, е това? Какво искаш да кажеш с това нахлуване в личния ми апартамент, негоднико, и то с това проклето оръжие? От всички къщи, в които съм гостувал, тази положително е най-противната. Дойдох тук за малък отдих, а преди да успея да отпусна и един-едничък мускул, откривам стаята си нападната от проклети икономи с пушки в ръце. Не я насочвай! Свали я и обясни!

Попадналият в небрано лозе Бийч запази вежливото спокойствие, което от толкова години го правеше най-добрия иконом в Шропшир. Поведението на херцога му се стори досадно, но той не изрази нищо друго освен почтително желание да послужи.

— Трябва да ви се извиня за присъствието си, ваша светлост — мазно заяви той, — но бях инструктиран от лорд Бошъм да остана тук като негов представител по време на краткото му отсъствие. Негово благородие ме осведоми, че е затворил злосторник в гардероба ви.

— Какво е затворил?

— Злосторник, ваша светлост. Доколкото разбрах, нещо като среднощен мародер. Негово благородие ми даде да разбере, че е открил човека в тази стая и след като го надвил, го заключил в този гардероб.

— Ъ? В кой гардероб?

Икономът посочи въпросното хранилище, а херцогът нададе мъченически вик.

— Божичко! Между пролетните ми костюми! Веднага го разкарай оттам.

— Негово благородие ме инструктира...

— По дяволите негово благородие! Няма да допусна смрадливи злосторници да съсипят костюмите ми. Какъв беше тоя злосторник?

— Не разполагам с информация, ваша светлост.

— Вероятно смрадлив скитник с тригодишна кир и всичко ще трябва да се праща на химическо чистене. Пусни го веднага.

— Много добре, ваша светлост.

— Аз ще отключа и ще отворя вратата, а ти бъди готов с пушката. Като кажа „три“. Едно... две... три... Велики Боже, това е психарят!

Лорд Икнъм не беше прекарал добре в гардероба, който намери тесен и некомфортен, но беше запазил невъзмутимата си и непринудена същност.

— А, драги херцоже — любезно рече той, като изникна оттам, — радвам се да те видя отново. Дали ще мога да използвам четката ти за коса? Четината ми се поразчорли.

Херцогът се беше вторачил в него с очи като паници.

— Ти ли беше вътре? — попита той. Може би малко глупав въпрос, но мозъкът на човек невинаги е повратлив в подобни случаи.

Лорд Икнъм потвърди.

— Но, за Бога, какви ги дириш по гардеробите?

Лорд Икнъм нежно прокара четката по посребрените си къдри.

— Влязох, защото бях помолен от човека зад пушката. Случайно се разхождах по моравата, забелязах, че прозорецът ти е отворен, и реших да се порадвам на още един приятен разговор с теб. Едва бях влязъл, когато цъфна Бошъм с оръжие в ръка. Не знам какво е мнението ти по тези въпроси, драги приятелю, но моят възглед е, че когато темпераментен млад господин с пръст на спусъка те кара да се пъхнеш в гардероба, най-добре е да не му противоречиш.

— Но защо те е напъхал в гардероба?

— Тук вече ме хвана натясно. Джентълменът не ми предостави възможност да го попитам.

— Нали не си среднощен мародер?

— Не съм. Цялата работа е твърде странна.

— Ще трябва да я разчепкаме до дъно. Ей, ти, върви да доведеш лорд Бошъм.

— Много добре, ваша светлост.

— Истината е — заяви херцогът, когато икономът напусна стаята подобно на достолепен галеон с надути платна, — че цялото семейство е смахнато, както вече ти казах. Току-що срещнах Емсуърт в градината. Държа се много особено. Нарече ме свинекрадлива напаст и ред други нелюбезни неща. Естествено, отчетох факта, че е луд за връзване, но утре си тръгвам и повече кракът ми няма да стъпи тук. Ще им липсвам, но не мога да им помогна. Бошъм стреля ли по теб?

— Не.

— Все пак стреля по някого.

— Да, чух престрелката.

— Този човек не бива да се ветрее на свобода. Ничий човешки живот не е в безопасност. А, ето го. Ей ти!

През вратата влизаше кратка процесия. Начело беше лейди Констанс. След нея вървеше високо хубаво момиче, в което лорд Икнъм без усилие разпозна племенницата си Валерия. Тилът се затваряше от лорд Бошъм. Лейди Констанс изглеждаше студена и сурова, Валерия Туисълтън — още по-студена и по-сурова. Лорд Бошъм беше просто объркан. Приличаше на баща си и на брат си Фреди по това, че не беше гигант на мисълта, а разказът, който току-що бе изслушал в гостната, не беше предназначен за консумация от страна на умствено недостатъчни. Момиче, твърдящо, че е госпожица Туисълтън, племенница на граф Икнъм, внезапно бе цъфнало изневиделица със странната история, че Натрапник „А“ се явява неин чичо, с което хвърли ума на лорд Бошъм, доколкото го имаше, в силен смут. Затова сега младият лорд гореше от нетърпение да си набави допълнителна светлина върху заплетеното положение.

— Защо, по дяволите... — Херцогът млъкна. Взираше се в гостенката на лейди Констанс, която поради втрещването си в лорд Бошъм не беше забелязал досега. — Ей! — рече той. — Откъде изскочихте?

— Аларик, това е госпожица Туисълтън.

— Разбира се, че е госпожица Туисълтън. Да не съм сляп!

— А! — обади се лорд Бошъм. — Значи е госпожица Туисълтън, така ли? Вие я идентифицирате?

— Разбира се, че я идентифицирам.

— Грешката е моя — заяви лорд Бошъм. — Мислех си да не би да е Натрапник „Г“.

— Джордж, ти си пълен идиот!

— Да, лельо Кони.

— Бошъм, ти си глупаво магаре!

— Да, херцоже.

— Глупак!

— Да, госпожице Туисълтън. Просто случайно ми хрумна, че госпожица Туисълтън може да не е госпожица Туисълтън и макар да твърди, че е госпожица Туисълтън, да не е госпожица Туисълтън, а само да се прави на госпожица Туисълтън, за да измъкне Натрапник „А“ от тинята. Но, разбира се, щом всички се обединяват около факта, че госпожица Туисълтън наистина е госпожица Туисълтън, теорията ми отива на кино. Извинете ме, госпожице Туисълтън.

— Джордж, ще спреш ли да бръщолевшиш?

— Да, лельо Кони. Просто споменах каква внезапна мисъл мина през главата ми.

Сега, когато въпросът за идентичността на госпожица Туисълтън се изясни — госпожица Туисълтън се оказа госпожица Туисълтън, а не псевдогоспожица Туисълтън, херцогът се върна към тревогите, които беше започнал да излива преди минута.

— А сега, ти, дебелоглави Бошъм, може би ще обясниш защо завираш гостите на баща си по гардеробите. Не разбираш ли, че тоя тип можеше да ми намачка пролетните костюми и да умре от задушаване?

Намеси се лейди Констанс.

— Дойдохме да пуснем лорд Икнъм.

— Кого да пуснете?

— Лорд Икнъм.

— Какъв лорд Икнъм?

— Това е лорд Икнъм.

— Да — потвърди лорд Икнъм. — Аз съм лорд Икнъм. А това — продължи той, като хвърли мил поглед към ледената Валерия — е моята любима племенница.

— Единствена племенница.

— Може би затова си ми любимка — поясни лорд Икнъм.

Херцогът стигна до почти Бошъмово състояние на душевен смут.

— Нищо не разбирам. Ако ти си Икнъм, защо не каза, че си Икнъм? Защо каза, че си Глосъп?

— Точно така — намеси се лейди Констанс. — И аз чакам лорд Икнъм да обясни...

— Аз също — обади се Бошъм.

— ... крайно странното си поведение.

— Странно е точната дума — съгласи се Бошъм. — Всъщност поведението му е странно открай време. Крайно странно. Като начало той ме измами още в Лондон.

— Само да видя дали номерът наистина минава, драги ми приятелю — обясни лорд Икнъм. — Прост научен експеримент. Между другото, изпратих портфейла ти вкъщи по пощата. Ще го намериш да те чака там.

— О, няма? — възкликна лорд Бошъм поомекнал. — Радвам се да го чуя. Много държа на този портфейл.

— Прекрасен е.

— Нали? Жена ми ми го подари за рождения ден.

— Така ли? И как е жена ти?

— О, благодаря, добре е.

— Който си намира жена, намира благина.

— Ще ѝ предам. Много мило. Ваша мисъл ли е?

— Това е една от поговорките на Соломон.

— О? Е, все пак ще ѝ я предам. Ще ѝ хареса.

Лейди Констанс с усилие успяваше да запази патрицианското си спокойствие.

— Остави сега жена си настрана, Джордж. Всички сме много привързани към Сисили, но точно сега не ни е до нея.

— Не, не, разбира се. Не знам как се отплеснахме на тази тема. И все пак преди да я приключим, бих искал да спомена, че тя е най-милата женичка на света. Добре, лельо Кони, давай. Имаш думата.

От поведението на лейди Констанс струеше мраз.

— Наистина ли свърши?

— Ами да.

— Сигурен ли си?

— Ами да.

— Тогава ще замоля лорд Икнъм да ми обясни защо дойде в замъка Бландингс предрешен като сър Родерик Глосъп.

— Да, нека видим диаграмата.

— Млък, Джордж.

— Добре, лельо Кони.

Лорд Икнъм се позамисли.

— Ами — започна той — това е дълга история.

Погледът на Валерия Туисълтън, който срещна очите на чичото, беше твърд и недружелюбен.

— Твоите истории никога не могат да бъдат прекалено дълги — заговори тя с метална нотка в гласа. — А нощта е наша.

— И защо — запита лорд Бошъм — натръшка Бакстър и нашия детектив с приспивателно?

— Джордж, моля те!

— Да — с укор изрече лорд Икнъм, — няма да стигнем доникъде, ако непрекъснато се отклоняваме в маловажни неща. Както вече казах, историята е дълга, но щом сте сигурни, че няма да ви отегчи...

— В никакъв случай — отсече Валери. — Всички умираме от любопитство. Леля Джейн също много ще се заинтересува, като ѝ кажа.

Лорд Икнъм се разтревожи.

— Мило дете, не бива да отронваш и думичка пред леля си, че си ме виждала тук.

— Тъй ли?

— В никакъв случай. Знам, че лейди Констанс ще се съгласи с мен, когато чуе какво имам да ви казвам.

— Тогава го кажете.

— Много добре. Обяснението е абсурдно просто. Дойдох в интерес на Емсуърт.

— Не ви разбирам.

— Ще се изясня.

— Все пак не ми е ясно — обади се лорд Бошъм, който бе потънал в размисъл със сключени вежди, — защо му е да дава приспивателно на...

— Джордж!

— Добре де.

Лорд Икнъм за момент изгледа неодобрително младежа.

— Емсуърт — възобнови повествованието си той — дойде при мен и ми разказа странна и романтична история...

— А сега — прекъсна го Валерия — ти я разказваш на нас.

— Мила моя! Оказва се, че той се е увлякъл по някаква млада жена... или особа... или лице...

— Какво!

Лорд Бошъм изглеждаше смаян.

— Ама, по дяволите, та той удари стотака!

— Баща ти е мой връстник.

— И мой — обади се херцогът.

— Бих го описал като мъж в разцвета на силите си.

— Точно така — съгласи се херцогът.

— Често твърдя, че животът започва на шейсет.

— Аз също — припя му херцогът. — Много често.

— Поне така — продължи лорд Икнъм — се чувства Емсуърт. Пролетната треска се носи по вените му и той решил, че у дъртия пръч още има живот. Не използвам израза „дърт пръч“ в преносен смисъл. Чувства огромно влечение към това момиче и ме предума да я доведе тук като своя дъщеря.

Лейди Констанс заряза и последните опити да поддържа патрицианско спокойствие. Нададе крясък, който, ако бе изникнал от по-неаристократичен източник, би могъл да се нарече скимтене.

— Какво! Да не искате да кажете, че брат ми се е увлякъл по онова дете?

— Къде се е запознал с нея? — запита лорд Бошъм.

— Най-съкровено то му желание беше — продължи лорд Икнъм — да я нарече своя невеста.

— Къде се е запознал с нея? — настоя лорд Бошъм.

— Нерядко се случва мъже в разцвета на силите си да изживеят нещо, което може да се нарече циганско лято на чувствата, и когато това стане, обектът на любовта им обикновено е на твърде невръстни години.

— Това, което не мога да проумея — заяви лорд Бошъм, — е къде, за Бога, би могъл да се запознае с нея. Не знаех, че старият изобщо си подава носа от къщи.

Лорд Икнъм реши, че на тази линия на разпита трябва час по-скоро да се сложи край.

— Бих желал да не ме прекъсваш — рязко отсече той.

— Да, по дяволите — изръмжа херцогът, — млъкни най-сетне.

— Не разбираш ли, Джордж — изхлипа отчаяно лейди Констанс, — че всички сме обезумели от тревога и безпокойство, а ти непрекъснато прекъсваш разказа.

— Много досадно — отсъди лорд Икнъм.

Лорд Бошъм се намуси. Не беше свръхчувствителен, но този консенсус на враждебни чувства очевидно го нарани.

— Добре, щом човек не може да обели дума — тросна се той, — може би ще предпочетете да се оттегля.

— Да, да.

— Слушам — рече лорд Бошъм. — Тогава се махам. Всеки, комуто потрябвам, ще може да ме открие в билиардната. Не че действията ми представляват някакъв интерес.

Тръгна си напушен, но на лорд Икнъм му се стори, че излизането му видимо разведри атмосферата. Рядко беше срещал млад човек с такава дарба да задава неуместни въпроси. Освободен от този досадник, той продължи обясненията си с обновена увереност.

— Та, както казах, Емсуърт е развил влечение към момиче, което, като се вземе предвид разцвета на силите му, би могло да е негова внучка. И ме замоли да му помогна като стар приятел. Очакваше брачните му намерения да срещнат силна съпротива и доста находчивият му план беше да дойда в замъка Бландингс като сър Родерик Глосъп, който бил поканен, и да доведе момичето като моя дъщеря. Беше достатъчно любезен да заяви, че внушителното ми поведение ще й осигури отличен прием тук. Идеята му, твърде умна, колкото и да я осъждате, беше вие, лейди Констанс, толкова да харесате момичето, че задачата да разкрие истината пред вас да стане твърде лесна. Разчиташе на нея, цитирам го, да ви очарова.

Лейди Констанс пое дълбоко и хълцащо дъх.

— О, нима?

Херцогът постави въпрос.

— Кое е това ужасно момиче? Предполагам, че е някаква отрепка.

— Да, произходът ѝ е скромен. Дъщеря е на пенсиониран букмейкър.

— Божичко!

— Да. Е, Емсуърт дойде и ми предложи този план и можете да си представите изумлението ми, докато го слушах. Разбрах, че доводите на разума ще са безполезни. Човекът беше обсебен.

— Какъв изискан език използваш — обади се Валерия след презрително подсмъркване.

— Благодаря ти, мила.

— Мислил ли си някога да пишеш приказки за деца?

— Не, не съм.

— А би трябвало.

Погледът, който херцогът хвърли на саркастичното момиче, не би могъл да е по-кисел дори да беше предназначен за лорд Бошъм.

— Оставете тия приказки. Най-напред Бошъм, сега и вие. През цялото време прекъсвате. Продължавайте, продължавайте, продължавайте. Да, да, да, да, да?

— И така — продължи лорд Икнъм, — аз не се опитах да споря. Съгласих се с предложението му. Впечатлението, което се опитах да създам, и мисля успешно, беше, че одобрявам. Съгласих се с чудовищното предложение да дойда тук под чуждо име и да доведа момичето като своя дъщеря. И да ви кажа ли защо?

— Да, ако обичаш — отговори Валери.

— Защото ме осени внезапна мисъл. Не е ли възможно, запитах се аз, когато Емсуърт види момичето в замъка Бландингс, сред обстановката на родния си дом с портретите на предците, втренчени в нея...

— Ужасни грозотилища — заяви херцогът. — Защо ли изобщо са се натискали да ги рисуват... Но това сега е без значение. Разбирам накъде биеш. Решил си, че това може да го накара да погледне от друг ъгъл на отвратителната малка негодница и да осъзнае, че се излага като кифладжия.

— Точно така. И наистина, случи се точно това. Пелената падна от очите му. Увлечението му секна тъй внезапно, както беше започнало. Тази вечер ѝ каза, че нищо няма да се получи, и тя си замина за Лондон.

— По дяволите, тогава всичко е наред.

— Слава на небесата! — възкликна лейди Констанс.

Лорд Икнъм мрачно поклати глава.

— Опасявам се, че и двамата пропускате една подробност. Има нещо, наречено съдебен иск за неспазено обещание за женитба.

— Какво!

— Страхувам се, че е така. Той ми каза, че момичето много зле приело новината. Тръгнало си, мърморейки заплахи.

— Ами сега?

— Лейди Констанс, може да се направи само едно. Трябва да стигнете до финансово споразумение с нея.

— Да я купите — обясни херцогът. — Така се правят тия работи. Винаги можете да купите тоя тип жени. Спомням си, като бях в Оксфорд... Но това сега не е важно. Въпросът е колко?

Лорд Икнъм се замисли.

— Момиче от нейната категория — най-сетне продума той — би трябвало да има доста ограничена представа за парите. Триста лири ще ѝ се сторят цяло богатство. Всъщност смятам, че двеста и петдесет ще са достатъчни.

— Странно — обади се херцогът, впечатлен от съпадението. — Точно тази сума ми искаше смахнатият ми племенник днес следобед.

— Любопитно — отбеляза лорд Икнъм.

— Пробута ми някаква страшно глупава история за това, че му трябвали, за да се ожени.

— Гледай ти! Е, тогава, лейди Констанс, ако ми дадете триста лири, още утре ще изприпкам до Лондон и ще видя какво мога да направя.

— Ще ви напиша чек.

— Не, недейте — намеси се херцогът. — В подобни случаи трябва да размахате пачката под носа им. Онзи път в Оксфорд... А колкото и да е странно, точно в момента имам нужната ви сума.

— Да, наистина — сети се лорд Икнъм. — Съвсем наскоро си говорихме за нея, нали?

Херцогът отключи едно чекмедже на писалището.

— Ето — рече той. — Вземете ги и вижте какво можете да направите. И помнете, много е важно да ги размахате под носа ѝ.

— Ако пък трябва още... — добави лейди Констанс.

— Съмнявам се, че ще е нужно допълнително укротяване. Това ще е напълно достатъчно. Но има още нещо — подсети ги лорд Икнъм. — Това нещастно увлечение на Емсуърт трябва да остане завинаги погребано между тези четири стени.

— По дяволите — опули се херцогът. — Разбира се. Аз знам, и Кони знае, че Емсуърт е луд за връзване, но, естествено, държим светът да остане в неведение.

— Ако хората чуят — потрепери лейди Констанс, — ще станем за посмешище в графството.

— Точно така — съгласи се лорд Икнъм. — Но има една опасност, за която явно не се сещате. Валерия, мила, възможно е да възнамеряваш да кажеш на леля си, че си ме видяла тук.

Валерия Туисълтън се изсмя. Характерът ѝ беше едновременно любящ и отмъстителен. Обичаше своя Хорас и намерението ѝ беше драстично да накаже този палав чичо за тревогата, която му беше причинил. Очакваше с нетърпение сладкия разговор, който щеше да проведе с Джейн, графиня Икнъм, след завръщането ѝ от Южна Франция.

— Много е възможно — заяви тя.

Гласът на лорд Икнъм бе крайно сериозен.

— Не бива да го правиш, мила. Ще бъде фатално. Вероятно не знаеш, че леля ти изрази недвусмислено желание да остана в Икнъм Хол по време на отсъствието ѝ. Ако разбере, че не съм я послушал, ще бъда принуден да се оправдая и да ѝ разправам цялата история. А скъпата ми съпруга — обърна се лорд Икнъм към лейди Констанс — има само един недостатък. Голяма е бърбрица. Без да иска да стори зло някому, ще разгласи случката. След една седмица цяла Англия ще гърми.

Властността на стотина предци-воини споходи лейди Констанс.

— Госпожице Туисълтън — заговори тя с гласа, който лорд Емсуърт би разпознал като онзи, който не търпи противопоставяне, — няма да обелите и думичка пред лейди Икнъм за срещата си с лорд Икнъм тук.

За секунда изглеждаше, сякаш Валерия Туисълтън ще се поддаде на безумното изкушение да възрази на тази жена. Но после очите им се срещнаха и тя омекна.

— Много добре! — покорно произнесе момичето.

Очите на лорд Икнъм засияха от нежно одобрение. Сложи любезна ръка на рамото ѝ и го потупа.

— Благодаря ти, мила. Любимата ми племенница — прошепна той.

И тръгна да съобщи на Понго, че благодарение на падналите от небето пенита има възможност не само да оправи обърканите дела на Поли, но и да прекара почти три седмици в Лондон заедно с него, че и нещо повече — с тези пари в джоба да организира някоя и друга веселба, като например да отиде на кучешки надбягвания.

Докато слизаше по стълбите, на хубавото му лице грееше нежно изражение. Какво удоволствие е, мислеше той, да умееш да пръскаш радост и светлина. Особено в Лондон през пролетта, когато, както вече споменахме, той винаги беше във върхова форма.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.